

Tod Claymore - Viperák fészke

ALBATROSZ KÖNYVEK BUDAPEST

A mű eredeti címe NEST OF VIPERS

Fordította RUSZKA MAGDA

@ Hungarian translation Ruzska Magda, 1979

Mottó: Jobb hideg dombtetőkön csorgó esőben sétálni, mint melegben, szárazon ülni egy viperafészekben.

(Régi közmondás.)

— Milyen lesz ott? — kérdezte Sarah.
— Gondolom, mint bármely más farmon.
— Lovak, tehenek, bikák és más efféle? — kérdezte gyermekem reménykedve. — És kiscicák?
— Nem tudom. Valószínűleg. Mindenesetre lesznek csirkék.
— Hm, csirkék — mondta Sarah megvetően.
Egy darabig csendben vezettem, aztán Sarah meglökött.
— Hé, ne lökdösd a karomat, amikor vezetek!
Ezt Sarah eleresztette a füle mellett.
— Milyen Poppy? — érdeklődött.
— Neked nem Poppy, hanem Miss Laleham. Nem szabad Poppynak hívnod. Az tisztelatlenség.
— De te Poppynak hívod. Különben is milyen?
— Magas és meglehetősen sovány.
— Csontos?
— Igen. Mondhatni. Elgondolkodtam, hogyan is írhatnám le Poppyt. Engem mindig ócska lovaglósizmára emlékeztetett. Magas, barna, ráncos, mint a cserzett bőr.
— Meglehetősen barna és ráncos — folytattam. — Sokat beszél, és sokat dohányzik.
— Sokat iszik? — kérdezte Sarah.
— Nem többet, mint amennyit elbír.
— A legtöbb barátod iszik — állapította meg gyermekem nyugodtan. — Bort és egyebeket. Te is.
— Nem különösebben — tiltakoztam. — Nem szabad ilyeneket mondanod.
— Pedig igaz — mondta határozottan. Kedvesen rám mosolygott, és komikus kis fintort vágott.
— Az egész családunk szeret inni — folytatta. — Én is. Narancsszörpöt nagy jégkockával. Az csuda jó!
Mindketten elneveltük magunkat. Rövid szünet után Sarah újra kezdte a vallatást.
— Jó lesz ott?
— Remélem. — Valóban csak remény volt, és voltak bizonyos kételyeim. Tény, hogy amíg a tiszta téli napsütésben vezettem a kocsit, úgy éreztem, nagyon is könnyelmű voltam, mikor elfogadtam Poppy meghívását. Nem azért tettem, mintha szerettem volna Poppyt, mert nem szerettem. Az Oxford Street-i találkozásunkig már tíz éve nem láttam. Háború előtt sokat játszottam vele teniszversenyeken. Partnerek voltunk, de soha kifejezetten barátok. Nem mintha valami kifogásom lett volna az öreg Poppy ellen. Hosszú évek óta teniszezett: szakadatlanul ment egyik teniszversenyről a másikra, elszántan gyűjtve annyi trófeát és pénzbeli díjat, amennyire csak rátehetette csontos kezét. Még mindig tisztán látom magam előtt szikár, inas alakját, nem egészen kifogástalan shortokban, amint lesben áll a neccnél. Barna, ráncos arcát, horgas orrát, feketére festett haját. Időnként dühbe gurult, ha a partnere elhibázott egy ütést, vagy ha a bíró — szerinte helytelenül — ellene ítélt. Ha fáradt volt, a bírói szék alatt tartott gines-üvegből frissítette fel magát. Nagyon komolyan vette a teniszt, mindig nyeresre játszott, és dühös volt, ha nem sikerült. Mindazonáltal voltak jó tulajdonságai. Mikor Wimbledonban játszottam (ő már 1934-ben feladta Wimbledon, még mielőtt találkoztunk), mindig megjelent, megfigyelte várható ellenfeleimet, és haditervet dolgozott ki számomra. Teniszre vonatkozó tanácsait mindig érdemes volt meghallgatni. Aznap, amikor az Oxford Streeten találkoztunk, nem ismertem fel azonnal. Éppen egy kirakatot nézegettem, amikor valaki szívélyesen hátba vágott. Megfordultam, és egy magas, szikár, fehér hajú nővel találtam szembe magamat. Barna arca összeesett, fekete szeme csillogott, szélesen mosolygott, úgy, hogy kivillant egy lónak is becsületére váló, hamis fogsora.
— Halló, kis Tod! —'mondta.

Varjúkárogáshoz hasonló hangjáról ismertem rá. Ezt az érdes hangot nehéz volt elfelejteni. . Poppy mindig ezt használta, ha nemtetszésének akart kifejezést adni. Azt is észrevettem, hogy egy cigarettavég most is valamiképp az alsó ajkához tapadt. Ritkán láttam cigaretta nélkül, kivéve, ha éppen teniszezett.

— Poppy! — kiáltottam.

— Haha! — mondta diadalmasan. — Ugye, nem számított rá, hogy itt találkozunk?

Tetőtől talpig végigmért, mintha mérlegre akarna tenni. — Kicsit lehangoltalak látszik. Valami baj van? Vagy csak nem örül, hogy engem lát?

Mindkét ponton igaza volt. Nem örültem neki különösebben és valóban kicsit lehangolt voltam. Először is az idő rémes volt — hideg, pocsék. Másodszor Sarah egy influenzán esett át, és levegőváltásra lett volna szüksége, de nem tudtam, hova is vigyem. Megemlítettem ezt Poppynak.

— Sarah-nak napfényre volna szüksége — mondtam.

— Jöjjenek Cornwallba! Ott sok a napfény.

— Maga ott lakik?

— Igen, egy farmon. A saját farmomon. Tegnapelőtt hatórás napsütésünk volt. Jöjjenek le egy hétre!

— Nem fogom elfelejteni a meghívást — mondtam, de nem volt szándékomban odamenni.

— Unokahúgom, Rose Lawson is nálam lakik — folytatta Poppy. — Ugye, emlékszik rá?

— Nagyon is jól. De... azt mondja, magánál lakik. Állandóan ?

— Miért ne? — nevetett Poppy nyerítve. — Nem kell félnie, nem fogja magát megölni. Hacsak el nem veszi feleségül.

Nem tehettem róla, nekem is nevetnem kellett. De tiltakoztam.

— Poppy, szörnyű ilyet mondani egy nőről, akinek a férje öngyilkos lett.

— Szörnyű? — gúnyos oldalpillantást vetett rám, — Emlékszem, Rose magának is tetszett valamikor. Na de mindegy! Van magánál ceruza? írja!

Találtam a zsebemben egy ceruzavéget és egy borítékot.

— Stacey, Swimbridge mellett, Cornwall. Körülbelül négy mérföldnyire van Swimbridge-től, a padworthi úton, mindjárt St. Liss falu után. Meg fogja találni. Péntek délután várom magukat.

Aznap szerda volt, és természetesen eszembe se volt pénteken Cornwallba menni. Poppy megérezte, mi megy végbe bennem és így folytatta: — Ne felejtse el: bőséges napfény, sok tojás és vaj! Nagyon jó lesz a gyerekeknek. Meg egy csomó mulatságos ember. Én magam ki nem állhatom őket, de magának tetszeni fognak.

A napfény, a vaj és a tojás döntötte el a dolgot; no meg az, hogy Poppy jót akart nekem és Sarah-nak. Szívem egészen felmelegedett az öreg szénástarisznya iránt, és gondoltam magamban: végül is miért ne?

— Jó. Nagyon kedves magától, Poppy. Köszönöm szépen. Jövünk.

De Poppy nem rám nézett, hanem igen vészterhesen egy kissé odébb parkoló, ütött-kopott, ócska gépkocsira. Egy rendőr is azt nézte és éppen vette elő a noteszét.

— A fene egye meg! — mondta Poppy nagyon bosszúsan. Hirtelen faképnél hagyott, a kocsihoz nyargalt és hosszú, inas karjával megragadta a rendőr csuklóját.

— Biztos úr, biztos úr! — rikácsolta. — Istennek hála, hogy magára találtam. Ö, biztos úr, mindjárt gyilkosság fog történni!

— Gyilkosság? — kiáltotta a rendőr.

— Igen. Itt mindjárt a sarkon túl. — Drámaian a közeli utcasarokra mutatott. — Két ember hadakozik' késekkel — lihegte. — Az egyik csupa vér!

— Késekkel? — mondta a rendőr. — Maradjon itt egy percig!

Miközben megigézve figyeltem, a rendőr övébe dugta a noteszt, és rohant a sarok felé. De Poppy nála is gyorsabb volt. Amint a rendőr hátat fordított neki, fűrgén beugrott a kocsiba, beindította a motort, diadalmasan vihogott és elrobogott. Mellettem elhaladva integetett és azt kiáltotta: — Péntek délután! — Azután már nem volt sehol.

Néhány másodperccel később sietve jött vissza a rendőr, meglehetősen kivörösödve. Láttam, hogy megtorpan, mereven néz a pontra, ahol még az imént Poppy kocsija állt. Mintha mozgott volna az ajka. Azután bánatosan elballagott. Így történt, hogy péntek délután Lagondámat vezettem Dél-Anglián át, Sarah-val magam mellett. A földeket hó borította, de az országútról már jórészt eltakarították és egyre kevesebb havat láttam tovább délnyugatra. A nap sütött, az ég csodák csodája, kék volt. Úgy éreztem, végeredményben bölcs dolog volt Poppy meghívását elfogadni.

Érdekes lenne például Rose Lawsont vizionálni. Első ízben egy teniszversenyen találkoztunk. Csak tizenhat éves volt akkor. Nem vett részt a versenyen, csak ott volt és valamiképpen rám varrta magát, valószínűleg, mert Poppy partnere voltam. Már tizenhat évesen is feltűnő jelenség volt. Karcsú, sötét hajú kislány és valahogy rejtélyes. Anélkül, hogy sokat beszélt volna vagy valami figyelemre méltót tett volna, az ember erősen érezte a jelenlétét. Az anyjával is találkoztam, Poppy sógornőjével. Kemény, elégedetlen nő volt; minden érdeklődése a lányában összpontosult. — Rose csodálatos, Rose ragyogó képességű, Rose sokra fogja vinni az életben! — hangoztatta állandóan. Ez volt számára a szentírás. Rose apja pedáns kis ember volt, egy bank igazgatója.

1939 tavaszán Párizsban éltem és többször találkoztam Rose-zal. Bentlakó volt valami női továbbképző intézetben, ahol — úgy láttam — a lányok eléggé szabadjára voltak eresztve. Mindössze körülbelül tízen voltak, tizennyolctól húszévesig, Madame Arrivére felügyeletére bízva. Néhányszor elvittem Rose-t vacsorázni meg az operába, és — be kell vallanom —, ha nem lettem volna más irányban, erősen érdekelve, talán többet kívántam volna vele együtt lenni. Mert nemcsak szép volt, hanem ennél jóval több. Különös képessége volt a meghittség érzetét kelteni, mintha közös titkunk volna.

Mikor visszatértem Angliába, abban a szeptemberben, amikor a háború kitört, elváltak útjaink. Később hallottam róla olykor-olykor. 1941-ben komoly sikere volt egy kis szerepben a Haymarket Színházban, a *Decemberi bolondság* című darabban. Távol-Keleten voltam, amikor hallottam, hogy férjhez ment Victor Lawson kapitányhoz, a hadi érdemkereszt és a Victoria-kereszt birtokosához, aki olyan parti volt, hogy a lány anyja sem kívánhatott jobbat. Előkelő családból származott; nemcsak neves atléta volt és többszörösen kitüntetett tiszt, hanem nagyon gazdag is.

A háború végén ezredesi rangban és még egy csomó új kitüntetéssel szerelt le. Hét hónappal később lőtt sebbel találták holtan Berkeley Square-i lakásuk nappalijában.

Minden jel öngyilkosságra vallott, de néhány tanúvallomáson kívül, hogy halála előtt gondterhelten látszott, semmi okát nem lehetett találni, hogy miért vetett véget önkezeivel életének. Rose nem tartózkodott otthon, mikor ez történt; vidéken volt látogatóban egy nagynénjénél.

Valahogy nem tudtam elképzelni őt egy farmon, sem azt, hogy Poppyval él. Nem az a típus volt, aki eltemetkezik vidéken. Sose szerette besározni a cipőjét. Bevallom, mindez felkeltette a kíváncsiságomat és érdeklődéssel vártam a találkozást.

Keresztülhajtottunk Swimtoridge-en, aztán hosszan le egy dombon, keresztül St. Liss falun, és kevéssel a falu után egy útjelző Stacey felé mutatott. A dűlőutat mély kerékvágások szántották és sáros volt. Mindkét oldalán magas sövény kerítés. Aggódtam, hogy ha még nagyobb lesz a sár, nehéz lesz a Lagondát kihúzni belőle.

A dűlőút végén sáros tisztást találtunk fákkal körülvéve, közepén kacsásztatóval. A kacsásztatón túl zegzugos öreg ház állt, Cornwall kőből.

— Ó, gyönyörű! — kiáltott Sarah elragadtatással.

Be kell vallanom, hogy kívülről, a bágyadt délutáni napsütésben festőinek tűnt a hely. A kacsásztatót megkerülve, a házhoz hajtottam, és erélyesen megrántottam, a régimódi csengőt. Visszhangzott tőle a ház, de senki sem jelentkezett.

- Mindenki alszik, vagy meghaltak — mondtam.
- Talán sétálni mentek — jegyezte meg, Sarah. — Ó, egy tigrisszínű cica! — Felkapta a cicát, és simogatni kezdte. A cica látszólag nem bánta.
- Újra meghúztam a csengőt, de megint csak nem jött senki.
- Menjünk be, és lássuk, mi van — mondtam.

Úgy is tettünk. Első benyomásom szerint a ház hideg és ütött-kopott volt. Egy kitaposott szőnyeg borította a hall kőpadlóját. A falakra nagyon ráfért volna a festés. Jobbra volt egy elég tágas nappali, ahol a tűz már be volt készítve, de nem gyújtották még meg. A bútorzat Victoria korabeli és rozszant volt. Az egyik fal mellett vitrin, Poppy számtalan ezüstserlegével és egyéb teniszdíjaival. Az ezüstöket rég nem fényesítették és a vitrin egyik lába hiányzott; azon a sarkon három könyv tartotta. A szoba közepén ovális asztal, rajta olajlámpa. Egy másik olajlámpa a kandalló körüli székek mögött állt egy állványon.

- Nincs villanyvilágítás — állapítottam meg. — Gyertyafénynél kell majd lefeküdnöd.
- Szeretem a gyertyafényt — mondta Sarah.
- Akkor jó! — mondtam és emelt hangon kiáltottam: — Poppy! — Majd: — Van itt valaki? — Nem volt senki. Végigmentünk a hallon meg egy kőpadlójú folyosón, egy kamrába. Néhány kanna tej meg egy kosár tojás állt a padlón.
- Itt ég a tűz, apa! — kiáltotta Sarah. Már bent volt a konyhában. Utánamentem.

A tűzhelyben ropogott a tűz, egy nagy asztalon pedig tálcát találtunk, félig megrakva szendvicsekkel, továbbá egy félig telt hús-pástétomos üveget, vaját egy tálkán és egy megkezdett cipót.

— Úgy látszik, valaki éppen a teához valókat készítette elő, amikor hirtelen elhívták — mondtam. Leültem egy székre, és rágyújtottam, miközben Sarah felfedező útra indult. A cica a földön megtalálta a maga tejestálcáját. Sarah szemügyre vett egy polcot.

- Van méz meg dzsem és egy csomó konzerv. Nem teázhatnánk? Kezdek éhes lenni.
- Nem, drágám. Várunk egy kicsit. Nem kellett sokáig várnunk. Néhány perc múlva Poppy rontott be a konyhába. Úgy nézett ki, mint a Boszorkánymester az Óz-ból. Toprongyos kordbársony nadrágot viselt, gumicsizmát, vastag szvettert, bőrmellényt és nagyon kopott filckalapot. Dühösnek látszott.

— Szóval itt vannak — mondta, cseppet sem kedvesen. — Gondolom, nem készítették el a teát... Persze hogy nem. Én meg cigaretta nélkül mentem el. — Kivett egyet a kandallón levő dobozból, és mohón szívta a füstöt.

- Ez, ugyebár, Prunella?
- Sarah — mondtam. Oda se figyelt. Kritikus szemekkel méregette Sarah-t.
- Hosszú lábai vannak; egészségesnek látszik, jó a kar hossza. Elkezdte már a teniszt?
- Még nem, hiszen csak nyolcéves. Én majdnem tizenhárom voltam, amikor elkezdtem.
- Na és nézze meg magát! — mondta sértődötten. — Sose jutott előbbre az utolsó nyolcnál Wimbledonban. Az is csak egyszer sikerült magának és az is csak mázli volt. Ha korábban kezdte volna, bejuthatott volna az elődöntőbe, sőt esetleg a döntőbe is. Bár nem hiszem. Túlságosan lusta volt.

Levette a teáskannát a polcról.

- Ha nem lesz bajnok a gyerek, csak saját magát hibáztathatja.
- Majd csak kibírom — válaszoltam. Hirtelen leült velem szemben egy székre, lekapta a kalapját és sóhajtott.
- Hát nem borzasztó az élet? — kérdezte sötéten. — Maguk ketten pont most érkeztek, a tea nincs kész, az a sok ember jön este, és George Marlow kint fekszik a pajtában betört fejjel. Pont ma kellett mindennek történnie.

Pislogtam rá. Ismertem Poppy elméletét, hogy mindaz, ami vele történik, fontos, és ami másokkal, az lényegtelen, de most nem voltam benne egészen biztos, hogy jól hallottam-e.

— Azt mondta, hogy George Marlow a pajtában fekszik betört fejjel? Micsoda George Marlow? Ember, állat vagy valami kedves növénye? Jusson eszébe, idegenek vagyunk erre felé!

— George Marlow az George Marlow — felelte Poppy. — Feji a teheneket, megfogja a csirkéket, szántja a földeket. Látszólag szereti a munkát. Az anyja pedig segít a főzésnél és egyéb házi munkánál — mondja ő. — Lényeg az, hogy George-ot betört fejjel találták a pajtában. Bevitték a kórházba, az anyja vele ment, maguk meg éppen megérkeztek, és körülbelül tíz ember jön ma itatra és egy kis falatozásra, beleértve Sir Henry Manningtree-t is, ha ugyan a nő engedi.

— Miféle nő?

— Aki éppen vele él. Jelenleg ugyanis eltűnt és ez Henrynél nőt jelent. Lényeg az, hogy ezek az emberek jönnek és a lakást rendbe kell hozni. Jó, mi?

— Nagyon sajnálom — mondtam. — Segíthetek valamiben?

— Persze — vágta rá Poppy. — Mi másra gondoltam volna? Kezdhetsz azon, hogy megfeji a teheneket.

Nagyon határozottan megráztam a fejemet. — Nem, Poppy, nagyon sajnálom, de nem fejhetem meg a teheneket. Még azt sem tudom, melyik végén kell kezdeni.

— Én tudom — jelentkezett Sarah. — Azon a végén, amelyik alul kilóg. Megmutassam?

— Köszönöm drágám, nem,

— Úgy látszik, nekem kell megfejni a teheneket — mondta Poppy és leforrázta a teát. — Maga rendbe hozhatja a lakást, előkészíthet mindent a házibulira. Maga és Rose. Egyébként, hol van Rose?

— Még nem láttam — mondtam.

— Na jó. Majd csak megjön. Végül mindig megjön. — Levett három csészét a polcról és kitöltötte a nagyon erős teát.

— Sarah-nak tejet kérek, ha szabad.

— Tejet? — rikoltotta Poppy. — Hát szereti a tejet? Itt annyit ihat, amennyi belefér. És abban a kredencben van egy torta. Mrs. Marlow csinálta, tehát valószínűleg ehetetlen. De azért meg lehet kóstolni.

A torta jó volt, Sarah két szeletet megevett, én egyet. Poppy szendvicseket fogyasztott.

— Szobáik az első emeleten vannak — magyarázta. — A 4-es és 5-ös számok. A cuccot maguknak kell felvinni és a kocsit elhelyezni. A pajtába kell vinni, a kacsászató túlsó oldalán. Atkozottul bosszantó ez a dolog George-dzsal.

— Mi a bosszantó George-dzsal? — szólalt meg egy hang az ajtóban.

Rose volt. Az ajtóban állt és amikor a hang irányába fordultunk, lassan bejött a konyhába. Előzőleg azon tűnődtem, hogyan illik bele Rose egy farmba és a Poppyval való együttélésbe. Most láthattam. Sehogy se illett bele. Ahogy bejött a szobába, olyan volt, mintha egy festményből lépne ki, vagy mikor Cecily színre lép a *Decemberi bolondság* második felvonásában. Mindössze a környezet nem volt megfelelő. Úgy nézett ki, mint aki most lép be egy elegáns hotel társalgójába, egyenesen a kozmetikustól. Tökéletes volt. cipője, harisnyája, keze, körmei, arcának kikészítése, haja. Fekete ruhája drágán egyszerű vonalú, ami Hartnellre vagy Molyneux-re vallott. Úgy látszott, semmi köze a sárhoz odakint vagy a barátságos, de meglehetősen rendetlen konyhához. Kicsit idősebbnek látszott, de csak nagyon kicsit. Arca egészen sima. — A tökéletes végtermék volt, luxuskivitelben.

Jól nevelt közönnyel üdvözölt engem. Az volt a gyanúm, hogy a közönnyt kissé mímelte.

— Hogy van, Tod? — kérdezte.

— Hallo, Rose — mondtam, — Bemutatom Sarah-t!

Sarah-ra nézett elragadó, de meglehetősen professzionista mosollyal, majd azonnal visszafordult Poppyhoz.

— Mit csinált George? — kérdezte, de nem túlságos érdeklődéssel.

— Hagyta, hogy betörjék a fejét — mondta Poppy röviden. — Kórházban van.

— Ó — mondta Rose. — Komoly a sérülése?

— Minthogy nem vagyok orvos, nem tudhatom. Nem hiszem, hogy belehal — ha erre vagy kíváncsi. Később felhívhatjuk és megtudakolhatjuk.

— Hogy történt? — érdeklődtem.

— Ki tudja? — kotkodácsolt Poppy. — A vikárius lánya talált rá, noha fogalmam sincs, mit keresett az egyik pajtámban, délután 1/2 4-kor. De hát mindegy. Idejött értem, és Mrs. Marlow felhívta az orvost. Már kezdett magához térni, mikor beszállították a kórházba. — Rose felé tolt a teát, amit eredetileg Sarah-nak töltött ki. — Igyál egy kis teát, jót fog tenni.

— Szegény George — mondta Rose, elfogadva a teát. — Gondolom, baleset volt. Szerencse, hogy Sabrina éppen ott volt. Vajon mit csinált ott?

— Engem ne kérdezz — mondta Poppy rosszkedvűen. — Elegem van a bonyodalmakból és rejtélyekből, meg hogy az emberek furcsán viselkednek. Meg hogy fejbe verik őket. — Hirtelen vigyorogva felnézett, gonosz, öreg szemei csillogtak. — Persze, Tod élvezi az ilyesmit. Ezért hívtam ide.

— Mi? — kiáltottam'.

— Haha! — mondta ő. Mikor így vigyorgott, valamennyi fogát mutatva, határozottan ördögi volt.

— Azt hitte, a szép kék szeméért hívtam ide? — folytatta gúnyosan. — Hogy milyen elbizakodottak a férfiak! Azért hívtam ide, fiacskám, mert azt gondoltam, hasznát fogom venni. Hirtelen felállt. — Most mennem kell megfajni azokat az átkozott teheneket — folytatta tárgyilagosan. — Ne üljetek itt beszélgetve. Lesz elég időtök egymás lelkében vájkálni. Fogjatok hozzá és készítesek elő mindent a vendégek számára!

Ezzel kiment. Rose-hoz fordultam. — Bolond ez a Poppy? Ha nem, mire célzott?

Rose tökéletes magabiztossággal és kis vállrándítással válaszolt. — Nem tudom. — De éreztem, hogy hazudik.

Sarah felállt. Megevett két óriási szelet tortát egy pohár tejjel és most tele volt tettvággyal.

— Megyek, megnézem a kacsasúztatót — jelentette ki.

— Csak gyorsan, mert sötétedik — mondtam.

Meggyújtottam a lámpát és visszaültem a székre. Rose kerülni látszott a világosságot, mert az ablakhoz sétált és kibámult a sötétségbe. Kíváncsian méregettem. Egyre inkább meg voltam győződve, hogy csak tettei a nyugalmat. Láttam, hogy kicsit megborzong, mint akinek hideg fut végig a hátán.

— Mi a baj, Rose? — kérdeztem.

Elfordult az ablaktól és pillantásunk találkozott a lámpafényben. Nézésétől az én hátamon is végigfutott a hideg.

— Baj? — Hideg volt a hangja, de ajkai remegtek. A szerepjátszás kezdett lekopni róla. Felálltam és megfogtam mind a két kezét.

— Miért zárja magába? Sokkal jobb elmondani valakinek. Hátha tudok segíteni? Önuralma összeomlott, mint egy kártyavár a szélben. Nyelt egyet, azután heves sírásba tört ki.

— Ó, Tod! Úgy félek... Minden olyan reménytelen. Bárcsak meghalnék!

— Mondja el, mi a baj! — sürgettem. Nem felelt, csak sírt. Sarah pont ezt a pillanatot választotta, hogy visszajöjjön a konyhába. Döbbenet nézett rám és Rose-ra.

— Mi baja? — kérdezte bátortalan részvétellel. — Apu haragszik magára? — Megérintette Rose kezét és felmosolyodott rá. — Néha rám is megharagszik, de hamar elmúlik — mondta vigasztalóan. — Pár perc múlva olyan lesz, mint mindig.

Rose sírva kirohant a konyhából. Sarah komolyan nézett rám.

— Szerettem volna, ha nem ríkatod meg, apa. Ez nem volt szép, mindjárt az első napon.

— Nem én ríkatam meg, kölyök — mondtam morcosan. — És most megyünk megkeresni a szobáinkat meg a fürdőszobát, ha ugyan van. Neked meg kell mosdanod!

— Ó, apa, muszáj ma este? Egyáltalán szokás farmon mosakodni? Poppy biztosan sose mosdik.

— Te fogsz! — mondtam.

— Brandyt fogok nekik adni — mondta Poppy. — Olyan brandykoktél-félét. Bár igazán nem tudom, miért öntsek le italokat ezeknek a mohó keselyűknek a torkán.

— Milyen brandyt? — kérdeztem.

Sarah és én már megtaláltuk a hálósobáinkat; egymás mellett voltak és egymásba nyílt az ajtajuk. Találtunk egy antik fürdőszobát is és megmosakodtunk, ami Sarah-nak nagyon nem tetszett. E pillanatban főtt tojást evett pirítóssal lefekvés előtt, miközben Poppy az italokat készítette elő, én magam pedig csirkés szendvicseket vagdaltam.

— Portugál brandyt — válaszolta Poppy.

— Egy hajós embertől szoktam kapni. Csak nem gondolja, hogy a ginemet fogom pocskélni?

Az italok, melyeket készített, rémesnek tűntek a szememben. Egyenlő arányban tartalmaztak portugál brandyt és, narancslevet.

— ízleni fog nekik melegen? — kérdeztem.

— Nem muszáj nekik meginni — mondta Poppy vidáman. — De meg fogják inni. Ha magának nem tetszik, lesz egy üveg gin a dolgozószoba szekrényében elrejtve. Csak vigyázzon, hogy senki meg ne lássa, mikor issza.

Körülnézett.

— Mi történt Rose-zal? — folytatta. — Ez a lány egyebet sem csinál, mint eltűnik. Mit gondol róla?

— Semmit. Legalábbis két-három éve nem gondoltam rá.

— Furcsa — mondta Poppy mély értelműen. — Nagyon különös.

Megkóstolta az elkészült italt, fintorgott, és vicsorgott.

— Rémes — mondta. — De majd figyelje meg, hogy fogják nyakalni. Akarja megkóstolni?

Megkóstoltam és nem volt olyan rossz, mint ahogy vártam. Legalábbis nem egészen,

— Igen — mondta Poppy, Rose-ra visszatérve. — Rendkívül különös.

— Mennyiben? — kérdeztem.

— Rágódik valamin. Úristen, látnia kellene. Csak ül és bámul a semmibe. Folyton azt várom, hogy kotkodácsolásban tör ki, jelezve, hogy tojt egy tojást, de ezt persze sosem teszi. És eltűnedezik — mint ma délután és most. A jó ég tudja, hol van! Cseppet sem csodálkoznék, ha egy nyúlodúba bújt volna. Persze, ez az eset a férje halálával kapcsolatban ...

— Nagyon felboríthatja egy nő lelki egyensúlyát, ha a férje öngyilkos lesz — mutattam rá.

Poppy komisz kis hangot hallatott. — öngyilkosság? Maga elhiszi? Én nem.

— Azt hiszi, hogy meggyilkolták? — kérdeztem. — És ki gyilkolta volna meg? — Nem vettem komolyan, amire célzott.

— Én nem tudom. — felelt Poppy —, de azt hiszem, ő tudja.

— Akkor hát, ha tudni akarja, miért nem kérdezi meg őt? — szólt közbe hirtelen Sarah. Megfordultam.

— Ide figyelj, drágám! Egy pillanatra megfeledkeztem a te szép, hosszú füleidről. Nehogy megkérdezd őt! Ezt nagyon a lelkedre kötöm. Semmit sem szabad mondanod Mrs. Lawsonnak a férjével kapcsolatban. Hiszen, látod, nem is tudsz róla semmit.

— Ez megint a tapintat? — kérdezte Sarah.

Sarah hajlamos a szókimondásra, és erről mi már többször beszélgettünk.

— Úgy van. Mrs. Lawson férje meghalt, így nem említjük őt előtte, ugyanis fájhat neki.

— Csak egymás közt beszéltek róla, ha ő nincs itt — mondta Sarah ártatlanul. — Azt hiszem, Rosebudnak fogom hívni.

— A neve Mrs. Lawson — hangsúlyoztam. — Egyébként miért Rosebud?*

Sarah megnyerően mosolygott rám. — Ez az én titkos nevem lesz a számára — egyezett bele. — Mert olyan sima és puha.

* Rosebud = rózsabimbó

— És mi a titkos neved az én számomra?

— kérdezte Poppy. — Nem nagyon hasonlítok egy pipacshoz, igaz?*

Sarah a fejét rázta, és nem felelt. Lehet, hogy éppen a tapintatot gyakorolta.

— Hát akkor hogy nézek ki? — kérdezte Poppy. — Beszélj, gyerek, ne félj!

— Boszorkánynak — bökte ki Sarah, szélnek eresztve minden tapintatot.

Poppy harsány hahotában tört ki. — Teljesen igazad van ... Némelyek esetleg bestiának neveznének. Szereted a boszorkányokat?

Sarah habozott. — I-igen — mondta nagyon tapintatosan, és mosolyogva folytatta:

— Legalábbis jobban szeretem őket, mint a kísérteteket, különösen a lepedős kísérteteket. A csontváz szellemektől nem félek annyira. Az ember tudja, hogy kicsodák. Csak egy csomó csont. De a lepedős kísértetek bármik lehetnek.

— Nincsenek kísértetek — mondtam türelmesen.

— Ezt azért hiszed, mert még nem láttál egyet sem — állapította meg Sarah. — Ez nem jelenti azt, hogy nincsenek.

— Te se láttál egyet sem — mondtam.

— Nem — ismerte el udvariasan —, de még láthatok.

— Ebben a házban nincsenek kísértetek, és a csontvázak mind a szekrényekben rejtőznek — hallottuk Rose hangját az ajtóból.**

Bent állt a szobában, de a lámpa nem világította meg, így egyikünk sem vette észre. Nem tudtuk, mióta állhatott ott.

— A kórházban voltam — mondta beljebb lépve. — George visszajön ide. Nem tartják ott. Előre jöttem, hogy mindent előkészítsek.

— Tudja, hogy ki vágta fejbe? — kérdeztem.

— Nem — mondta Rose röviden. Modora hideg volt velem szemben, mintha kicsit röstellné korábbi gyengeségét. Levett egy csészét a polcról, és bemártotta Poppy főzetébe; egy hajtsásra kiitta, és hirtelen kiment.

Poppy horkantott egyet.

— Na látja! — mondta undorral. — Dye-nek az emberek. Miért nem tudták a kórházban tartami reggelig? Ferguson doktor tudja, hogy társaság lesz nálunk, ő maga is jön. Most aztán, azt hiszem, mindnyájunknak lábujjhegyen kell mászkálnunk és suttognunk, hogy ne zavarjuk a szegény beteget.

— Milyen ember George, és mi oka lehet valakinek, hogy fejbe verje? — kérdeztem.

— Miért akar bárki fejbe verni bárki más? — mondta Poppy. — Valószínűleg, mert nem szeretik.

Azután elgondolkodott a kérdésemen. — George rendes fiú; már amilyenek a férfiak. Kapitány volt vagy valami efféle. Tudja, eredetileg azért béreltem ezt a helyet, mert csirkéket akartam nevelni meg más egyebet termelni csak a magam számára, de az átkozott kormány beleavatkozott és azt mondta, ha nem termelek jóval többet, mint a saját szükségletem, kiraknak innen, így tehát segéderőre volt szükségem.

— És jött George — mondtam.

— Egy csomó más után. Az a helyzet, hogy saját farmot akar vásárolni, de előzőleg egy másik farmon akar praktizálni, így tehát beleegyeztem, hogy az anyjával együtt idejőjjenek. Természetesen nem fizetek neki semmit.

— Ezt el is vártam magától — helyesltem, — És most, hogy a témáinál tartunk, hogy értette, mikor azt mondta, *azért* hívott meg, mert esetleg hasznomat veszi?

— Pontosan úgy, ahogy mondtam — felelte. — Maga szereti a bűnügyeket és hasonlókat, nem igaz? Lehetővé teszik, hogy a neve belekerüljön az újságokba.

—
* Poppy = pipacs

** Utalás arra az angol mondásra, hogy minden családnak van valami szégyellnivalója, amit gondosan rejteget

— Nem, nem szeretem a bűnügyeket — mondtam kicsit bosszúsan. — És amikor meghívott, itt még nem volt semmiféle bűntény. Múlt szerdán maga még nem tudta, hogy George-ot fejbe fogják kólintani.

Felelet helyett csak vihorászott.

— Talán maga kólintotta fejbe? — kérdeztem.

— Ne számárkodjék! — mondta. — Gondolja, hogy szeretek teheneket fejni?

Vittem Sarah-t lefektetni. Miután szépen elhelyeztem, újra lementem. Lefelé menet láttam, hogy a bejárat nyitva van, és egy férfi meg egy nő egy másik férfit segít ki egy autóból. Nyilván George jött haza; a két másik valószínűleg az anyja volt meg a doktor. Poppy és Rose az ajtóban álltak.

— Segíthetek? — kérdeztem.

— Ha mindnyájan abbahagyják, hogy ide-oda húzgáljanak, egészen jól megyek magamtól is — mondta George vidáman.

Belépett. Körülbelül huszonhat-huszonhét éves, magas, szőke férfit láttam. Mellette az anyja, takaros, hervadt, ötvenöt körüli nő, aggódónak látszott.

— Hogy van, a beteg, doktor úr? — kérdezte Poppy.

— Nem is olyan rosszul — felelte az. — Egy kis agyrázkódás. Négy öltéssel bevarrtam a fejét hátul. Néhány napig fekdnie kell. őszintén szólva, szerettem volna még egy kicsit a kórházban tartani, de ő ragaszkodott *hozzá*, hogy hazajön.

— Zseniális ötlet volt tőle — jegyezte meg Poppy savanyúan, — George tudja, hogy jól képzett ápolószeméllyel rendelkezünk.

— Nincs szükségem ápolásra — jelentette ki George nyersen. — Sokkal rosszabb ütések kaptam annak idején.

— Úgy beszél, mint egy kis rohamosztagos — mondta Poppy. — Azt hiszem, legjobb lesz, ha most felvisszük, mielőtt a vendégek jönnek. Bármely pillanatban itt lehetnek.

— De én nem megyek fel, mielőtt a vendégek jönnek. Előbb iszom egyet.

— Nem volna szabad innia, amíg a feje ilyen állapotban van — ellenkezett a doktor. — Ha elkezd inni, nem vállalhatom a felelősséget.

— Jól van, Fergle — mondta George kedvesen. — Én vállalom a felelősséget, feltéve, hogy kapok egy italt. Egy bejelentést kell tennem.

Bement a nappaliba és mindnyájan követték.

— Drágám — szólta oda Rose-nak —, szerezz nekem egy italt!

Mindenki láthatóan meghökkent egy kicsit. George a kandalló előtt állt; szőke hajával, kék szemével, vidám mosolyával pompás, vakmerő, romantikus alaknak látszott. Rose kissé elpirult.

— Hozok neked egy italt, ha megígéred, hogy utána azonnal mégy az ágyba — mondta.

— Bármit megígérek, ha szerzel egy italt. Mindenkinék hoznál egyet!

— A fene! — mondta Poppy bosszúsan. — Hát kié ez a ház tulajdonképpen?

George rávigyorgott. Láttam, hogy egyike azoknak a napsugaras természetű fiatal óriásoknak, akik azt hiszik, még egy gyilkosságot is megúsznak egy megnyerő mosollyal.

— Az enyém — mondta — és minden egyéb ház is. Enyém a világ. Mindjárt meglátják, hogy miért.

Rose belépett egy italokkal megrakott tálcával. Vele együtt még ketten jöttek, és csatlakoztak a társasághoz. Az egyik karcsú, vörös hajú lány volt, helyesnek látszott. A másikat kéménykötésű pej csikónak írnám le. Jó szuflájú, jó járású, strapabíró. Röviden üdvözöltek mindenkit, és még mielőtt egyebet is mondhattak volna, George félbeszakította őket.

— Állj! — vezényelt. — Mindenki el van látva itallal?

Körülnézett. Izgatottnak és diadalmasnak látszott. Rose mellette állt, higgadtan, nagyon összeszedetten; készen arra, hogy mindenkinek egyenesen a szemébe nézzen.

— Rose és én eljegyeztük egymást — jelentette ki George fontoskodva.

A bejelentést pillanatnyi csend követte; meglehetősen riadt csend — gondoltam. Azután Poppy elnevette magát.

— Fejbe kellett kólintanod, hogy erre rávedd? — kérdezte. — Mit gondol, mit fog magával csinálni, miután elvette?

Mindenki nevetett, ivott és gratulált a boldog párnak. Ekkor azonban Ferguson doktor közbelépett.

— Most azután egyenesen az ágyba, fiatalember! — rendelkezett. — Holnap reggel majd keservesen meg kell fizetnie ezért az izgalomért.

George ment Mrs. Marlow-val és Rose-zal. Eközben még hárman-négyen toppantak be. Láttam, hogy Poppy egy sarokban a vörös hajú lánnyal beszél. Mindketten rám pillantottak, tehát csatlakoztam hozzájuk.

— No, itt van — mondta Poppy. — Ne ítélj a látszat után. Valamivel intelligensebb, mint amilyennek látszik. — Nem is mutatott be minket egymásnak.

Mellettünk egy csoport közepén egy nő izgatottan mondta: — Igenis, gyilkosság volt! Semmi kétség! Poppy röviden felnevetett.

— Végre van valami témájuk — jegyezte meg. — Az az érzésem, hogy George ezután még kevesebbet fog dolgozni, mint eddig. Miért kell az embereknek a szerelem? Én sose voltam szerelmes.

Miután a kérdésére nem kapott választ, folytatta: — És ha már szerelemről beszélünk, van valami hír a romantikus földesurunkról? Valami pincérnő?

— Sir Henry? — kérdezte a vörös hajú lány. Szomorúnak és sápadtnak látszott.

— Hát nem hallotta? — folytatta lehalkított hangon. — Meghalt. A ... a holttestét ma délután találták meg a kisöbölbeli kunyhóban. A rendőrség már ott járt.

— Meghalt!? — ismételte Poppy, mint egy visszhang. — Ügy érted, hogy meggyilkolták? Kicsit várt.

— Ó, szóval igen — folytatta. Hangja most sokkal halkabban csengett, mint máskor. Egyszerre nagyon öregnek látszott, cserzett, vasokker színű arca zord és megviselt volt

— Nem hallottam — folytatta, — Egész nap ki sem mozdultam a farmról Tudod, hogy ölték meg?

A vörös hajú lánynak a téma látszólag nem volt ínyéire.

— Úgy hallottam, hogy fejbe vágták — mondta vonakodva. — Egy kisfiú benézett a kunyhó ablakán, és ő látta meg.

— Leütötték, minit George-ot — mondta Poppy lassan.

Látszólag teljesen megfélemedezett rólunk: Szeme körbejárt a szobában, míg rátalált Ferguson doktorra. Odament hozzá.

Egymásra néztünk a vörös hajú lánnyal. Mielőtt továbbmegyek, szeretném leszögezni, hogy általában nem nagyon érdekelnek a nők. Megnézem őket, beszélek velük, és megyek tovább. Persze hogy kedvelem őket, de nem izgatnak különösebben, és nem érzek hajlandóságot, hogy hosszasan megmaradjak egynél, sokkal szívesebben olvasok egy jó könyvet.

Azért akarom ezt leszögezni, mert bármikor közelebről megnéztem ezt a vörös hajú lányt, valami rendkívüli történt. Említettem, hogy mikor bejött a szobába, az első gondolatom az volt, hogy helyes kislány.

Közelebbi megtekintésre nagyon helyes kislánynak látszott. De nemcsak ennyi volt az egész. Nem tudnám megmondani, hogy mi is volt. Csak annyit mondhatok, hogy miután jól megnéztem, továbbra is nézni kívántam. Figyeltem barna szemét, ami szokatlan vörös hajnál, csinos kis orrát, a száját. A bőre is szép volt.

— Gondolom, maga Tod Claymore — mondta, — Helyesebben, tudom, mert Poppy megmondta. És láttam magát teniszezni. Évekkel ezelőtt, közvetlenül a háború előtt. Én Sabrina Trevennick vagyok, a vikárius lánya.

A hangja is tetszett. Mély volt, meleg árnyalatú. De valami baj volt a kréta körül. Zavartnak, habozónak látszott. És úgy mondta ezt a fenti néhány mondatot, mintha mondania kellene valamit, akármit, hogy beszélgetésbe elegyedjünk. Mintha kényszerítette volna magát, hogy velem, beszéljen. Mikor rám mosolygott, az a mosoly ideges mosoly volt. Szemében aggodalom ült.

— Igen — mondtam, — De már nagyon régen nem teniszezem. Túlságosan el vagyok foglalva.

— Tudom. Maga olyan detektívféle, igaz? Már megint a szemei. Gyönyörűek voltak, de aggodalom és féltékenység ült bennük. Valami közölnivalója volt, és majdnem kényszerítette magát, hogy elmondja.

— Nem vagyok igazi detektív — mondtam. — Lássuk csak, nem maga volt az, aki megtalálta George-ot ma délután?

— Igen. — Szava csak egy lehelet volt és szemhéja befödte a szemét, amint beszéd közben lefelé nézett. Elszántan folytatta: — Én... én arra gondoltam, hogy maga talán tud nekem, tanácsot adni.

Szóval erről volt szó. Végül sikerült kimondania. Miután kimondta, felemelte szemhéját, és bátran rám nézett. Egy pillanatig nem tudtam válaszolni. Megnémultam. Ilyen hatással volt rám. De abban a pillanatban, amikor a szemébe néztem, tudtam, hogy a világon mindent megtennék érte. Ettől nagyon meglepődtem, mert — amint említettem — nem vagyok nagyon fogékony.

— Természetesen — mondtam. — Igen. Mindent megteszek.

Szavaim nem voltak elég kifejezőek, de azt hiszem, abból, ahogy ránéztem, megértett. Kicsit riadt volt és elpirult. Hirtelen türelmetlen lettem. A szoba tele volt beszélgető emberekkel, és nem akartam egy beszélgető emberekkel teli szobában maradni. Egyedül akartam vele beszélni.

— Menjünk ki innen — mondtam. — Tudom már, menjünk a konyhába.

Megfogtam a csuklóját és az ajtó felé vezettem. Nem bánta. Senki se volt a konyhában. Faszékeken ültünk a tűzhely két oldalán és cigarettával kínáltam.

Azt is észrevettem, hogy szép a karja. Karcsú, fehér és nagyon formás.

— Persze, nem vagyok igazi detektív; tehát ne várjon tőlem túl sokat.

— Tudom. Repülő alezredes volt és könyveket ír. A detektíveskedés csak kedvtelés. Poppy éppen magáról beszélt, amikor odajött hozzánk. Azt mondta, hogy maga kiváló fej.

— Poppy ezt mondta? — kérdeztem hitetlenül.

Egyszerűen nem tudtam elhinni- Poppy nagyon jól tudta, hogy a detektíveskedés nem kedvtelése. Az történt, hogy valahogy belekeveredtem egy szenzációs bűnügybe, majdnem meggyilkoltak, és mivel repülő alezredes és wimbledoni ex-teniszjátékos voltamra, az újságok egy csomó eltúlzott történetet írtak rólam. De Poppy nem tartott zseniálisnak. Távolról sem. Sőt inkább bolondnak. Hát akkor miért terjesztette rólam, hogy zseniális vagyok? Miben sántikál ez a vén krokodil?

— Beszéljen George Marlow-ról. Hogyan talált rá?

— Mentem a pajtába és ott volt. Mindjárt az ajtón belül feküdt, és azonnal láttam, hogy súlyos a sérülése, így tehát szaladtam a farmra segítségért.

— Hát ez egy egészen egyszerű, sima dolog — jegyeztem meg. — Mire kell magának tanács? Volt valami különös oka, hogy abba a pajtába menjen?

— Igen. Azért mentem, hogy találkozzam vele. Ugyanis megkért, hogy ott találkozzunk.

Kis féltékenység! szúrást éreztem. Azután eszembe jutott, hogy George épp az előbb jegyezte el magát Rose-zal. Akkor ez rendben volna. Igyekeztem közömbös hangon szólni.

— Volt néki valami különös oka arra, hogy magával találkozzék?
— Igen. Sir Henry Manningtree-ről akart velem beszélni. Valami fontosat akart közölni. De azt akarta, hogy senki se tudjon a találkozásunkról.
— Ki az a Sir Henry Manningtree?
— Ő a földesurunk. Az, akit ma holtan találtak. Nem tudom, tudja-e, hogy Sir Henry már két napja eltűnt.
— Ő, és George valami fontosat akart közölni magával róla. Arra kérte, hogy találkozzanak ma délután a pajtában. Mikor kérte ezt?
— Levélkét írt, amit ma reggel kaptam meg.
— Megvan még?
— Nincs. Azt kérte, hogy semmisítsem meg. Elégettem
— Van valami elképzelése, hogy mit akarhatott George mondani magának Sir Henryről? Persze — tettem hozzá — akkor még ugye, nem tudta, hogy meghalt?
— Nem — mondta nagyon halkán. — Halvány sejtelmem sincs, hogy mit akart mondani.
— Tud a rendőrség erről a levélről és a maga találkájáról George-dzsal? Elmondta nekik? Fejét rázta.
— Nem beszéltem a rendőrséggel. Igazán nem is tudom, hogy mit fogok nekik mondani.
— Még nem beszélt velük!?! — Meg voltam döbbenve. — De hát George-ot ma délután ütötték le, és maga volt az első, aki megtalálta. A rendőrség bizonyára kiszállt, hogy magát kihallgassa.
— Nem, nem jöttek.
Ezt nem értettem, A rendőrség az ország bármely részében percekben belül felkereste volna őt
— Nyilván hamarosan beszélni akarnak magával, és George-dzsal. De ez ne aggassa. Csak mondja el nekik a tiszta igazságot a levélről és minden egyebet. Ne próbáljon semmit se eltitkolni. Ez a tanácsom.
A tűzbe bámult szavaimat megnyugtatósnak szántam, de nem nyugtatták meg. Nagyon szép volt és gyermekies és boldogtalan és ezt nem bírtam ki. Előrehajoltam és megfogtam a két kezét.
— Sabrina, ne aggódjék. Nincs miért, ígérem gondoskodom róla, hogy magát ne nyugtalanítsák.
Szóval itt tartottam. Találkozásunk után tíz perccel fogtam a kezét és meggondolatlan ígéreteket tettem. Való igaz, hogy úgy viselkedtem, mint egy bolond, de nem tehettem róla.
— Mondjon valamit Sir Henryről — kértem, — Úgy hallom két napja hiányzik és Poppy említett valamit egy pincérmőről. Amolyan szoknyavadász lehetett.
Nagyon mélyen elpirult. Csak nem botránkoztattam meg? Végül is a vikárius lánya. Reméltem, hogy nem botránkozott meg.
— Igen — mondta vonakodva. — Azt hiszem, az volt. — Kis szünet után hozzátette: — Gyűlölöm a szoknyavadászokat!
Ezt hevesen mondta. Megértően bólintottam.
— Egy bizonyos szoknya után futott éppen?
Itt hirtelen vége szakadt beszélgetésünknek. Poppy jött csörömpölve a konyhába. Egy csomó üres korsót hozott tálcán. Mikor meglátta, milyen közel ülünk egymáshoz, felhorkant és lecsapta a tálcát
— Hrrmph — mondta metszően. — Ez Tod! Megragadja az első alkalmat, hogy valami csendes helyre lopakodjék egy csinos lánnyal.
Szavait Sabrinához intézte.
— Mennyi bajom volt vele, mikor még teniszezett. Sose koncentrált a játékra. Mindig teljes bódulatban volt valamilyen fity-firitty miatt, akivel csak kicsivel előbb találkozót. Ő és Henry szép kis pár lett volna együtt.
— Igazán? — kérdezte Sabrina.
Úgy látszott, hogy mindjárt elsírja magát. Én pedig gyilkos dühöt éreztem,

— Maga átkozott vén hazug, Poppy! — mondtam méltatlankodva. — Hogy a pokolba érti ezt? Sabrina felállít. Arca sápadt és határozott volt. Hűvös méltósággal mondta:

— Azt hiszem, visszamegyek a szalonba.

— És ment

Poppy harsányan vihorászott.

— Ezzel keresztülhúztam a terveit, kis Tod. Jól elintéztem magát Sabrinánál.

— Vén csörgőkígyó! Miért tette?

— Miért? — Ismét vihorászott — Ha azt hiszi, azzal fogja tölteni az idejét, hogy a falunkbéli kislányokat szórakoztatja, jobb lesz, ha észretér. A maga feladata, hogy rájöjjön, ki a gyilkos, ha ugyan rá tud jönni. Erre koncentráljon és hagyja békén a kislányokat!

— Hogy a fenébe találjam meg a gyilkost

— Tiltakoztam — ha nem szabad senkivel beszélnem?

Két újabb korsó pálinkát tett a tálcára és furcsán nézett rám a szeme sarkából

— Azt gondolja, hogy a kis Sabrina a gyilkos? — kérdezte lágyan. — Persze hogy nem gondolja. Noha lehet, hogy ő volt. Tudja, könnyen meglehet. Böven volt rá oka, Ezzel a végszóval és a tálcával kivonult.

A dolgozószobai szekrényhez mentem és töltöttem magamnak egy jó adagot Poppy ginjéből. Úgy éreztem, szükségem van rá.

A dolgozószoba annak a folyosónak a végén volt, mely derékszögben húzódott a halltól. A folyosó egyik oldalát a dolgozószoba és a szalon határolta, a másik oldalon lépcső vezetett fel az emeletre. A dolgozószobának két ajtaja volt; az egyik a folyosóra, a másik a szalonba nyílt, a szalon a kandalló mellett. Ennek az ajtónak a szalon felőli oldalán egy spanyolfal állt, hogy a léghuzatot felfogja.

Félsötétben ittam a ginemet, csak egy kis olajlámpa világított ivás közben azon merengtem, milyen bolond is voltam, hogy elfogadtam Poppy meghívását és kétszázötven mérföldet autóztam ide le, Cornwallba. A ravasz vén pók! Egészséges táplálék és napsütés ígéretével ebbe a szörnyű farm-épületbe csalogatott — éreztem, hogy ez a helyes kifejezés. Hazudott, mintha könyvből olvasná, így győzött meg, hogy Stacey jó hely lesz Sarah számára. Ha akkor tudtam, volna, amit most tudok, a közelébe se hoztam volna Sarah-t.

Tény, hogy valamilyen titkos és gonosz tervet szöve, a sötét öreg vérszopó a szörnyűségeknek ebbe a házába hozott. Ezt nagyon rossz néven vettem. A fene egye meg Poppyt — gondoltam, miközben kiittam a poharamat és újra töltöttem. És ezerszer is a fene egye meg ezt az intrikus vén satrafát, hogy Sabrina és én közém állt! És most látszólag elvárja tőlem, hogy leplezzek le egy gyilkost, de ez egyáltalán nem volt szándékomban. Nem, kérem Poppy oldja meg a saját gyilkossági ügyeit!

Megittam a második pohár gint is, becsuktam a szekrényt és átmentem, a szalonba. Távollétem alatt még többen csatlakoztak a társasághoz. Nem írom ide a névjegyzéküket, mert többnek közülük semmi része sincs ebben a történetben. Poppy boszorkányfőzete szemmel láthatóan jól csúszott le a torkukon a beszélgetések hangerejéről ítélve.

De amikor beléptem a szobába, a beszélgetés egy pillanatra elhalkult. Kényelmetlenül vettem észre, hogy egy csomó ember engem néz. Persze, ezt nem tiltja a törvény, mégse tetszett nekem; nyugtalanított, hogy talán valamelyik gombom nincs rendesen begombolva. A pejlovacska az ajtó közelében állt, pohárnál a kezében. Odaléptem hozzá.

— Még nem ismerjük egymást — mondtam. — Ismerkedjünk meg.

Mosolygott. Barátságos, becsületes arca volt; azt hiszem, egyike volt azoknak az életerős, kedves teremtéseknek, akiknek jó természetét mindenki dicséri. Mindegy. Tetszett nekem, de nem úgy, mint Sabrina, ha értik, hogy hogyan gondolom.

— Miért ne! — mondta. — Maga persze Tod Claymore és én Sylvia Gawe vagyok.

— Miért persze? Valami plakát lóg a nyakamban vagy mi?

— Nem, maga csacsi De itt mindenki mindent tud magáról, mert Poppy éppen magáról beszélt

— És mit mondott? Csak nem valami olyan valószínűtlen dolgot, hogy gyilkosokat szoktam leleplezni? Vagy igen?

— De igen. Talált már valami nyomot?

— Egy tucatnyit Poppy a gyilkos. Feltételezem, hogy maga itt mindenkit ismer.

— Igen — felelte. — Akarja, hogy ismertessem őket?

Hozzáfogott az ismertetéshez. — Hát kezdjük azzal az úrral, aki a kandallónál áll az Gawe ezredes, a nagybátyám.

A jelzett férfiú szálas öregúr volt, durva szövésű tweedöltönyben. Vékony szálú fehér haja volt, nagy fehér bajusza és az arca, mint egy mélabús vérebé. Óriás kezében italt tartott, azt nézte, ádázul ráncolva homlokát. Olyannak láttam, mint aki a legkisebb provokációra bármikor kész megölni bárkit

— Találó név egy ezredes számára —

mondtam. Igazában azt gondoltam, hogy jó név ennek az erőszakos külsejű, vén sasnak. — Jaj, muszáj ezt mondania? — mondta Sylvia, de minden sértődöttség nélkül. — Az utolsó ötven év során mind én szellemeskedő feleszű ezt a viccet mondta. De nem úgy írja a nevét. G, a, w, e, és nem G, o, r, e.*

— Bocsánat — mondtam. — Sejtennem kellett volna. Mint a barátom, Blood kapitány.** Értetlenül nézett rám. — A barátja ...?

— Igen. Bludnak írja a nevét.

— Ó — nevetett. — Remélem, nem akar ugratni?! A lány, a kandalló másik oldalán, Sabrina Trevennick. De vele már ugye, találkozott?

— Nem. Emlékszem. Milyen lány? Helyes?

— Igen — mondta nagyon határozottan — Sabrina nagyon rendes lány. A legrendesebb ember, akit ismerek. A férfi, akivel beszél és aki háttal áll nekünk, Julián Polgenny. Festő. Azt hiszem, azért visel szakállt.

Míg ezt mondta, a férfi megfordult és felénk nézett. Rájöttem, hogy ismerem. Középmagas volt, széles vállal és mellel. Valami olajos simaság volt a külsejében. A haja fekete és kissé göndör, szakálla rövid és fekete. Ismerős volt a nézése is — arrogáns, kicsit megvető pillantás. Valami lesújtó megjegyzést tett ránk Sabrinának.

— Julián Polgenny? Ismernem illenék a nevét?

A nevére ugyanis nem emlékeztem. De amint figyeltem, visszaemlékeztem 1939 februárjára és márciusára, amikor Párizsban laktam a Quartier Latinben írogattam és teniszeztem napközben, és a Boulevard de Montparnasse kávéházaiban üldögéltem éjszakánként. Ott láttam ezt a Polgennyt. Minden este megjelent a Döme kávéházban vagy a Coupole-ban. Meglehetősen romantikus látványt nyújtott fekete köpenyében, széles karimájú kalapban, mappával a hóna alatt. Ide-oda vándorolt az asztalok között, és villámvázlatokat készített a vendégekről ötven frankért. Goromba volt azokkal, akik nem akarták megvenni a rajzait, italokat tarhált, pénzt kért kölcsön és idegenvezetőként ajánlkozott angol és amerikai turistáknak.

Azért emlékeztem rá, mert meglehetősen feltűnő alak volt, de nem hiszem, hogy ő emlékezett volna rám. Tulajdonképpen csak egyszer találkoztunk és akkor tökrészeg volt. Ted Healeynek, egy gazdag fiatal amerikainak segítettem őt egyszer hazavinni egy dohos szobába a Rue Delambre-on. Todot sikerült behálózni és az hajlamos volt Polgennyt nagy művésznek tekinteni. Nem osztottam Tod véleményét. Tény az, hogy távolról sem kívántam Polgennyvel ismeretségbe kerülni. Sőt inkább elkerültem.

— Ne tőlem kérdezze, hogy illenék-e ismerni a nevét — mondta Sylvia. — Falusi vagyok. Munningson kívül más festőről nem hallottam. Nem hiszem, hogy Angliában híres volna, ha erre gondol. A háború előtt mindig külföldön élt.

— Hol?

— Párizsban, csodálatos műterme volt ott. A háború elején csatlakozott az ellenállási mozgalomhoz és a németek lefoglalták az összes gyönyörű bútorait és képeit.

— Gazdag? — kérdeztem.

— Nem tudom. Sosem láttam a bankszámláját. De azt hiszem, egészen jól megy neki. Van egy csinos kis háza és egy kocsija; bemehet Londonba, ahányszor csak akar.

— Gyakran akar?

Sylvia nevetett. — Magát nagyon érdekli. Csak nem gondolja, hogy ő a gyilkos?

— Maga mit gondol?

* gore = kiöntött vér

** blood — szintén vér, A kiejtés mindkét esetben tökéletesen egyforma

Megrázta a fejét. — Biztos vagyok benne, hogy nem az. Henry és ő nagy barátok voltak.

— Beszéljen nekem Henryről Milyen volt?

Nem felelt azonnal. Arca komoly és mélázó volt.

— Szegény Henry — mondta.

— Maga kedvelte? — kérdeztem meglepődve,

— Ó, igen. — Most nem. habozott a felelettel. — Nagyon szerettem. Persze, nagyon jól ismertem, jobban, mint a legtöbben itt. Együtt nőttünk fel. Egyenesen rám nézett.

— Mit hallott róla? — kérdezte.

— Nem sokat. De az *a* benyomásom, hogy nem volt általánosan népszerű.

— De az volt. Mindenki szerette — legalábbis majdnem mindenki. Nem akarom azt mondani, hogy minden tulajdonságát helyeselték, de általában kedvelték. Különösen, amikor először találkoztak vele.

— És később?

— Volt, aki nem szerette. Azt hiszem, gyenge ember volt. Nem egészen ezt akartam mondani ... nehéz megmagyarázni. Vonzó volt; nagyon vonzó. Első találkozásra mindenkinek nagyon szimpatikus volt. És ő is szerette az embereket. Ha tudott valakinek kedvére tenni vagy segítségére lenni, mindig megtette. Mulatságos, nagylelkű és bátor volt. Tudja, a háborúban nagyon szépen viselte magát. Az volt a baj, hogy az embereknek előbb-utóbb elegük lett belőle.

— Miből?

— A... felelőtleniségéből. Például tucatnyi nőnek udvarolt Azt hiszem, erről egyáltalán nem tehetett. Pénzt kért kölcsön, pedig az égvilágon semmi kilátása nem volt rá, hogy vissza tudja fizetni. De a

kölcsönkért pénz nagy részét másoknak adta. Hazudott, ezt nagyon meggyőzően csinálta, de túl sokat hazudott. Mindez úgy hangzik, mintha sötét csirkefogó lett volna és lehet, hogy az volt, de valahogy nem szándékosan volt az. Például, amikor hazudott, csak azért tette, hogy kivágja magát a csávából. Örökké valamiféle csávában volt. Szomorkásán mosolygott.

— Minduntalan beleszeretett valakibe. Ez nem lett volna baj, ha nem lett volna olyan pokolian vonzó és olyan meggyőző hazug. Micsoda zűrökbe keverte magát! Mindig jött és elmondott nekem mindent. Tudja, majdnem olyanok voltunk, mint a testvérek.

Kis sajnálkozást véltem kihallani a hangjából. Gyanítottam, hogy jobban szerette volna, ha Henry udvarol, nem mint hogy a bizalmasává tegye. Talán megérezte, hogy mi forog az agyamban, mert hozzátette:

— Azt hiszem, magam is egy kicsit szerelmes voltam bele. De nem komolyan, mert tudtam, hogy semmi értelme.

— Nem lett volna értelme ugye, ha egyszer nem tudott ellenállni a többi nőnek — mondtam.

— Nem — mondta józanul. — Nem lett volna értelme. Ámbár, ha megtalálta volna a neki való nőt, valakit, aki magához tudta volna fűzni őt...

— Egy erős akaratú nőt, — vettem fel — mint... mint például Rose,
— Nem. Az nem vált volna be. — Megrázta a fejét. — Megpróbálták. Mindössze három napig tartott. Akikor Rose szakított vele. Az eljegyzést nem is hozták nyilvánosságra.
— Mikor történt ez?
— Ó, nem régen. Múlt ősszel.
— Miért szakított Rose ilyen rövid idő után?
— Nem tudom. Henry sem tudta. Egyszerűen szakított, s utána egy ideig alig állt szóba vele. Meglepődtem, mikor Henry ezt elmesélte nekem, miért... — Habozott.
— Mert? — firtattam.
— Hát... mindig az volt az érzésem, hogy Rose töri magát, hogy Henry elvegye. Természetesen a Victor halála után. De nyilván tévedtem!
— Ismerte Victort?
— Persze! Gyakran járt ide és Henrynél lakott. Rose így találkozott vele.
— Ó! Ez az, amit nem tudtam. Azt hittem, ez Rose első itt-tartózkodása.
— Nem. Gyakran jött Poppyhoz, egészen sűrűn a bombázások alatt. Akkor is itt volt, amikor Victor meghalt.
— Tudtam, hogy egy nagynénjénél tartózkodott, de azt nem, hogy ez a nagynéni Poppy. Milyen ember volt Victor?
— Ó, csodálatos. Azonfelül, hogy kiváló atléta, nagyszerű ember is volt, minden tekintetben,
— Értelmileg, erkölcsileg és fizikailag — segítettem,
— Igen, Olyan félelem és gáncs nélküli lovag.
Kicsit elpirult, mintha valami nem egészen úrinőhöz méltót mondott volna, majd így folytatta: — Nagyon egyszerű, egyenes és tisztességes. Nagyszerű ember, de — azt hiszem —, kicsit nehéz lehetett méltónak lenni hozzá.
— Tehát Henry és ő barátok voltak?
— Nagyon jó barátok. Úgy vigyázott Henryre, mint valami gyám. Henry a lelkiismeretének nevezte Victort.
Búsan mosolygott.
— Szegény Henrynek szüksége volt valakire, akinek lelkiismerete van. Neki magának nem nagyon volt. Nem volt annyira féktelen, amíg Victor élt.
— És hogy illik, bele Polgenny ebbe a képbe? Vagy egyáltalán nem tartozik bele?
— Tulajdonképpen nem. Henry hozta ide Julián néhány héttel azután, hogy a mi csapatunk partra szálltak Franciaországban. A háború alatt Victor és Henry ejtőernyővel szálltak le többször is a német vonalak mögött és egy ilyen útján találkozott Henry Juliánnal. Beteg volt — mármint Julián —, mikor Henry idehozta és a vártoronyban lakott heteig. Azután ismét elment, de néhány hónappal ezelőtt visszajött
— A vártorony? Az Henry háza?
— Igen. Olyan régi várkastélyféle a falun kívül. Valószínűleg látta, amikor idejött
— És mi van a kisöbölbeli kunyhóval, ahol a hullát megtalálták? Hol van az?
— A kastélyhoz tartozó telken, körülbelül fél mérföldnyire a háztól, a Kisöböl fölötti sziklák tetején, A Manningtree család piknikeket rendezett ott, ott fürödtek meg ilyesmi. Van benne néhány bútordarab meg egy olajkályha; lépcső vezet le a szikláról a partra.
— Tehát könnyen lehetséges, hogy valaki ott hever holtan napokig és senki sem veszi észre?
— Igen. És az évnek ebben a szakában normális körülmények között senki sem jár arra.
Közben Rose lépett be a szobába. Meglátott bennünket Sylviával és odajött hozzánk.
— Hogyan boldogul? — kérdezte tőlem, — Ismer már mindenikét?
— Alig ismerek egypár embert, de jól megvagyok.
— No de meg kell ismernie a többieket. Erre való egy ilyen társaság. Jöjjön, majd én bemutatom. Ügyesen lekapcsolt Sylviáról és átvezetett a szobán,

— Azt hiszem, elsőnek Sabrina Trevennickkel kell megismerkednie. Érdekesnek fogja találni őt.

— Megpróbál lebeszélni róla? — érdeklődtem. — Vagy azt akarja, hogy nyomozzak utána? Miért találnám érdekesnek?

— Mert érdekes. Nem a felszínen, talán...

Elhallgatott, mert közeledtünk Sabriná-hoz és Polgennyhez és bekapcsolódtunk a beszélgetésükbe.

Sabrina, szeretném bemutatni Tod Claymore-t. Ez pedig Julián Polgenny.

— Örvendek — mondtam udvariasan. Sabrinára nézve még hozzáfűztem: — Nem találkoztunk már valahol?

Nem felelt, csak úgy nézett rám, mintha jó erősen a lábamra szeretne taposni. Polgenny volt az, aki megszólalt.

— Szóval, maga az a zseniális detektív, akiről az előbb hallottunk. — öblös, zengzetes hangja volt, és megjegyzését valahogy sértőnek szánta.

— Nem — válaszoltam. — Nem vagyok zseniális és nem vagyok detektív.

— De az — mondott ellent mosolyogva. — A detektív talán nem egészen helyes kifejezés, maga olyan műkedvelőféle. Olvastam magáról az újságokban és Poppy figyelmeztetett, hogy majd mindent el fog követni, hogy mindnyájunkat akasztófára juttasson.

— Az ötlet nagyon vonzó — mondtam —, de kétségeim vannak, hogy meg tudom-e csinálni.

Rose közbecsipogott: — Jöjjön és beszélgessen Fergusonékkal — mondta Polgenny-nek. — Elhagyatottnak látszanak.

Magával cipelte, aminek örültem. Ott állt előttem Sabrina, félig telt pohárral a kezében és nagyon szerencsétlennek látszott. Megfigyeltem, hogy vállára hulló vörös haja nagyon puha és selymes,

— Sabrina — mondtam.

Mikor rám emelte a szemét, úgy éreztem ... Jó, nézzünk szembe a tényekkel. Szentimentálisnak éreztem magam. Holdkórosnak. Simogatni kívántam, vigasztalni és kérni, hogy ne legyen szomorú.

— Tessék — mondta semmitmondó hangon,

— Nézze — mondtam kétségbeesetten. — Fikarcnyit sem törődöm velem, hogy mi a véleménye rólam. Nem bánom, ha azt hiszi, hogy én vagyok a legnagyobb szoknyavadász Európában. Vagy akár Amerikában is. Világos?

— Teljesen világos.

— Akkor jó. Most pedig vésse a fejébe, hogy segíteni akarok magának. Segíteni akarok legjobb tudásom szerint és bármikor.

— De ... miért?

Hogyan magyarázhattam volna meg neki, hogy miért? Ha azt mondanám: mert gyönyörűnek találom vagy valami ehhez hasonlót, megint csak arra következtetett volna, hogy egy kis villám-szoknyavadászást művelek.

— Mert átkozott szoknyavadász vagyok és maga tetszik nekem. Különben is, mi köze az okaimnak az egészhez? A lényeg az, hogy bármi történjék a maga pártján állok.

Nagy megkönnyebbülésemre kicsit elmosolyodott

— Azért nem kell olyan mérgesem néznie — mondta.

Itt megint vége szakadt a beszélgetésünknek. Megint Poppy, az a pokolbeli bestia zavart meg. Úgy tolta magát közénk, mint valami faltörő kos.

— Maguk ketten — mondta olyan éles hangon, hogy mindenki odanézett. — Mi van magukkal? Hozzak egy fesztívóvasat, hogy szétválasszam magukat?

Karon fogta Sabrinát. — Gyere és segíts nekem újabb italokat keverni, *drágám!*

Megint ott maradtam, mint a szárazra vetett hal és megint gyilkos dühöt éreztem, A kandalló túlsó oldaláról Gawe ezredes lépett hozzám. Homlokráncolva, még mindig a teli poharat szorongatta.

— Ehem, Claymore — hangja mély morgás volt — Gawe a nevem, a Connaught vadászoknál szolgáltam. Tudja, találkoztam az édesapjával Indiában; lássuk csak, úgy harmincöt éve. Mereven, bámult rám. Az egyik szeme véraláfutásos volt, szemöldöke borzas. Másfél hüvelykkel lehetett magasabb nálam és súlyát száz kilón felülre becsültem.

— Remek fiú volt az édesapja, istenemre! Az egyik szeme még mindig rám nézett, a másik, a véraláfutásos a semmibe bámult. Furcsa érzésem volt, míg rá nem jöttem, hogy üvegből van a szeme, amellyel rám néz. A másik szeme valamilyen agyon belüli útról visszatérve, újra rám meredt.

— Beszélni akarok magával négyszemközt — dünnyögte. — Látom, nem iszik. Nem az apja fia, ha nem iszik. Hova mehetnénk?

— A dolgozósobába.

— Nekem mindegy. Csak ne hallhasson minket senki, hallgatózókra semmi szükség. Magánjellegű és bizalmas, amit mondani akarok.

— A dolgozósoba a megfelelő hely — mondtam és odavezettem.

— Á — mondta —, így már jobb! Istenem valószínű, hogy itt zavarni fognak, mi?

— Nem hinném,

Azt hittem, akar valamit mondani nekem és türelmesen vártam. A félhomályban hatalmas árnyként tornyosult előttem. Tagjai mozogtak; csörömpölő hangot hallottam.

— Egész este volt a kezemben néhány pohár — morogta. — Nem tudtam hasznukat venni. Arra vártam, hogy magát elcsípjem. Nem szeretek egyedül inni és ebben, a nyamvadt társaságban nincs senki, akivel érdemes volna együtt inni.

Kiömlő ital kotyogását hallottam.

— Szóval Toby Claymore fia, mi? Csoda egy fickó volt. Úristen, micsoda szoknyavadász!

— Miii? — kiáltottam fel élesen.

Attól ijedtem meg, hogy amikor Sabrinával beszéltem, a hangom valószínűleg messzebbre hangzott, mint akartam. Vajon hányan hallották még? Gawe ezredes dünnyögött, olyan volt, mint egy vulkán morajlása.

— Helyes gyerek a kis Sabrina — jegyezte meg. — Bár negyven évvel fiatalabb volnék! Udvarolni próbálnék neki. Itt a pohara.

Poharat nyomott a kezembe és egészségemre kívánta az italt. Maga is ivott és csettintett.

— Aaah — mondta. — Istennek legyen hála e kis italért! Hozzá se tudtam nyúlni ahhoz a lőréhez, amit Poppy mért ki. Színtiszta moslék. Bűn vendégeket hívni, hogy ezt igyák. Igyál, fiú! Mi bajod? Ne várakoztass meg egy öregembert!

Lenyeltem egy fél pohár tiszta whiskyt és Gawe ezredes újra megtöltötte poharainkat.

— Meg fogod oldani ezt a gyilkosságot, mi? — folytatta. — Akarsz egy tippet egy öreg harcostól? A whisky csípte a szememet és a torkomat.

— Igen, kérem — mondtam rekedten. Eszembe villant, hogy néhány perccel ezelőtt az öreg fiút pécéztem ki gyilkosként. Ezt nem említettem neki.

— Polgenny. Nagyon trükkös egy fickó. Valódi Svengali ajánlatos utánanézni.

Egyik lapátszerű kezével hirtelen a bordáim közé döfött.

— Ne engedd, hogy Sabrinára kenjék! — mondta. — Ezt nem szabad. Az apja jó barátom. Nagyon rendes ember a vikárius. Egyike a legjobbaknak.

Mindenki célozgatott valamire Sabrinával kapcsolatban. Kezdett az idegeimre menni.

— Miért kennék rá Sábrinára? Mi ez a dolog Sabrina körül? Nem tudna ő ölni.

— Nem-e? — Ez szkeptikusan hangzott. — Egyébként is, mindegy. Nem az ő hibája, ha esetleg meg is tette ... Polgenny a te embered. Az az ember akasztófára való. Tehát miért ne akasszák fel?

Ismét ivott, én is ittam, aztán pár pillanatig hallgattunk. Majd az ezredes folytatta:

— Nézd, így áll az ügy. Egy fiú meg egy lány csinál valamit és azt hiszik, hogy azt senki sem látta. De valaki látta és ez annyi, mintha mindenki látta volna, mert megindul a szóbeszéd. Nagyon valószínű, hogy a szóbeszéd nem ér el az érdekeltekhez. Érted? Mert senki sem beszél előttük a dolgról, így fogalmuk sincs, hogy valaki látta őket.

Mindez nagyon bonyolultnak hangzott és az ital túlságosan eltompított, úgyhogy nem tudtam követni mindent, amit mondott, és nem tudtam következtetéseket levonni. Még mielőtt tovább faggathattam volna az ezredest, Poppy kiáltott vérfagyasztó hangján, hogy kész a vacsora. Ezután következett egy másik hang, egy csengő, mely hallható volt az egész házban. Alighogy a csengetés elhalt, újra kezdődött, most már kitaróan. A bejárat csengője volt és valaki az ajtó előtt türelmetlenkedett.

Lépteket hallottunk az ajtóhoz menni, azután egy férfihangot.

— Jó estét, Miss Laleham! Sajnálom, hogy ilyen későn zavarom, de attól tartok, hivatalos dolgunk van itt. Gawe ezredes felhorkant.

— Ez Pakington, a rendőrfőnök! Azelőtt a légierők helyettes marsallja volt. Egyébként kolosszális marha. Vajon mit akar?

Poppy hangját hallottuk a hallból.

— Semmi teteje hivatalos ügyben jönni ilyen késő éjszaka — mondta udvariatlanul. — Éjszaka nem foglalkozom hivatalos dolgokkal. Ha csak tehetem, egyáltalán nem foglalkozom velük.

Attól tartok, nem érti — mondta, a rendőrfőnök. — Ez rendőrségi ügy.

Tehát a rendőrség végre ráébredt, hogy George Marlow-t leütötték és kihallgatásra jöttek. Tulajdonképpen ideje is volt már.

Aztán még valamit hallottam. Gyenge, távoli kis hang volt, valahonnan a lépcső tetejéről. — Apa — hívott a hang. Sietve letettem a poharamat és indultam a lépcső felé. A vendégek kijöttek a szalonból, és eltorlaszolták a hallt. Percekig tartott, míg keresztülverekedtem magamat rajtuk. Láttam, hogy három ember lépett be, hóval a kalapjukon és a vállukon.

Nem vesztegettem az időt, hogy őket nézzem, hanem felszaladtam. Sarah ajtajához érve hallottam, amint mondja: — Apát akarom!

Bementem. A mécses világánál, melyet égve hagytam, hogy Sarah ne sötétben ébredjen fel egy idegen szobában, Sabrinát pillantottam meg az ágy lábánál. Megfordult, mikor beléptem,

— Itt vagyok, drágám — mondtam. — Mi a baj?

Sarah kicsit pislogott, azután elmosolyodott.

— Lärmát hallottam — magyarázta, — Olyan zajt, mint az iskolában, ebédidőben. Akkor hirtelen nem tudtam, hol vagyok, ezért hívtalak. És akkor bejött ő.

— Éppen lefelé jöttem, mikor a kislány kiáltott — magyarázta Sabrina zavartan. — Nem tudtam biztosan, hogy, maga meghallja-e, így hát belekukkantottam, hogy hátha segíthetek.

— Ki ez? — érdeklődött Sarah. — Nem Rosebud Lawson.

— Nem, drágám. Ez Sabrina. Gyönyörű vörös haja van.

— Igazán? — kérdezte Sarah, akire ez mély benyomást gyakorolt. — Imádom a vörös haját. Csinos is?

— Nagyon csinos,

— És szereted? — Nagyon.

— Hát akkor nehogy megriksd — mondta Sarah ünnepélyesen. — Nagyon kedves légy hozzá!

— Gyakran megriksatja az embereket? — kérdezte Sabrina és megkerülte az ágy lábát.

— Nem, nem túl gyakran. Tulajdonképpen egészen kedves, ha az ember jobban megismeri. De Rosebudot megriksatta ma délután.

— Hát ez csúnya volt tőle.

Sarah ezt így nem volt hajlandó elfogadni.

— Nem volt csúnya. És, azt hiszem, nem is akarattal csinálta. Próbálta is megvigasztalni őt. Úgy véltem, hogy Sarah aggasztóan messzire ment.

— Ide figyelj, kölyök. Nem. ríkattam meg Rose-t és ideje, hogy aludj. Mondj jó éjszakát Sabrinának és köszönd meg neki, hogy bejött

— Jó éjszakát és köszönöm, hogy bejött.

— Jó éjszakát! — mondta Sabrima. — És ne aggódj! Majd vigyázok, hogy engem ne ríkasson meg. Búcsút intett Sarah-nak, és elfordult az ágytól. Lentről Poppy hangja hallatszott: — Sabrina! Sabrina!

— Azután hozzátette: — Nem tudom, hol lehet, néhány perccel ezelőtt még itt volt

— Sabrina — mondtam gyorsan, a rendőrség van lent. Nyilván hallani akarják magától, hogyan talált rá George-ra,

— Jaj — mondta és kezével a kilincsen megtorpant. — Ó, jaj! — ismételte, — Ma nem akarok velük találkozni. Először valaki mással kell beszélnem. Mit lehetne tenni?

Poppy ismét kiáltott:— Sabrina! Sabrina! — A hang erősödött; Poppy jött fel a lépcsőn. Amit ezután tettem, egészen ösztönszerű volt; igaz, hogy buta ösztön. A két nagy pohár whisky volt az oka, amit Gawe ezredes itatott meg velem a sok gin tetejébe.

— Maradjon itt — suttogtam Sabrinának. Mikor Poppy, még mindig ordítva, felért a lépcsőfordulóig, kiléptem a szobából és rászóltam:

— Az ég szerelmére, Poppy, távol áll tőlem, hogy kritizáljam a maga vendégszeretetét, de miféle ház ez? Bolondokháza? Nem tudja megérteni, hogy a gyermekem itt van ebben a szobában és szeretném, ha aludna? A másik szobában pedig egy agyrázkódásos beteg van. Muszáj ebben a tébolydában mindenkinek torkaszakadtából ordítani és éles csengőket nyomogatni?

— Sajnálom — mondta Poppy szokatlanul szelíden. — Erre nem gondoltam. Gondolom, nem látta Sabrinát. Persze hogy nem. Hát akkor nincs itt.

— Ki van odafent? — kiáltott egy parancsoló hang a lépcső aljáról — Bárki legyen, jöjjön le, hadd nézzem meg!

— Ez a rendőrfőnök — mondta Poppy.

— Na ne mondja! — válaszoltam. Leszaladtam a lépcsőn, Poppy utánam. A lépcső aljánál, feltekintve rám, alacsony, zömök férfi állt, apró szemekkel, harcias arccal, katonásan nyírott bajusszal. Mögötte egy álmos képű, magas férfi állt rendőrfelügyelői uniformisban és egy rendőr őrmester.

— Ki maga? A nevét kérem!

— Ha már erről van szó, kicsoda maga, és miért közöljem magával a nevemet? Gyűjti a neveket, vagy mi?

Ez, persze, főleg az ital eredménye volt. De részben annak is tudható be, hogy volt némi tapasztalatom helyettes légi marsallokkal. Némelyik jó, némelyik rossz. A jók rendszerint csendes, precíz emberek, akik tudják, hogy mit akarnak. Barátságosak, sőt szívélyesek, hacsak az ember nem követ el valami hibát. Ha igen, akkor nem olyan barátságosak. A rosszak általában vörös arcú, goromba egyének, akik állandóan ordítanak, marhaságokat csinálnak és az egyetlen mód, ahogyan kezelni kell őket, hogy az ember visszagorombáskodik. Van köztük olyan, akinek ez tetszik, mert azt hiszi, hogy ha valaki gorombáskodik vele, akkor nyilván tudja a dolgát és akkor azt az embert előlépteti. De van olyan is, akinek ez nem tetszik és áthelyezteti az embert máshová, így az ember mindenképpen jól jár.

Azt már eldöntöttem magamban, hogy ez egyike volt a rossz helyettes légi marsalloknak és nem fogom hagyni, hogy packázzon velem. Tehát egyenesen a szemébe néztem, ő pedig fenyegetően meredt rám.

— Vegye tudomásul, jóember, hogy én a rendőrfőnök vagyok és nem tűrök semmi ostobaságot!

— Ó, igazán? És azt nem nevezi ostobaságnak, hogy éjnek idején betolakodik, vadul csenget és felkölti a gyerekeket? Nem is szólva arról, hogy teli torokkal üvöltve hívja le az embert az emeletről.

— Igaza van — vágott közbe Poppy váratlanul az én pártomon. — És félbeszakítja az estélyemet, amikor éppen le akartunk ülni vacsorázni.

A rendőrfőnököt; láthatóan erősen megrendítették ezek a támadások. De folytatta a harcot.

— Azt akarom tudni, hogy a neve George Marlow-e — fordult hozzám legnyersebb helyettes légi marsall hangján. — Hajlandó felelni?

— Igen — mondtam — bármire, ha szívességet tehetek. Nevem nem George Marlow.

— Már mondtam magának, hogy George agyrázkódással ágyban fekszik — mondta Poppy türelmetlenül. — Ma este nem beszélhet vele. Nem ért angolul?

Ferguson doktor közbeszólt. Szabatosan fejezte ki magát

— Mint George Marlow orvosának ezt meg kell erősítenem. Marlow urat ma délután fejsérüléssel behozták a kórházba és nem engedhetem meg, hogy ma éjjel zavarják.

— Miféle fejsérüléssel és hogy szerezte? — Ezt az álmos képű felügyelő kérdezte. Kicsit éneklő, cornwalli táj szólással beszélt, amit meg se próbálok utánozni.

— Azt hiszem, valaki egyszerűen fejbe vágta — mondta Poppy olyan hangon, ahogy az ember valami nyilvánvaló dolgot magyaráz egy idiótának. — Sabrina talált rá, azután odahívott engem, majd kihívta a doktort.

— Valaki egyszerűen fejbe vágta — ismételte a felügyelő lassan, — Úgy érti, nem tudja, ki tette? — Ünnepelesen Poppyra bámult. — És erről most hallok először.

— Úgy értem ezt, hogy azt az embert bűnös szándékkal megtámadták és a rendőrséget senki sem értesítette? — kérdezte a rendőrfőnök felháborodottan.

— Igen, de... — mondta Ferguson doktor bocsánatkérően. — Természetesen értesítettük volna a rendőrséget, mikor behozták a kórházba. De Miss LaJeham azt mondta, legalábbis úgy értettem, hogy ő fogja felhívni a rendőrséget otthonról.

— Így volt — helyeselt Poppy élénken; — és fel is akartam hívni a rendőrséget. De mikor hazaértem, itt találtam Todot és a kislányát, meg kellett fejni a teheneket meg minden, így aztán megfeledkeztem róla.

— Megfeledkezett róla — mondta a rendőrfőnök jogos keserőséggel — Gyilkossági kísérlet történt, és maga csak a tehenfejesre gondolt.

Gyámoltalannak látszott, mint akinek a helyzet meghaladja a képességeit. Tulajdonképpen nekem is túl erős volt. Senki sem tudja jobban nálam, hogy milyen komoly dolog a gyilkosság, hiszen egyszer majdnem meggyilkoltak, de akkor, ott, rám jött a nevetetnék.

— Valakinek meg kellett fejni a teheneket — magyarázta Poppy. — Tod nem volt hajlandó . . . De várjunk csak! Ha nem tudtak róla, hogy George-ot valaki fejbe vágta, miért akarják kihallgatni George-ot és Sabrinát?

— Kérdéseket kell feltennünk Marlow úrnak és Trevennick kisasszonynak Sir Henry Manningtree meggyilkolásával kapcsolatban — mondta a felügyelő.

Szavai bombaként hatottak; csend lett. Már nem volt nevetetnékem.

— Igen — mondta a rendőrfőnök csaknem brutálisan. — Kérdéseket kell feltennünk annak a kettőnek, ön, doktor úr, azt mondja, hogy Marlow-t ma nem lehet kihallgatni. Azt hiszem, el kell fogadnom az ön szavát. De mi van Miss Treveninickkel? Hol van?

— Nem tudom — mondta Poppy. — Úgy látszik, eltűnt.

Szeme villogott. Az öreg krokodil harcra kész volt. Én azonban félni kezdtem.

— Voltunk a paplakban, de be volt zárva. Érdeklődtünk a faluban és ott megtudtuk, hogy Trevennick kisasszony itt található — mondta a felügyelő csendesen. — És amint hallom, néhány perccel ezelőtt itt is volt.

— Így van — mondta Poppy. — Itt volt és most nincs itt. Mondtam már, hogy eltűnt.

— Ide figyeljen, jóasszony — kezdte a rendőrfőnök. Lassan, megfontoltan beszélt, mint aki nem egészen tudja, hogy mit is akar mondani.

— Ki mondta, hogy jó asszony vagyok?

— kiáltott Poppy. — Tagadom!

Ez fullánk volt a rendőrfőnöknek. Elvörösödött és összeszorított ökleivel türelmetlenül hadonászott.

— A fenébe is! — ordította. — Velem nem lehet így tréfálni! Egy lány nem tűnhet el csak úgy egy házból.

— Ne higgye — mondta Poppy. — Ebből a házból a nők folyton eltűnnek. Például Rose, az unokahúgom. Sose tudom, hogy hol van éppen. De nem aggódom. Mindig újra előkerül.

— Átkutatta a házat Miss Trevennick után? — kérdezte a felügyelő.

— Hát idelent nincs — válaszolt Poppy.

— Fent is voltam és hangosan szólítottam, de nem jelentkezett. Nem néztem az ágyak alá, ha netalán erre gondol.

— Esetleg hazament — jegyeztem meg.

— Tudom, hogy nem érezte jól magát. Nézze, Marlow-val holnapig úgysem beszélhet. Ha megmondja nekünk, mikor kívánja kihallgatni Marlow-t, üzenünk Miss Trevennicknek, s gondoskodunk róla, hogy ő is itt legyen akkor.

A rendőrfőnök hozzám fordult.

— Ha kíváncsi leszek a tanácsaira... — kezdte, de azután más jutott az eszébe. —

Még mindig nem mondta meg a nevét. Ha én kérdezek valamit, elvárom, hogy válaszoljanak.

Igazán nem akartam még jobban felbosszantani. Sőt, gondoltam, jó lesz egy kicsit hájjal kenegetni.

— Sajnálom, uram. Az előbb még nem tudtam, hogy ön ki. Nevem Claymore.

— Claymore! — bámult rám. — Az, aki könyveket ír? A háború alatt Rusty Iron-Bridge svadronjában volt alezredes?

— Igen, uram — feleltem.

— Mi az ördögnek nem mondta ezt? — Ez majdnem barátságosan hangzott. — Nemrég összefutottam Rustyval a klubban. Furcsa, de említette magát. Most a polgári repülésnél van remek állása. Semmit sem kell csinálnia, csak el kell társalognia előkelő utasokkal. Fel kellene őt keresnie; örülne magának.

A háború alatt éppen eleget találkoztam Ironbridge helyettes légi marsallal. Ő és a rendőrfőnök ugyanabból az anyagból voltak gyúrva. Csupa harcias hév, hangzatos szólamok és gyakorlatilag semmi ész.

— Szeretném újra látni — mondtam. — Feltétlenül fel fogom keresni.

— Tegye azt — ajánlotta a rendőrfőnök. — Istenemre, emlékszem, amikor a jó öreg Rusty néhány évvel ezelőtt felszállt egy kételtű gépben és Plymouthban szállt le. És kikötött... érti? Kikötött, azután kilépett a repülőgépből, egyenesen a vízbe. Elfelejtette, hogy nem reptéren szállt le.

Jóízűen nevetett ezen az emléken és én kötelességtudóan vele nevettem.

— Megmondom, mit fogok magával csinálni — mondta, mikor végre abbahagyta a nevetést. — Kiegészítem magával a testületemet. A felelősség megosztása — ez a siker titka. Válaszd meg az emberedet, mondd meg neki, hogy mit csináljon, és bízd rá a többit. Most magát nevezem ki felelősnek itt a házban. Gondoskodnia kell arról, hogy az a kettő, Marlow és Miss Trevennick itt legyenek ebben a házban előttem, délelőtt tizenegykor. Megértette a parancsot?

— Igen, uram — mondtam legjobb szolgálati modoromban. — Gondoskodni fogok róla.

— Akkor jó. Megbízom magában. — A felügyelőhöz fordult. — Vissza kellene mennünk; sok a dolgunk.

Hál' istennek, mennek! — gondoltam. Elmentek és utána újra rákezdték a beszélgetést az éles hangok, melyektől majdnem megsiketültem. Mrs. Ferguson, aki közvetlenül mellettem állt, adott kifejezést az általános véleménynek.

— Furcsa ez a dolog Sabrinával — mondta. — Még itt volt, pont mielőtt ezek jöttek. Vajon mit akarnak tőle kérdezni? — Csüggedten én is ugyanezt kérdeztem magamtól.

— Megmondhatom maguknak, hogy hol van — hallottam Poppy messzire ható hangját.

— Nyilván a paplakban van a fürdőszobában és hány. Kicsit többet ivott a kelleténél a kis Sabrina. Tudom, mert én kerítettem elő a kabátját, mielőtt a rendőrség jött. És most jöjjenek mindnyájan vacsorázni. Nem mintha lenne valami, amit érdemes megenni, de lássanak hozzá ahhoz, ami van.

— Azt hiszem, előbb felugrom megnézni, hogy nincs-e Sarah-val valami baj — mondtam.

Sarah mélyen aludt, amikor beléptem; Sabrina az ablaknál állt.

— Sokáig volt lent — mondta halk, szomorú hangon, — Elmentek?

— Nem tehetek róla — mondtam. — Igen, elmentek. Menjünk át a másik szobába, hogy ne ébresszük fel Sarah-t.

Megfogtam a kezét és a saját szobámba vezető ajtóhoz húztam. A szoba sötét volt, de kiismertem magam benne. Az ágy felé vezettem,

— Legjobb lesz, ha leülünk — mondtam. Leültem az ágyamra és vonakodva ő is leült, jó messze tőlem.

— Nem akarom, hogy a kezemet fogja — mondta.

Elengedtem a kezét, mintha izzó vas lett volna. Nem láttam őt jól; csak egy árny volt két-három lábnyira tőlem,

— Nem hallottak előzőleg semmit George Marlow-ról — mondtam kicsit nagyképűen. — A Sir Henry Manningtree-féle gyilkosságról akarnak magának kérdéseket feltenni.

— Ő — mondta. Hangja halk és szomorú volt, de nem meglepődött. Úgy éreztem, előre tudta, hogy ezt fogom mondani.

— Hogy szabadalt meg tőlük? — kérdezte.

— Azt hazudtam nekik, hogy maga hazament, mert rosszul érezte magát. Itt akarják magát kihallgatni holnap délelőtt tizenegykor.

— Rosszul éreztem magamat? Úgy érti, hogy sokat ittam? — kérdezte kétségbeesetten. — Gondolja, hogy ez majd sokat segít rajtam? Ó, maga utálatos!

— Sajnálom — mondtam mereven. — Én csak segíteni akartam. Nem kell a segítségem?

— De igen — mondta majdnem könnyezve. — Ez a borzasztó benne. Maga utálatos, de nagyon is szükségem van a segítségére. Szípozott.

— Most megrikatott — mondta.

— Hát akkor hagyja abba a sírást, vagy állon vágom! Értelmesen kell beszélgetnünk.

Rettenetes szigorral szóltam, holott legjobban szerettem volna karjaimba zárni. De mivel ezt nem tehettem, szigorúnak kellett lennem.

— Jó — mondta megadóan.

— Először is tisztázzunk egyet. Nem maga gyilkolta meg véletlenül Sir Henry Manningtree-t?

— Nem.

— No, ez már valami. Most gondolkozzék! Tud-e valakit, akinek jó oka volt meggyilkolni Sir Henryt?

— Igen és az én vagyok — mondta gyászosan.

— És mi oka lett volna erre?

— Mert... — Látszott, hogy nem szívesen válaszol. — Mert elhitette velem, hogy szeret és én komolyan vettem. Azután rájöttem, hogy Rose-nak ír szerelmes leveleket.

— Úgy gondolta, hogy feleségül akarja magát venni?

— Igen. — Szinte éreztem, hogy elpirult. — Lehet, hogy beképzeltnek fog tartani, de még mindig azt hiszem, hogy nagyon vonzódott hozzám. Csak — csak nincs egy vasam se, Henry pedig nyakig ült az adósságokban és Rose nagyon gazdag. Érti? Persze, Rose egyben nagyon vonzó is.

— Nagyon jól értem. Őszintén szólva, sehogy sem tetszett nekem ez a történet. Hideget éreztem belül és mintha megbénultam volna. De akartam a valóságot hallani.

— Sajnálom magát a megtört szívéért. De nem látom be, hogy mivel Henry előbb magának udvarolt, azután másnak, ezért maga lenne az első számú gyanúsított. Az ilyen dolgok naponta előfordulnak.

— Nincs megtört szívem — mondta mérgesen. — És maga semmit sem ért. Én ... én nagyon hirtelen haragú vagyok és mikor rájöttem, hogy Henry miben sántikál, írtam neki egy levelet, és amiket írtam neki . . .

— Úgy érti, hogy fenyegette?

— Nem fenyegettem kifejezetten. Csak azt írtam, hogy piszkos disznó és remélem, olyan rossz vége lesz, amilyet megérdemel. De még ez sem a legrosszabb.

— Mondja el a legrosszabbat.

— A legrosszabb az, hogy abban a kunyhóban szoktunk titokban találkozni Henry-vel, ahol holtan találták és egyszer valaki meglátott minket. Ez előbb-utóbb ki fog derülni és ha a rendőrség megtalálja a leveletem ... Érti már?

Értettem. Most már azt is értettem, hogy Gawe ezredes mire célozgatott. Sabrina titokban találkozgatott Henryvel a kunyhóban, valaki meglátta őket és már a fél falu tudott róla. Csak Sabrina nem tudta, hogy a fél falu már tudja.

— Miért kellett vele titokban találkoznia ?

— Apa miatt. Apa szigorúan elzárkózott Henry elől; szerinte egyáltalán nem jöhetett számba.

— Hogy jött rá, hogy szerelmes leveleket írogat Rose-nak? Mondta valaki?

— Buta dolgot csinált. Kaptam tőle egy levelet, amely így kezdődött: "Drága, egyetlen Rose-om!" A levelet elvittem Rose-nak és ő ideadta az enyémet, amely úgy kezdődött, hogy "legédesebb Sabrinám". Egyszerre írta a két levelet és elcserélte a borítékokat.

— A fene! — mondtam. — Aki ilyet csinál, megérdemli, hogy meggyilkolják. Kihívja maga ellen a sorsot. Hogy reagált Rose, amikor maga odaadta neki Henry levelét?

— Nevetett. Csak rápillantott, nevetett és a tűzbe dobta. Azután elővette a kézitáskáját, kivett belőle egy levelet és így szólt: "Azt hiszem, ez neked szól."

— És maga nem nevetett?

— Egyenesen hazamentem és megírtam Henrynek azt a levelet, amit az előbb említettem. Utána sokkal jobban éreztem magam.

— Nagyon szerelmes volt bele? Habozott. A sötétben is láttam, hogy a fejét rázza.

— Nem. Igaz hitemre, azt hiszem, nem voltam bele szerelmes. Csak hittem, hogy az vagyok, míg rá nem jöttem, hogy milyen. Sohasem voltam egészen tisztában az iránta való érzelmeimmel, és mikor vége volt, valósággal megkönnyebbültem. Mintha valakinek rémes fogfájása van, és hirtelen elmúlik. — Kis szünetet tartott, azután erősen hangsúlyozva, hozzátette: — Nem bírom a szoknyavadászokat!

Erre nem reagáltam.

— Az édesapja tehát nem tud az egészszről semmit ?

— Nem. Ez az, ami olyan borzasztó. Nagyon fog fájni neki, mikor megtudja.

— Hát akkor ne hagyja, hogy másoktól tudja meg. Mondja el neki maga. Milyen ember az édesapja?

— Nagyon egyenes, nagyon igaz ember. Bizonyos dolgokban nagyon szigorú.

— Mint például amikor megtiltotta, hogy Henry-vel találkozzék?

— Nem tiltotta meg — mondta gyorsan. — Egyszerűen bízott bennem. Ezért érzem magam olyan féregnek.

Elképzeltem magamnak egy kedves, öreg falusi lelkészt, hófehér hajjal és szigorú elvekkel. Sajnáltam az öreg fiút.

— És az édesanyja? Számíthat az ő segítségére?

— Nincs édesanyám. Meghalt, mikor hároméves voltam. Apa és én egyedül élünk.

— Nem volt otthon, mikor a rendőrség ma jött — jegyeztem meg.

— Nem. Egy iskolaigazgatói értekezletre ment Marlingba.

Rövid szünet állt be beszélgetésünkben. Csak ültünk a sötétben bánatosan. Végül mégis eszembe jutott valami.

— Várjunk csak! Maga azt mondta, hogy Henry udvarolt Rose-nak. Rose viszont épp az előbb jegyezte el magát George Marlow-val. Mellesleg, Rose valamivel előbb jegyben járt Henry-vel, de azután felbontotta az eljegyzést. Hogy illik mindez össze?

— Nem tudom. Nem tudtam róla, hogy Henry valamikor jegyben járt Rose-zal. Azt sem tudom, hogy miért megy hozzá George Marlow-hoz. Soha semmi jelét sem adták, hogy el fogják jegyezni egymást.

— Hát — mondtam. — A maga helyében nem aggódnék túlságosan. A rendőrség holnap tizenegykor itt akarja magát kihallgatni. Én a maga helyében már fél tizenegyre jönnék. Akkor beszélhetünk George-dzsal, és megtudhatjuk tőle, mit akart magának mondani Sir Henryről. Ez esetleg nyomra vezethet. Nem hiszem, hogy pillanatnyilag ennél többet tehetnénk. Haza kellene mennie és beszélnie kellene az édesapjával.

— Persze hogy haza kellene mennie — hallottuk Poppy hangját a sötétben, az ajtó közeléből

— Csak nem képzelitek, hogy együtt fogjátok tölteni az éjszakát?

Sabrina lélegzet után kapkodott. Egyszerre álltunk fel.

— Vén kígyó! — mondtam, — Hallgatózott?

— Világos — mondta Poppy. — Már, három-négy perc óta itt vagyok. Szeretem tudni, mi történik a házamban. — Kis szünet után hozzátette: — Szép kis detektív maga, nem törődik velem, hogy bárki meghallhatja, amit beszél!

Amint beljebb lépett a szobába, sötét árnyékká materializálódott.

— Itt hozom a kabátodat — fordult Sabrinához. — A folyosó végén levő szoba ablaka alatt van egy nagy esővízes hordó. Teteje is van, úgyhogy nem kell aggódnod. Vigye őt arra, Tod és amikor elment, jöjjön le. Az emberek odalent már azt hiszik, hogy a maga gyereke sose fog elaludni.

Volt egy kis zseblámpám, azzal világítottam magunknak a folyosó végén levő szobáig. A szobát valaki lakta; cipők és egyéb holmi heverték szerteszéjjel és nagy csomó üvegcsé a toalettasztalon. A levegőben parfüm és púder illata lengett.

Nagyméretű toalettasztal volt, szárnyas tükörrel, úgyhogy az ember láthatta magát szemben és mindkét profilját. Körülbelül két lábnnyira állt a faltól; meg kellett kerülnünk, hogy az ablakhoz érjünk.

Az első, amit megláttam, mikor kinyitottam az ablakot, sötétség és kavargó hóesés volt. A levegő megborzongatott. Lefelé világítottam a zseblámpával és megláttam a fedeles, esővízes hordót. Kérdően néztem Sabrinára és ő bólintott.

— Könnyű lesz — mondta. — Jobb lesz, ha eloltja a lámpát, valaki meg találja látni.

Hirtelen szinte iskolás lányosan rám mosolygott és egyik lábát átlendítette az ablakkereten. Figyeltem, amint leereszkedik, könnyedén leugrik az esővízes hordóról és tovasiet a sötétségbe.

Éppen becsuktam az ablakot, amikor az ajtó nyikorgását hallottam a szoba másik végéből. Valószínűleg Poppy volt, de nem akartam semmit sem kockáztatni. Óvatosan kémleltem ki a résen, amely a tükör oldalai közt mutatkozott, hogy biztosra menjek.

Nem Poppy volt, hanem Rose. Kezében gyertyát tartva bejött és egyenesen a toalettasztalhoz lépett. Leült, elfordított egy kis kapcsolót és ragyogó villanyfény világította meg az arcát. Nyilván valami elektromos elemféléje volt, hogy annak fényénél készíthesse ki az arcát.

Ott voltunk tehát a tükör két oldalán. A fény engem elrejtett, mert míg egyenesen az ő arcába világított, én a fényforrás mögött voltam. A tükör résein keresztül jól megfigyelhettem minden mozdulatát. Először gondosan eltávolított minden festéket. Azután újra kikészítette magát, most már sápadtabbra. Nagy gonddal dolgozott, munkájára koncentrálna. Láttam, amint az arca sápadtabbá válik, figyeltem, amint ügyes ujjakkal sötét, fáradt árnyékokat rajzol a szeme alá. Amíg így dolgoztatott, könnyedén, szórakozottan dúdolt egy régi nótát: *A szigetekhez vezető utat.*

Mikor végzett, fürkészve végigvizsgálta az arcát, elővett egy fésűt és kissé összeborzolta a haját. Összeborzolta. Tudniillik azelőtt a haja teljesen rendben volt, minden fűrt a helyén. Most néhány fűrtöt előrefésült a homlokára. Még mindig tanulmányozva önmagát, szomorú, türelmes mosolyt próbált ki. Letette a fésűt. Újra mosolygott a képmására; most már vidámabban.

Onnan, ahol álltam, nem láthattam az ajtót, de hallottam a nyikorgását. Rose megfordult, mint a villám, azután hosszan felsóhajtott. Lehetett ez a megkönnyebbülés sóhaja is.

— Te megbolondultál, hogy idejössz utánam. Mi lesz, ha valaki meglátott?

Hangja csendes volt és szemrehányó. A férfi, aki belépett, halkan nevetett. Polgenny volt.

— Ne aggódj, Trixie, senki sem látott meg. És mielőtt újra kisurranok, kinézhetsz a folyosóra, hogy biztosan ne lássanak meg. Rossz kislány vagy, édesem; mostanában sohasem adsz alkalmat, hogy találkozzunk.

— Ó, drágám — mondta Rose.

Hangja halk volt és érzéssel teli. Felállt. Elképzelték, hogy addigra már a szemem valósággal odaragadt a réshez. Polgenny előrelépett — magabiztosan, mosolyogva —, mondhatnám, tetszelgően vigyorogva. Rose feléje nyújtotta két kezét, majd odaszédült hozzá és az ajkát is odanyújtotta.

Lehet, hogy ez az utolsó mondat dagályosan hangzik. De amit Rose csinált, dagályos volt. Nem egyszerűen odament és megcsókolta Polgennyt. Szó sincs róla. Úgy imbolygott, mint Heddy Lamarr. Vágytól bódultan beleájult szerelmese karjaiba.

— Drágám — mondta.

Gyöngéd torokhangon beszélt. Kicsit eltolta magától és szerelmesen nézte.

— Nem. szabad itt maradnod — mondta lányan.

Polgenny nagy, szőrös kezeivel elsimította a haját a homlokáról.

— Elragadó vagy, Trixie — mondta. — Ezt tudod, ugye?

— Igazán? — turbékolt Ross, mint egy kis galamb.

— De átkozottul megfoghatatlan. Olyan nehezen sikerül veled együtt lenni. Ó, persze, tudom, hogy vigyáznod kell.

Újra megcsókolta. Karórámom mértem az időt. Nyolc másodpercig tartott. Próbáljanak csak ki egy nyolc másodperces csókot.

— Igazán menned kell — mondta Rose.

— Igen, azt hiszem. De mondd csak, ki ez a szelídített detektív? Ez a teniszező lúdtalp? Nem fog kellemetlenségeket okozni?

— Tod? — Ez úgy hangzott, mintha mulattatná a dolog. — Nem, drágám, nem fog kellemetlenségeket okozni. Tudok vele bánni. Tudod, meglehetősen fogékony.

— Úgy? Szóval, a kifinomult technikádat fogod alkalmazni vele szemben. Te kis ördög.

Rose halkan nevetett, ügyesen kisiklott a karjai közül és az ajtóhoz ment.

— Tiszta a levegő — mondta. — Gyorsan, mielőtt jönne valaki!

Polgenny öment. Rose becsukta az ajtót és utálkozó fintort vágott utána, majd visszatért a tükörhöz. Az előbb lejátszott jelenet minden nyoma eltűnt az arcáról; mikor újra leült a tükör elé, már csak a saját arca érdekelt. Néhány gyors igazítást végzett rajta, lekattintotta a villanyt, és elhagyta a szobát.

— Hű! — mondtam,

Mikor léptei elhalkultak, én is elhagytam a szobát. Mielőtt lementem, benéztem Sarah szobájába. A pocok békésen aludt, szőke haja szétterült a párnán, arca angyalian ártatlan volt. Valahányszor ránéztem alvó gyermekemre, mindig elhatároztam, hogy jobb, nemesebb életet fogok élni.

Mire leértem, a vacsorának már vége volt; a vendégek éppen mentek át az ebédlőből a szalonba,

Poppy megszólított: — Végre itt van. Mindenki befejezte a vacsorát. Remélem, nem éhes.

Éhes voltam. Ebéd óta csak egy szelet tortát ettem, és most jóval elmúlt kilenc óra. Mikor beléptem az ebédlőbe, az asztal, ahová afféle büfévacsera volt odakészítve, úgy nézett ki, mintha farkascsera ment volna keresztül rajta. Már csak morzsákat találtam,

— Ez nekem nem elég — mondtam Poppynak. — Megyek és keresek valami ennivalót.

— Szolgálja ki magát — mondta. — Egyen bármit, amit talál.

A konyhába mentem, a kamrából kivettem három tojást, kis zsírt és egy darab kenyeret tettem egy serpenyőbe, s ráütöttem a tojást. Miközben a serpenyővel a tűzhelyhez mentem, bekószált Rose. Besodródott, mint egy halvány látomás, mint aki belefáradt, hogy járja a hallgatás völgyét. Nem azért jött, mert én ott voltam; egy percig alig vett észre. Nem volt különösebb oka rá, hogy bejöjjön, legfeljebb talán az, hogy könnyebb besodródni egy nyitott ajtón, mint egy falon keresztül.

— Ó, maga az, Tod . . . — mondta.

— Eltalálta. Én vagyok személyesen. Éhes vagyok.

Egy csapásra emberi lénné változott.

— Hát persze hogy éhes. Hadd készítsem én el magának! — és próbálta kivenni a serpenyőt a kezemből.

— Köszönöm, nem szükséges, magam is megbirkózom vele.

— Nem, maga üljön le! Fáradt lehet a hosszú autóút után.

Ott állt fáradtan, haloványan, de tele együttérzéssel, csak másokra gondolva. Hagytam, hogy elvegye tőlem a serpenyőt.

— Kávét is főzök magának. Az jólesne, ugye?

— Nagyon jól — vallottam be az igazat, így tehát vacsorát főzött nekem. Nagy belső nyugalommal és komolysággal ügyködött; mozdulatai kecsesek voltak. Most Myrna Loyt játszotta — azt a fajta nőt, akit bármely férfi szívesen látna a tűzhelye mellett.

— Tessék — mondta.

A tojás remek volt; a kávé is. Rose leült mellém és magának is töltött kávé.

— Jólesik magát látni, örülök, hogy eljött.

Kis pátosz volt a hangjában. Jó, hogy egy régi barátjával találkozott, mert szüksége volt barátokra. Szegény magányos kislány.

— Apropó — mondtam —, gratulálok!

— Gratulál? — nézett rám értetlenül.

— Az eljegyzéséhez.

— Ó, persze! Köszönöm. — Zavardottnak látszott. Sötét szeme mintegy könyörögve nézett rám. Azután félrefordult.

— Tod — mondta:

Nem válaszoltam, mert tele volt a szám. Most nem nézett rám, hanem el, valahová messzire. Gondolatok suhantak át a fején. Szent Johanna képére emlékeztetett, amikor éppen a túlvilági hangokat hallja. Azután egy sóhajtással visszatért a földre.

— Olyan nagy bajban vagyok — mondta félénken.

— Igazán? Mi a baj, Rose?

— George a baj. Én . . . én nem szándékozom igazán feleségül menni hozzá. Tudja, bementem a kórházba és valóban rémesen nézett ki. Azt hittem, haldoklik. Tehát, mikor újra megkérte a kezemet, nekem . . . nekem nem volt szívem nemet mondani.

— Nincs semmi baj — mondtam vidáman. — Csak meg kell várnia, míg jobban lesz és akkor felbonthatja az eljegyzést. Csak nem akar valaki máshoz férjhez menni?

— Nnn-em. Nem hinném. Azt hiszem, sose fogok újra férjhez menni.

Fürkészően nézett rám.

— Ha az embernek valami tökéletes jutott osztályrészül, minden egyéb értéktelennek látszik — mondta lágyan. — Ért engem?

— Nem egészen. Ha egyszer megkapott valami tökéleteset, miért ne kaphatná meg ugyanazt még egyszer? Vannak, emberek, akik kétszer nyerik meg a főnyereményt.

— Lehet. És az ember legyen erős. Szomorúan mosolygott rám; szemeiből áradt az együttérzés.

— Szegény Tod! Magának is kijutott, ugye?

— Semmi szokatlan sem történt velem — mondtam és ittam egy kis kávé.
— Úgy örülök, hogy itt van — mondta ismét. — Jó, ha van valaki, aki megérti az embert.
— Más nincs, aki megértse? Ha nincs, miért marad itt?
— Hogy elszakadjak a környezetemtől — mondta gyorsan. — El mindentől.

Kis szünetet tartott.

— Victor halála után az életem romokban hevert. Azért jöttem ide, hogy összeszedjem a törött cserepeket és újra megtaláljam magamat. Még egy gyermek sem maradt utána. Volt egy gyermekem, de halva született.

— Nagyon sajnálom, Rose.

Érzelmesen nézett rám.

— Ebben magának szerencséje van, Tod. Ott a kislány, még hozzá milyen édes kislány. Azért sírtam, mikor magával találkoztam, mert a gyerek nem az enyém.

Szívszaggatóan mosolygott és könnyedén megérintette a kezemet.

— Ne törődjön velem, Tod. Nem fordul elő gyakran, hogy ilyen vagyok. Attól van, hogy annyi év után magával találkoztam.

Pislogott; összeszedte magát. Megjátszotta a bátor kicsi asszonyt.

— Tényleg sokkal jobban érzem magamat — folytatta vidámabban. — Tudom, hogy mindent újra kell kezdenem és hamarosan visszamegyek Londonba, lehet, hogy visszatérek a színpadra, noha nem vágyom rá különösebben. — Szünet. — Minden, amit igazán szeretnék, egy saját otthon és egy gyerek, akiről gondoskodhatnék. Nem sokat kérek az élettől, igaz?

— Akkor újra férjhez kell mennie — jelentettem ki szilárdan. — Valószínűleg könnyű lesz. Maga nagyon szép és úgy hallom, nagyon gazdag is.

— Szépnek tart? — Most lelkes, fiatal leány volt, akit egészen felizgatott a felfedezés, hogy valaki szépnek tartja. A keze még mindig érintette az enyémet és egy kicsikét felém hajolt.

No igen. Igazán szép volt. Sötét szeme, amely tükrözte a lámpafényt, látszólag őszinteségtől csillogott. Puha, kissé szétnyílt

ajkai egészen közel voltak a számhoz és nagyon vonzóak voltak. Megdöbbenve kaptam magam rajta, hogy — ha nem vigyázok — percekben belül csókolni fogom. Majdnem kívántam Poppynak oly sokszor nem kívánatos megjelenését.

— Igazán nagyon szépnek tartom magát — kezdtem megfontoltan és kissé elhúzódtam tőle. — De

...

Amint elhúzódtam tőle a könyököm beleütközött a kávéskannába, és az egész kanna, félig tele forró kávéval, az ölembe esett.

Nagyon trágár szót kiáltottam, mély érzéssel és úgy ugrottam fel a székről, mint egy sebzett szarvasbika. Azután, a nadrágomat fogva, nevetésben törtem ki. Rose értetlenül nézett, de egy pillanat múlva ő is nevetni kezdett. Igazán egészen vidám pár voltunk.

— Fel kell mennem nadrágot cserélni — mondtam.

— Azt hiszem, segítenem kellene Poppynak — mondta ő. — Ó, jaj, pedig sokkal jobban szeretnék lefeküdni. Jó volt magával elbeszélgetni, Tod. Jobb kedvem lett tőle. Ezt meg kell ismételnünk, jó?

— Helyes — válaszoltam.

Miközben nadrágot váltottam, megpróbáltam rendezni a gondolataimat. Olyanok voltak, mint Rose élete: diribdarabokban. Vajon miben töri a fejét?

Mert biztos, hogy valami alattomos terve van. A szerep, amit Polgennyvel játszott a hálószobájában, majd a jelenet velem a konyhában, jelent valamit. Tod meglehetősen fogékony, mondta Polgennynek, és ha ezt történetesen nem hallottam volna biztosan bedőlök neki. Minden, amit idáig tett, szerep volt — de talán nem minden. Visszatekintve, még mindig hittem, hogy gyászos hangulata, levertsége az első találkozásunk alkalmával valódi volt. Olyan valódi, hogy kiesett a

szerepből. De a könnyeit nem az okozta, hogy Sarah nem az ő gyereke. Ó, nem. Sarah cseppet sem érdekelte.

Hát akkor miért sírt?

Akkor már tudta, hogy George megsérült, de azt nem, hogy mennyire súlyosan. A George iránti aggodalom rikatta meg? De hiszen nem szereti George-ot; nem akar feleségül menni hozzá. Ezt éppen az előbb jelentette ki nekem. Lehetséges volna, hogy attól fél, hogy George sérülése nem halálos?

Nem tudtam a problémával megbirkózni. A szalonban Sylvia Gawe Fergusonékkal beszélgetett. Csatlakoztam hozzájuk.

— Sokáig odavolt — mosolygott rám Sylvia. — Sarah sehogy sem akart elaludni?

— Leöntöttem magam kávéval és át kellett öltöznöm.

— Nem tudtam, hogy kávé is van — mondta Mrs. Ferguson sóvárogva. — Szívesen innék egy kávé!

— Már nincs — mondtam. — Ami volt, most a nadrágomon van.

Udvariasan nevettek. Ferguson doktor szólalt meg, enyhén skótos kiejtéssel:

— Gondolom, maga hozzá van szokva az ilyen dolgokhoz. Gyilkosság, meg efféle. De mi nem. Csendes kis közösség vagyunk és nem szeretjük az effajta szenzációkat.

— Én is csendes ember vagyok — mondtam. — Úgy látszik, Poppy olyasmit terjesztett rólam, hogy hullákat használok ugródeszkának, és vérözönön gázolok át. Ez teljesen téves. De mi az ön véleménye a bűnözés hirtelen kitöréséről itt?

— Nincs véleményem — mondta óvatosan. — Csak annyit tudok, hogy George Marlow-t valami nehéz tárggyal vágta fejbe. Úgy tudom, Sir Henry Manningtree-vel is ez történt, de az ő fejére nagyobb ütöttek. Miss Bullinghamtól hallottam, hogy a rendőrorvos szerint Henry már legalább két napja halott, ami arra utal, hogy szerdán ölték meg — aznap, amikor elment hazulról és többé nem tért vissza.

— Miss Bullingham? — érdeklődtem.

— Sir Henry nővére, vagyis inkább mostohatestvére. Ő vezeti Henry háztartását.

— Nem tudok semmit a háztartásáról — mondtam. — Nagy házat vittek?

— Aligha — mosolygott a doktor. — A ház nagy, de a háztartás kicsi. Csak egy öreg szolgálójuk van. Tudja, nagyon rosszul álltak anyagilag.

— Henrynek ezrekre rúgó adósságai voltak — vágott közbe csípősen Mrs. Ferguson.

— Valószínűleg — mondta Ferguson. — Rendkívül rokonszenves fickó volt. Nem lehetett neki ellenállni.

— Ahogy ezt sokan saját bőrükön tapasztalták — mondta Mrs. Ferguson kimerően.

— De nézzék, kérem — mondtam —, önök azt állítják, hogy Henry szerdán távozott, és nem tért haza. Hát nem hiányzott senkinek? Nem küldtek senkit a felkutatására?

Ferguson a fejét rázta.

— Nem — mondta. — Tegnap fel kellett hívnom Henryt egy ügyben, a kórházzal kapcsolatban. A nővérével beszéltem, aki azt mondta: "Megint elment. Nem tudom, mikor jön vissza." Henry ilyen volt. Hiszen csak a múlt héten volt távol három-négy napig, anélkül hogy bárkinek is szólt volna. Utóbb kiderült, hogy Franciaországban járt.

— Felteszem, hogy valami nő volt a háttérben. Bárcsak tudná az ember! — mondta Mrs. Ferguson.

Poppy és Rose jött be további italokkal. Ferguson doktor megtöltötte poharát, de Mrs. Ferguson és Sylvia nem kértek. Gondoltam, kóstolok egy keveset, már csak a társaság kedvéért is, kerestem tehát egy poharat, és odatartottam Poppynak, hogy töltse meg. Poppy a fejét rázta.

— Maga nem kap többet. Már eleget ivott.

Nem kívántam különösebben inni, de dühített, hogy hülyének állít be mások előtt. Mindenki mosolygott.

Ó, adjon neki egy kicsit — kérte Sylvia.

— Nem! — mondta Poppy.

— Nyilvánvalóan jól vigyáznak magára, míg itt van. Világos fejre van szükség. Mi?

— Ezt Ferguson mondta.

Néhány perccel később azonban, miután már körbejárt az italokkal, Poppy megérintette a karomat, és félrevont.

— Megbolondult? — sziszegte a fülemben.

— Magának nem szabad ehhez a lóréhez nyúlnia! Kezdek kifogyni a brandyből, így tehát kevertem bele egy kis metilalkoholt. Menjen a dolgozószobába és igyon gint.

— Úristen! — mondtam. — Mit csinál ezekkel az emberekkel? Meg akarja ölni őket?

— Csak lerészegíteni. Rájött már valamire? Gondolom, nem. Figyelje őket. Figyelje Polgennyt! Hengegni kezd, ha berúg.

Közben Polgenny csatlakozott Fergusonéhoz és Sylviahhoz. Láttam, hogy Ferguson kortyint egyet az italból és megdöbbsent arcot vág. Mond valamit Polgennynek, aki nevet, és ajkához emeli frissen töltött poharát, jól megnézi, azután egy hajtásra megissza az egészet. Utána hallhatóan kapkodott lélegzet után.

— Ettől sokkot kapott! — mondta Poppy szégyentelenül.

Még maradt egy kicsi az üvegben, azzal egyenesen Polgennyhez ment.

— Szeretem, ha egy férfi úgy iszik, mint egy férfhoz illik — mondta játékosan. — Hadd lássam még' egyszer, hogy csinálja!

El kell ismernem, hogy az a patkány karakánul viselkedett. Szertartásosan megemelte poharát, és hamiskásan mondta: — A maga ragyogó szemekre, szépasszony! — Ezzel lehajtotta az italt. Poppy metsző hangon vihogott.

Sokkal többet nem mondhatok erről az estélyről; legfeljebb azt, hogy túl sokáig tartott. Majdnem éjfél volt már, mire Poppy távozni engedett bárkit is, és akkor az egész társaság egyszerre készült indulni.

Odakint még mindig erősen havazott; körülbelül háromhüvelyknyi lehetett a földön és a kacsausztató körül parkoló kocsik tetején-

— Brrr! Micsoda éjszaka!—mondta Ferguson. — Errefelé nem havazik gyakran. Csak abban reménykedem, hogy ma éjjel nem hívnak beteghez. Ha ez így megy tovább, nehéz lesz kocsival boldogulni.

Erre rájött, még mielőtt beteghez hívták volna. Az ő Buickja volt az első a sorban, mindjárt a farmhoz vezető dűlőútnál. Utána következett Polgenny Vauxhallja és még egypár kocs. Poppy éppen becsukta a bejárati ajtót az utolsó vendég után, mikor valahonnan a dűlőútról összeütközés robaját hallottuk.

— ördög és pokol! — mondtam. — Úgy látszik, valaki megjárta! — Újra feltéptem az ajtót. A fényszórók világánál láttuk, hogy egy sor kocs áll a dűlőúton. Az egyiknek a fényszórója furcsa szögben elhajlott.

Felkaptam egy zseblámpát, egy esőköpenyt és a helyszínre rohantam. Ferguson nagy Buickja a síkos úton oldalra csúszott, hátsó kerekei mélyen benne voltak az árokban, miközben maga a kocs derékszögben elzárta az utat. Polgenny Vauxhallja nem tudott gyorsan lefékezni a hóban, és az elejével nekiütközött a Buick oldalának; hűtője összenyomódott, egyik kereke megvetemedett, és benyomta a Buick egyik hátsó ajtaját, tönkretéve a dukkózást. Senki sem sérült meg, de ingerült kitérések röpködtek a levegőben. Polgenny különösen sértően viselkedett.

Ha valaki nem tud vezetni, ne tartson kocsit! — kiáltotta zengzetes hangján. — Maga legfeljebb egy betegszállító kerekes kocsit vezethet!

— Ezt kikérem magamnak! — mondta Ferguson hevesen. — Nem tehettem semmit. A maga hibája volt! Leállhattam volna, ha maga nem lök meg hátulról. A maga kocsija taszított bele az árokba!

— Hagyják abba a vitát! — kértem. — Az a kérdés, mit fognak most csinálni. Mindjárt meg is mondom, hogy mit nem fognak csinálni: reggel előtt nem fogják tudni elmozdítani ezeket a kocsikat.

— Mit ért maga hozzá? Talán azt állítja, hogy autószerelő is, azonkívül, hogy detektív? — fordult hozzám Polgenny.

— Igen — mondtam. A véleményemet pedig hallotta és most megyek vissza a házba! Mindnyájan visszaözlöttek. — Megsérült valaki? — kérdezte Poppy. — Nem? Akkor jó. Senkit sem fognak ittas vezetéssel vádolni? Rossz hírbe fogják hozni a házamat!

Megjegyzéseit senki sem méltányolta. Bementünk a szalonba és lehangoltan tanácskoztunk. Kettő kivételével mindnyájan úgy határoztak, hogy gyalog mennek haza. A kettő egy Gladys Entwistle nevű lány volt, aki négy mérföldnyire lakott és Polgenny, aki nagyon határozottan ki jelentette, hogy nem hajlandó gyalogolni.

— Két mérföld dülőutakon a sánta lábammal? Sajnálom, szépasszony, de ezt nem tehetem.

— Mindnyájan maradhatnak, ha akarnak — jelentette ki Poppy. — Négy üres szobám van; választhatnak. Tod a férfiaknak adhat kölcsön pizsamát, Rose pedig a nőknek.

De az említetteken kívül senki sem akart maradni. Mikor a többiek eltávoztak, felmentem lefeküdni. Éppen vetkőztem, amikor Polgenny gyertyával belépett.

— A pizsama miatt — mondta.

— Igen, igen — válaszoltam. Az egyik bőröndöm fenekén volt egy fehér selyempizsama, melyet nagyon olcsón vásároltam egy kínai üzletben, Colombóban. Kihalásztam. Polgenny engem figyelt, kicsit bizonytalanul állva a lábán.

— Haladt már valamit előre, Sherlock Holmes? Vagy éppen megállt a nagy esze?

— Nagy elmém meglehetősen álmos. Míg oda nem nyújtottam neki a pizsamát, nem vettem észre, hogy milyen részeg. Teljesem el volt ázva.

— Semmi véres ujjlenyomat? Semmi nyom, semmi gyanú?

— Ha megengedi, szeretnék lefeküdni — mondtam hidegen,

— Hű, de fenn hordja az orrát — mondta ünnepélyesen. Felém rázta a gyertyát, úgyhogy a láng ingadozott és a forró viasz a szőnyegre csöppent.

— Mondhatnék magának valamit — szólt, ravaszul sandítva. — Bizalmasan. Ó, nagyon bizalmasan. Csak a maga fülének szánva. De lehet, hogy nem fog tetszeni magának. Nem válaszoltam.

— Attól tartok a maga kis Trixie-je nagy bajban van!

Még mindig nem válaszoltam, csak vártam. Eszembe jutott, hogy Rose-t nevezte Trixinek ott, a hálószobájában.

— Talán nem fog nekem hinni — mondta bántóan. — Hát akkor hallgasson ide: Henryt szerdán látták utoljára. Holttestét a kisöbölbeli kunyhóban találták meg. Kérdezze meg Trixie-t, mit csinált a kunyhóban szerdán este, kék esőköpenyben. Ugyanis ott volt Ez felkeltette érdeklődésemet. Azt akartam, hogy többet is mondjon.

— Ki mondta ezt magának? Kuncogott. — Látták, amikor odament. Az én kis házam egészen közel van. Én láttam. Mit szól hozzá?

— Azt állítja, hogy a saját szemével látta? Megint gesztikulált a gyertyával. — Nem állítok semmit. Egyáltalán semmit. Csak magának mondtam, a saját érdekében. Másnak, egy léleknek se említettem. Nem is fogom. Tehát ne aggódjék, öreg fiú! Nem adom ki a maga kis Trixie-jét. És ha valaki megkérdez, hogy láttam-e valamit, kereken le fogom tagadni.

Beszéde kicsit elmosódott volt és hülye vigyor ült az arcán. Tovább akartam beszélgetni.

— Ez kedves magától. Hány óra körül látta őt ott?

— Elfelejtettem. Elfelejtettem, hogy valaha is láttam valamit. Hallgatás a jelszóm. Most le kell feküdnöm.

Megfordult és kitámolygott a szobából. Én meg levetkőztem és lefeküdtem.

De nem tudtam elaludni. Tökéletes zűrzavar volt a fejemben. Egymást kergették benne a kérdések. Miért ment Rose a kunyhóba azon az estén, amikor Sir Henryt meggyilkolták? Ha egyáltalán odament? És miért mondta el Polgenny nekem? Miben töri a fejét? Egyik pillanatban csókolja, a másikban elárulja? És hogy kerül a képbe George Marlow?

Miféle kis játékot űz Poppy? Miért kevert bele engem ebbe a kellemetlen ügybe? Vén kígyó! Jó lesz rá vigyázni!

És én miért hagyom magam egyre jobban belesodorni ebbe a zavaros históriába? Mindent inkább kívántam magamnak, mint egy gyilkosságot.

Erre az utolsó kérdésre könnyű volt a válasz: Sabrina. Úgy látszik, abban a veszélyben forgok, hogy bolondot csináljak magamból miatta. Csak egyszer találkoztam vele és ő undoknak tart engem.

És ha bolondot csináljak magamból? Mit számít? Hát egy férfinak nincs joga bolondot csinálni magából, ha éppen akarja? Legyek józan, menjek vissza Londonba és hagyjam, hogy — felakasszák? Elúztam magamtól ezt a gondolatot.

De akarva, nem akarva, folyton arra kellett gondolnom, hogy mi következik ezután.

Valami megérintette az arcomat, megmozdultam és kinyitottam a szememet. Nappali világosság áradt be az ablakon és a karórám háromnegyed nyolcat mutatott, de még mindig álmos voltam, ásítottam tehát és újra belefűrtam a fejemet a párnába. Valami ismét megérintette az arcomat, hirtelen kinyitottam a szememet, de semmi sem volt ott. Újra behunytam a szememet, újra könnyű érintést éreztem az arcomon, de most már résen voltam. Hirtelen kinyújtottam a kezemet és elkaptam egy kis kezét.

— Megfogtalak!

Sarah boldog kis sikoltást hallatott és előbújt rejtekhelyéről, az ágyam mögül.

— Hadd feküdjek melléd! — kérte.

Erélyesen lökött rajtam egyet és megpróbált bemászni az ágyamba, de nem kértem belőle. Amilyen gyorsan furakodott befele, olyan gyorsan toltam kifelé. Ez nagyon mulattatta.

— Menj vissza a saját ágyadba. Meg fogsz fájni!

— Akkor elveszem ezt. — Erélyes rántással lehúzta a dunyhát az ágyról és magaköré csavarva, odább lépett. Szeme vidáman és várakozóan csillogott, de ha azt hitte, hogy ki fogok ugrani az ágyból és párnaharcot folytatok vele ebben a korai órában, akkor tévedett.

— Most én fogok megfájni — mondtam.

— Apa! — Ott állt a dunyhával maga körül és csak nézett rám. Megfeledkezett a párnaharcról; arckifejezése valahogy ünnepélyes volt.

— Tessék, kicsim.

— Apa, tegnap éjjel láttam egy lepedős kísértetet.

— Drágám, azt hiszem, álmodtad.

— Apa, nem volt álom. — Nagyon határozottan beszélt. — Még mindig megvan a pohár.

— Miféle pohár?

— A pohár, amit kihoztam a fürdőszobából. Felébredtem... ó, rém késő lehetett és szomjas voltam, és hallottam, hogy horkolsz.

— Nem hiszem.

— Igenis, horkoltál. Csak halkan horkoltál és a szobáink között nyitva volt az ajtó. Így tehát hallottalak, így horkoltál.

Elkezdett utánozni. Nem volt hízelgő.

— Hagyjuk ezt — mondtam. — Beszélj a lepedős kísértetről.

— Nem tudtam, hogy van-e pohár az én szobámban, de biztosan tudtam, hogy a fürdőszobában van egy, pont szemben, a folyosón. Éppen jöttem ki a fürdőszobából a pohárra] a kezeimben, amikor furcsa zajt hallottam. Ezért megálltam,

— Milyen zajt?

— Csak egy kis, nyikorgást és akkor megláttam a kísértetet. Végigment a folyosón, egyenesen Rosebud szobájába.

— Milyen volt?

— Fehér. Csak egy fehér folt. Kíváncsi vagyok, hogy Rosebud is látta-e nem visitott, sem semmi.

— Próbáld még egyszer leírni, hogy milyen volt.

— Nem tudom. Elfelejtettem. Mihelyt eltűnt, azonnal visszarohtam az ágyba.

— Ezt okosan tetted. Féltél?

— Egy kicsit — ismerte el — Nem nagyon, mert tudtam, hogy te ott vagy a másik szobában és az ajtó nyitva volt.

— Értem, — Visszafeküdtem a párnára és törtem a fejemet, hogy mit mondjak neki. Biztos voltam benne, hogy lepedős kísértet Polgenny-é volt az én fehér pizsamámban. Szobája szemben volt Rose-éval, a folyosó végén.

— Nézd, drágám. Nem kísértet volt, amit láttál. Egyszerűen járt valaki a folyosón.

— Egy alvajáró? De úgy nézett ki, mint egy lepedős kísértet:

— Lehet. A lényeg az, drágám, hogy miután felkeltél elmondtad, de ne mond el senki másnak. Tartsd titokban az én kedvemért.

Ezt egy kicsit latolgatta.

— Jó — egyezett bele végül,

— Nem fogod említeni senkinek. Senkinek a világon! — ismételtem szívósan.

— Jó. Ha nem akarod. Pedig igazán jó történet.

— Az lehet, de nem akarom, hogy ezekben a napokban beszéljünk róla.

— Egy új festékesdobozra van szükségem.

Nevettem. — Csak nem akarsz zsarolni, drágám? Ezt úgy értem, hogy az egész titokban tartod, akár megkapod a festékesdobozt, akár nem. Rendben?

— Igen. Csak mondtam, hogy szükségem van egy új festékesdobozra.

— És azt hiszed, hogy megkapod? Pajkosan mosolygott. — Igen, ha egyszer vagy kétszer emlékeztetek rá — mondta őszintén.

Hozzávágtam egy párnát, amit nagy élvezettel visszadobott.

— Nem — tiltakoztam. — Hagyd abba! Igaz, hogy most az egyszer én kezdtem, de elég volt. Nem akarom, hogy ismét megfázz. Add ide a dunyhámat és menj vissza az ágyadba!

— Felöltözhettek?

— Ha, úgy tetszik.

Sarah visszament a szobájába és én a hátamon fekve mérlegeltem ezt az új helyzetet. Csak azért ment Polgenny Rose szobájába, mert részeg volt? Vagy talán szíves fogadtatásra várt? Ha igen, akkor az előző este Rose-ra tett megjegyzései még rejtélyesebbé váltak.

Körülbelül egy félóra újra elszundítottam, azután felkeltem. Teljesen felöltözve lementem a konyhába. Rose-t és Mrs. Marlow-t találtam ott. Éppen végeztek a reggelijükkel. Más nem volt ott. Rose sápadt volt, fáradtnak látszott és ez most nem a kikészítés eredménye volt. — Elkéstem? — kérdeztem. — Elnézést!

— Nincs semmi baj — mondta Rose. — Poppy és Sarah megreggeliztek és elmentek valahová. Nem tudom, hova.

Kávét és kolbászkákat kaptam tőle.

— Hogy van a beteg? — érdeklődtem.

— George? Ó, jobban. Azt mondja, hamarosan felkel, bár azt tanácsoltam, neki, hogy maradjon ágyban, amíg a doktor meg nem nézte.

— Helyes — mondtam. — A többiek lejöttek már?

— Miss Entwhistie elment — felelte Mrs. Marlow. — Mr. Polgenny nem érzi jól magát. Ágyban reggelizik.

Ezt elég keserűen mondta.

— Azt hiszem, túl sokat ivott tegnap — jegyezte meg Rose csípősen. — Ha most fáj a feje, úgy kell neki.

Ismét azon tűnődtem, hogy vajon mi történhetett az éjjel a szobájában. Arc kifejezéséből arra lehetett következtetni, hogy Polgenny-t nem fogadhatta üdvözlés. De lehet-e bármire is következtetni az arc kifejezéséből ?

Amint kész lett, felállt az asztaltól és felment az emeletre. Mivel nem akadt senki más, segítettem Mrs. Marlow-nak elmosogatni. Közben közömbös dolgokról csevegtünk. Addig alig váltottam vele néhány szót.

— Gondolom, örül a fia eljegyzésének?

— Igen. — Hangja halk és finomkodó volt. Úgy látszott, valóban örül. Szelíd, jelentéktelen arcán elégedettség ült.

— Jó parti George számára — folytatta. — Jobbat nemi is kívánhattam volna. Most, ha megházasodik, talán megtelepszik valahol. Ideje, hogy saját otthona legyen.

— Továbbra is farmer marad ? — kérdeztem, pusztán az udvariasság kedvéért.

— Az apja is farmer volt és mindig úgy gondoltuk, hogy George is az lesz. De valahogy sohasem akart a gazdálkodásnál megmaradni. Csak most a legutóbb. Nem tudom, hogy folytatni fogja-e.

Valószínűleg arra gondolt, hogy mivel George-nak nagyon gazdag felesége lesz, esetleg valami máshoz lesz kedve. Boldogan mosolygott rám.

— Mindig jó fiam volt és ha egy fiú jó az anyjához... az nagyon mellette szól. Nem gondolja, Mr. Claymore?

— De igen. Nagyon.

— Egy időben versenylovakat akart tenyészteni. Az nagyon divatos dolog. Lehet, hogy Miss Rose-nak tetszeni fog a gondolat. Tudja, ő nagyon divatos.

— Nagyon — mondtam.

— Mindenesetre úgy látszik, hogy megfordult a szerencséje. Az utóbbi hónapokban nagyon szerencsés volt.

— Azelőtt nem volt az?

— Hol fent volt, hol lent. George mindig talpraesett fiú volt. Alig tizenhét évesen Amerikába szökött. Azután Franciaországban volt állása egy rövid ideig. Nyelvekben mindig jó volt. Aztán jött a háború és kapitánnyá léptették elő. A háború után egy utazási irodában dolgozott Londonban, de azt az állását nem szerette. Úgy látszott, hogy nem tud valaminél végleg megmaradni. És akkor, mint valami csoda, jött az első szerencsés fordulat.

— Mi volt az?

— Nagy csomó pénzt nyert lóversenyen. Egy a százhoz volt az arány és húsz fontot tett fel. Nagy hazardőr az én George-om. Amint megkapta a pénzt, otthagyta az állását és lejött ide, hogy újra gazdálkodjék. Azt szokták mondani, hogy ahová a szerencse egyszer eljött, oda még egyszer betér. Lám, most elveszi Miss Rose-t.

Bőbeszédűen mondta a magáét mosogatás közben, én pedig törölgettem. Mindent megtudtam George jó tulajdonságairól — szellemességét, okosságát, merész, kalandos természetét. Úgy vettem ki, hogy ez a merész, kalandos természet a múltban sok aggodalmat okozott neki.

Amint elkészültünk a mosogatással, mentem, Sarah-t megkeresni. Eszembe jutott, hogy nyilván őt is meg kellene mosdatni. Szép reggel volt, a levegő tiszta és hideg, a hó ropogott a lábam alatt; Körüljárva a házat, megpillantottam, egy mentőbrigád, amely a sérült kocsik elmozdításán fáradozott, de Sarah-nak se híre, se hamvai ő is, Poppy is felszívódtak. Majdnem tíz óra volt, mikor végre megpillantottam őket. Jöttek a ház felé, és meglepetésemre teniszütő volt náluk.

— Adtam egy leckét a gyerekeknek az egyik pajtámban - mondta Poppy nyersen. — Épp ideje, hogy elkezdje, ha vinni akarja valamire.

Szigorúan villogó szemmel nézett Sarah-ra.

— Most aztán gyakorolj mindennap! folytatta. Erről gondoskodom, amíg itt vagy. Ha másképp nem oldható meg a gyakorlás, ütögesd a labdát egy falnak, így egy szép napon, ha igazán kitartó vagy és nagyon akarod a számottevő teniszezők között lehetsz. Még az is meglehet, hogy Anglia bajnoka leszel.

Vádaskodva fordult felém. — Gondoskodjék róla, hogy gyakoroljon. Kötelessége a gyerekekkel szemben. Nagy felelősség hárul magára.

— Tudom.

Felvittem Sarah-t az emeletre. — No, drágám, mit szölsz egy kis mosakodáshoz ?

— Már mosakodtam — tiltakozott. — Mielőtt lementem.

-Úgy?

— Igen — mondta diadalmasan. — Szappannal és megmostam a fogamat is.

— Te jó Isten — mondtam megilletődve. — És mindezt magadtól? Úgy látom, kezd a lélek ébredezni benned.

— Szeretem, ha csinos vagyok vendégségben — mondta egyszerűen.

Elgondolkoztam azon, hogy kislányom két új fázison ment keresztül fejlődésében ezen a hideg reggelen. Első ízben kapott teniszleckét és — amennyire emlékszem — először mosakodott és mosta meg a fogát biztatás nélkül. Kezd felnőni.

Megfogta a kezemet és húzni kezdett.

— Mit fogunk ma reggel csinálni?

Kicsit nehéz probléma volt. Fél tizenegykor jön Sabrina az apjával, tizenegykor a rendőrfőnök. Mit csináljak Sarah-val? Karórám tíz óra húsz percet mutatott.

— Nézd, drágám. Kaptál egy teniszleckét és most azt hiszem, festegethetnél egy kicsit. Csinálj nekem egy képet a házról és próbáld ki, mennyire sikerül eltalálni a valóságot emlékezetből. Nemsokára jönnek ide egy páran és nekem beszélnem kell velük. Ha elmentek, elmehetünk egyet sétálni.

— Felnőttek jönnek — mondta csalódottan. — Tudom, elkezdtek beszélgetni, és csak: beszéltek és beszéltek. Csak fecsegték. Mire végeztek, majdnem ebédidő lesz. — Újabb gondolat villant az agyába. — Mi lesz ma ebédre?

— Nem tudom, drágám. Megpróbálok nem sokáig csevegni, de mindenképpen sétálunk egyet délután. Itt vannak a festékeid?

— A régiék a bőröndben vannak.

Elhelyeztem Sarah-t a konyha egy sarkában a festékeivel és a vázlatkönyvével, azután átmentem a szalonba. Rose éppen begyújtott és a fa jó lánggal kezdett égni. A tűz előtt állva belebámult. Megfordult, amikor beléptem.

— George pár perc múlva lejön — mondta. — Közölte valaki Sabrinával, hogy tizenegyre idevárják?

— Eh . . . igen. — Későn jutott eszembe, hogy meg kellett volna játszanom, hogy értesítem Sabrinát.

— Poppy mondta, hogy ezt elintézte.

— Fő, hogy tudja — mondta Rose homlokráncolva. — Kicsit aggódom Sabrináért.

— Azt hiszem, ő maga is aggódik. Én is aggódnék, ha a rendőrség gyilkossággal kapcsolatban akarna kihallgatni. Maga miért aggódik?

— Hát. . . — Látszólag nehezebbre esett kifejezni magát. — Történetesen tudom, hogy mit érzett. És — végül is nem lehet hibáztatni érte.

— Én nem hibáztatok. Hibáztatja valaki? Ha igen, miért?

Leültem, és vártam, hogy most mi jön.

— Maga talán nem tudja — mondta Hóse lassan. — Sok szóbeszéd volt Sabrina és Henry körül. Henry hibája volt. Nem lett volna szabad azt tennie. De hát... — megvonta a vállát ő már ilyen volt.

— Én is úgy vettem ki abból, amit róla hallottam.

— Igen, de képzelje el, hogy mit érezhetett Sabrina. Olcsónak és közönségesnek érezhette magát, mint akit az utcákon szedtek fel. Tod, biztosan szörnyű érzés volt neki. Egészen kétségbeejtő.

— Kétségbeejtő?

— Igen, kétségbeejtő. Ugyanis ismerem Sabrinát. Családja nagyon régi egyike a legrégebbieknek Cornwallban. És nagyon szegények. Borzasztó szegények... És természetesen büszkék. Azt hiszem, maga nem nagyon ismeri, a cornwalliakat, de mondhatom magának, olyan büszkék, mint... mint Lucifer. Nem könnyen felejtenek el egy sérelmet vagy sértést.

— Miért felejtenek el?

Sabrinának rohadt nehéz volt itt, amióta leszerelt a női kisegítő légiszolgálattól. Se pénz, se cselédség, semmi. Azonkívül ápolnia kell a beteg apját.

— Ó, beteg az édesapja?

— Nagyon beteg. Azért adta fel a liverpooli parókiát...

— Nem azt mondta az előbb, hogy idevaló a család?

— De igen. Mégpedig nagyon régi. Mr. Trevennick itt született. Azért ajánlotta fel neki a püspök körülbelül tizenhét hónappal ezelőtt ezt a parókiát, mert fel kellett adnia Liverpoolt. Mindenki tudja, hogy tulajdonképpen meghalni jött vissza ide.

— Értem.

— Vajon igazán érti? El tudja képzelni, mit jelentett ez Sabrinának? A sivárság, az örömtelenség. Egészen megszédíthette, mikor Henry felfigyelt rá. Csodálatos dolgokat várhatott tőle. Tudja, nem nagyon okos.

— Ezt nem tudtam.

Rose összevonta a szemöldökét. — Tod, kérem, ne gondolja, hogy ellene kívánok beszélni. Csak annyit akartam mondani, hogy egy kicsit... fucsa. Sose utazott, nem sokat olvasott, nem járt emberek között. És a dolgok rendje szerint nem várhat sokkal többet az élettől, minthogy férjhez megy egy pénztelen segédlelkészhez, letelepszik egy roskatag paplakban és lesz egy csomó bűdös kis kölyke.

Rose arcában egy pillanatra szörnyű, nagyra törő anyjának arca tükröződött.

— Tealevelekből olvasta ki Sabrina jövőjét?

— Tod! Komolyan beszélek — mondta szemrehányóan. — Ez nem tréfa! Azt próbálom magával megértetni, hogy Sabrina — noha hétköznapiak látszik —, nem az. A maga számára csak egy meglehetősen kopott, vörös hajú lány. Gondolom, sajnálja. Én is, de nem ugyanabból az okból. Ismerem a büszkeségét. Azt a szörnyű, kínzó büszkeséget. Hát nem érti, hogy mit tett vele Henry? Szerelmet vallott neki, elhitette vele, hogy Lady Manningtree lesz, s azután egyszerűen odébbállt. Próbálja felfogni. Gyilkos dühöt érezhetett.

— Tehát odament a kunyhóba, fejbe vágta Henryt és kész a megoldás. — Rágyújtottam. — Azután ment és George-ot is fejbe vágta, így ez az eset is megoldódott.

Azt hiszem, nyugodtan beszéltem. Közönyösnek és érdektelennek akartam látszani. De hogy utáltam ezt a nőt! Ott állt, szép volt, együttérzést színlelt és építgette a vádat Sabrina ellen. Pontosan azt éreztem, amit Sabrinának tulajdonított. Gyilkos dühöt.

Lehet, hogy megérezett valamit ebből. Lehet, hogy nem elég jól játszottam a szerepet. Kezeivel hirtelen eltakarta az arcát.

— Borzasztó! — nyögte megtört hangon. — Szegény Sabrina! Olyan nagyon sajnálom. Bárcsak segíthetnék neki...

— Ha segíteni akar neki, egyszerűen fogja be a száját! Zárja el a csapot, hogy ne folyjon magából a méz! Túl sok mérge van benne ahhoz, hogy bárki is lenyelje.

Úgy nézett rám, mintha megütöttem volna.

— Tod! Csak nem gondolja... De hiszen én ezt nem mondanám senki másnak, csak magának.

— Persze hogy nem. Hány embernek mondta már el?

— Maga kegyetlen. És igazságtalan — suttogta. Érzelmei erőt vettek rajta, és kisietett a szobából.

Sötéten pöfékeltem, de nem sokáig. Az ablakon keresztül láttam, hogy jön Sabrina és egy tiszteletes. Kimentem, hogy beengedjem őket.

Mindnyájan bementünk a szalonba.

Sabrina sápadt és levert volt; kerülte a pillantásomat. Felmértem az édesapját. Középmagas volt, és száználmasan sovány; a ruha úgy lógott rajta, mintha egy nagyobb ember számára készült volna. Arca beesett, kék erek dagadtak ki a halántékán; ajkainak kékes árnyalata volt. De a szeme volt rajta a legfeltűnőbb. Nagyon tiszta, élénk kék szemek, bennük nagy-nagy nyugalom, majdnem isteni derű. Olyan volt, mint aki megalkudott a gondviseléssel és semmitől sem fél.

Sabrina bemutatott minket egymásnak. Törékeny kezének szorítása szilárd volt

— Örvendek — mondta. — Sabrina említette magát nekem. Beszélünk kellene egymással valamikor, ha lenne olyan szíves.

Szép, mély, tiszta hangja volt, a klerikális kenetteljesség minden árnyalata nélkül

— Talán eljőnnének hozzánk ebédre a kislányával, holnap az istentisztelet után? — folytatta kis mosollyal. — Ez nem kötelezi magát arra, hogy részt vegyen a szertartáson.

— Ott leszünk a szertartáson és utána nagyon szívesen eljövünk ebédre.

Rajtunk kívül senki sem volt a szalonban. Leültünk.

— Azt javasolta ugyebár, hogy valamivel korábban jöjjünk, hogy egy kis megbeszélést tarthassunk — érdeklődött Mr. Trevennick.

— Igen. Úgy gondoltam, jó ötlet megtudni, hogy George Marlow miért akart Sabrinával találkozni a pajtában. Percek múlva itt lesz.

— Apa mindent tudott találkozásaimról Henryvel, még mielőtt elmondtam volna neki — mondta alázatosan Sabrina. Mr. Trevennickre néztem.

— Nem kevesebb mint három hívőm kötelességének érezte, hogy szóljon nekem róluk — mondta Mr. Trevennick, kis iróniával a hangjában.

— De ön nem említette Sabrinának.

— Parancsolással nem lehet senkit meggátolni abban, hogy bolondságot csináljon. Tapasztalatokon keresztül kell tanulni. Tudtam, hogy Sabrina esztelenül viselkedik, de bíztam benne, hogy nem tisztességtelenül.

Kis szünetet tartott

— Azt tartottam, hogy Sir Henry nagyon rossz hatással van mindenkire és ezt meg is mondtam. Ez volt a véleményem. De ki vagyok én, hogy csalhatatlan bírónak tegyem meg magamat? Ha Sabrina úgy érezte, hogy jót is talál benne, joga volt azt a jót megkeresni.

Ezt nagyon felvilágosult gondolkozásnak találtam, de Sabrinának nem tett túl jót. Lehet azonban, hogy az öregúrnak igaza van. Tulajdonképpen azt mondta sokkal több szóval: ilyenek a lányok. Üdítő volt, hogy egy pap felismerte ezt a tényt.

— Van valami elképzelése, hogy mit fognak Sabrinától kérdezni? — érdeklődött.

— Nem, azt sem, hogy George-hoz mik lesznek a valószínű kérdéseik. De annyit megfigyeltem, hogy rengeteg rejtély és intrika van a faluban. Látszólag senki sem viselkedik logikus emberi lény módjára.

— Találkozott már logikus emberi lényel?

— Hangofert hallottunk a hajóban és bejött George; utána Rose, Poppy és Mrs. Markny. George fején kötés volt, de egyébként vidámnak látszott,

— Itt vagyunk. Halló, tiszteletes úr) Halló, Sabring!

Beleereszkedett egy karosszékbe,

— Úgy tudom, a rendőrség mindjárt itt lesz és el kell döntenünk, hogy mit mondunk nekik. Nos, mit fogunk nekik mondani? Van valakinek valami ötlene?

Látszólag nem vette komolyan a dolgokat. Kis hallgatás állt be, amelyet senki sem kívánt megtörni. Tehát magamhoz ragadtam a szót.

— Tisztázzuk azért. Maga levelet írt Sabrinának, kérve, hogy találkozzanak a pajtában, mert mondani akar neki valamit Sir Henryről. Mit akart neki mondani?

— Ó, nem, öreg fiú — mosolygott George jóindulatúan. — Rosszul tudja. Nem én írtam Sabrinának, ő írt nekem.

— Ő írt magának?! — ismételtem, mint a visszhang.

— Igen. Kért, hogy találkozzunk a pajtában, mert fontos mondanivalója van számomra. Természetesen odamentem.

— De én nem írtam! — tiltakozott Sabrina. — Maga írt nekem és kérte, hogy semmisítsem meg a levelét. Sir Henryről akart nekem valamit mondani.

Elképedtnek látszott, rajtam pedig a hideg futkározott végig, valami ijesztő érzés, mintha a tények minden oldalról szorosan bekerítenének.

George a fejét rázta.

— Én nem. Én nem írtam. Annál az egyszerű oknál fogva, hogy nem volt semmi mondanivalóm a maga számára Sir Henryről. Egyáltalán semmi. De nekem még mindig megvan a maga levele, amelyben a találkozást kéri. Legalábbis azt hiszem, hogy megvan.

Rose-hoz fordult.

— Rose, drága angyalom, a fiókos szekrényem jobb oldali fiókjában van egy csomó levél. Az egyiket géppel írták. Erről beszélek. Megtennéd, hogy lehozod, és megkímélsz egy szegény beteget a lépcsómászástól?

Rose elhagyta a szobát. Megint hallgatás áll be — egyike azoknak a kínos (hallgatásoknak, amikor senki sem tudja, hogy mit is mondjon. Sabrinára pillantottam. Letörtnek látszott. Nehezemre esik leírni, hogy milyen volt, nem mintha nem tudnám magam elé idézni a képet, hanem azért, mert nem találok rá szavakat. Zavarodottnak, ártatlannak és meglehetősen kopottnak látszott. Ruhája nyilvánvalóan régi volt, de tiszta és rendes. Fialat volt, látszott, hogy fél, de látszott a kemény elhatározás is, hogy nem árulja el a félelmét. Ó, a fene egye meg ezt az angol nyelvet! Édes volt. Édes, friss, egészséges, mint egy szökőkút egy kertben. Vagy egy forrás, vagy vadvirágok, ahogy akarják. Őszintének és igaznak hatott, olyannak, akiért érdemes sárkányokkal megküzdeni. Világos, amit mondok? Nem vagyok költő.

Lehet, hogy megérezte, hogy bámulom, mert hirtelen rám nézett, majd ugyanolyan hirtelen elfordult. Biztosan azt gondolta, hogy undok vagyok. Gyászos hangulatom lett tőle.

Éreztem, tenni kell valamit, hogy megtörjem ezt a feszült hallgatást, tehát megszólaltam.

— Mikor a rendőrség tegnap idejött, nem tudták, hogy magát fejbe vágták — fordultam George-hoz.

— De kérdéseket akartak magának feltenni Sir Henry Manningtree-vel kapcsolatban. Van valami elképzelése, hogy miért?

— Hogy van-e? — George röviden felnevetett. Vidámságát mi sem zavarta. — Igenis, van, Tény, hogy múlt szerdán délután, nem sokkal azelőtt, hogy Henry eltűnt, ő meg én csúnyán összevesztünk. A falu közepén, pont a posta előtt.

— Mi volt a veszekedés oka? — kérdeztem.

Nem kaptam választ, mert kintről kocsi-zörgést hallottunk és mindnyájan az ablakra néztünk. A rendőrség érkezett, mégpedig húsz perccel a megállapodás szerinti idő előtt.

Poppy ment nekik ajtót nyitni, Rose pedig belépett egy darab papírral a kezében.

— Itt a levél — mondta. George elvette. Kintről hallottam a rendőrfőnök dörgő hangját.

— Attól tartok, egy kicsit korábban jöttünk. Rosszabbnak hittük az országutat, mint amilyen, így tehát bőven hagytunk magunknak időt. Itt van mindenki?

Beszéd közben be is lépett a szalonba. Utána a felügyelő és egy rendőr, notesszel.

— Á. Jó reggelt, tiszteletes úr! — George-ra pillantott. — Gondolom, maga Marlow. Néhány kérdést kell magának feltennem és Miss Trevennieknek. — Kérdően nézett és a vikárius bemutatatta: — A lányom.

Hát persze! — mondta a rendőrfőnök Sabinát szemlélve. — Sajnálom, hogy ilyen körülmények között kell találkozoznunk. A légierők női kisegítő alakulatánál szolgált, ugye?

— Igen, négy évig — felelte Sabrina nyugodtan,

— Megtette a magáét, igaz? Derék dolog. Nagyon derék. Néhányan maguk közül remek munkát végeztek.

Hangja tovább dörgött, közhelyeket mondogatva álbarátságosan. A rendőrfőnököt figyelve, gyanítani kezdtem, hogy mindez a hangoskodás nagyon kényelmetlen érzést takar. Az öreg fiú rosszul érezte magát a bőrében és szerepet játszott, hogy ezt leplezze.

— Nos — mondta — kezdjük el az adminisztrációt. Szeretnénk mindenkit külön-külön kihallgatni ebben a szobában. Gondolom, Marlow úr legyen az első. A többiek talán várjanak a hall másik oldalán levő szobában, amíg hívom őket.

Még mielőtt befejezte a beszédét, észrevétlenül kisurrantam a szobából, mert nem akartam a többiekkel az ebédlőben üldögelni. A folyosóról a dolgozószobába léptem, és résnyire kinyitottam a szalonba vezető ajtót. A spanyolfal a másik oldalon eltakarta ezt aényt, csak a legélesebb szemű megfigyelő vehette észre, hogy az ajtó nincs egészen becsukva, én viszont mindent hallhattam.

— Neve Marlow — George, Herbert Marlow. Igen? — hallottam a rendőrfőnök hangját.

— Igen — felelte George vidáman, a nyugtalanság minden jele nélkül. Azt lehetett kivenni a hangjából, hogy ez a kihallgatás cseppet sem aggasztja.

— Mióta tartózkodik ebben a kerületben? — Körülbelül hat hónapja.

— Ezt megelőzően egy utazási irodában dolgozott Londonban?

— Igen.

— Milyen minőségben?

— Tolmácsként. Beszélek franciául.

— Ez előtt pedig a hadseregnél szolgált?

— Igen. Pontosan.

A rendőrfőnök a torkát köszörülte. Ünnepelesen folytatta: — Nos, Marlow. Tudja, hogy Sir Henry Manningtree halála ügyében tartok vizsgálatot. Figyelmeztetnem kell, hogy mindent lejegyzünk, amit mond, magának viszont nem kell felelnie a kérdésekre, ha nem akar. Világos?

— Mint a nap. Rajta!

Nem láthattam, de el tudom képzelni, hogy George gondtalanul mosolyogva ül ott. Ez a gondtalan, barátságos mosoly látszólag jellemző volt rá. De vajon mit takar?

— Jól van. Maga ismerte a megboldogult Sir Henry Manningtree-t. Ez nem kérdés; tudom, hogy ismerte. De milyen volt ez az ismeretség? Baráti, vagy ellenséges?

— Egyik sem — felelte George.

— Hogy érti, hogy egyik sem? Azt kérdeztem, hogy szerették-e egymást vagy nem.

— Sem, sem — mondta George ismét. — Persze, csak magamról beszélek. Ismertem Sir Henryt, olykor találkoztunk. Ha ott volt, nem bántam, ha nem volt ott, nem hiányzott nekem. Egyszerűen csak ismertük egymást, különösebb érzelmek nélkül. Ez így volt múlt szerdáig.

— És szerdán összevesztetek. Úgy tudom, heves összetűzésük volt a falu utcáján. Elismeri?

— Ő veszekedett. Én nem.

— Talán mondja el a saját szavaival, hogy mi történt maguk között.

— Mrs. Hamley boltja előtt álltam. Az a fűszerüzlet és egyben a postahivatal. Sir Henry kilépett a postahivatalból és találkoztunk. Bölintottam és hellóztam. Csúnyán nézett rám, és azt mondta: "Nekem ne hellózzon, maga disznó!"

— Erre maga mit csinált?

— Nevettem és azt mondtam: "Jó, visszavonom a hellót." Nem tudom biztosan, hogy ezeket a szavakat használtam-e. De valami ilyesmit mondtam. Erre ő: "Nagy kedvem volna leverni azt az önelégült mosolyt a pofájáról." Azt hiszem, ezt egészen komolyan gondolta. Valamilyen oknál fogva felindultnak látszott. Ezért elfordultam. Nem láttam értelmét, hogy verekedést rendezzünk az utca közepén.

— Attól félt, hogy megtámadja magát?

— Nem, nem félt. Ha verekedésre kerül a sor, nagyon jól tudok magamra vigyázni. Csak arra gondoltam, minek verekedjünk az utcán?

— És ekkor?

— Megragadta a vállamat és azt mondta: "Jobban teszi, ha a jövőben békén hagyja Mrs. Lawsons. Megértette?" Egy rántással kiszabadítottam a vállamat, és azt mondtam: "Miért nem megy valahova kicsit lecsillapodni?" Addigra már összecsődült néhány ember, a vikáriust is beleértve. Kettőnk közé álltak. Én elmentem az egyik irányba, ő a másikba.

— Értem. Ő azt kifogásolta, hogy maga Mrs. Lawson után jár. Igaz, hogy udvarolt Mrs. Lawsonnak?

— — Meghiszem azt! Meg fogunk esküdni.

— Ó! És Sir Henry tudta ezt és kifogásolta?

— Nem — mondta George könnyedén. — Nem tudta, mert akkor még magam sem tudtam. Csak tegnap állapodtunk meg.

— Mint — Úgy látszott, a rendőrfőnök nem nagyon tudja, hogyan fogadja ezt a közlést. — Mikor látta utoljára Sir Henryt?

— Akkor. Amikor összevesztünk.

— Azóta nem? Mondja csak, Marlow, hol járt maga múlt szerda este?

— Erre könnyű felelni. Az összeveszés Henryvel délután történt. Teára hazajöttem ide. Azután megfejem a teheneket és tojást vittem Mrs. Thwaite-nek, A felügyelő közbevágot:

— Mrs. Thwaite, aki a Tiszafa-villában lakik? Az a falun túl van, a kastélyhoz vezető úton.

— Igen — mondta George.

— És a kisöbölbeli kunyhóhoz vezető úton — tette hozzá a rendőrfőnök. — Mikor szállította le a tojást?

— Fél hét lehetett; esetleg öt perccel később.

— Azután hova ment?

— Visszajöttem ide.

— Látta vagy felismerte magát valaki, mikor visszafele jött?

— Csak Sabrina, azaz Miss Trevennick. Már sötét volt és alig járkált valaki arra.

— Beszéltek egymással Miss Trevennick-kel?

— Nem diskuráltunk, csak jó estét kívántunk egymásnak.

— Amint mondja, maga hazafelé jött. Merre ment Miss Trevennick?

— A másik irányba.

— Szóval a kastély felé tartott?

— Nem. Tudom, hova ment; nem kérdeztem.

— No jó. És hány órakor érkezett ide?

— Vágta rá George a két órát?

— Nem volt szükség rá. A rádió szólt és amikor beléptem, a bemondó éppen azt mondta: Kétórás híreink

Anyám és Mrs. Lawson mindketten ott voltak. Azt hiszem, emlékezni fognak.

— Ez tehát pontosan meghatározza hazatérésének idejét — jegyezte meg a rendőrfőnök. — Mindez szerdán történt. No most térjünk át tegnapi. Úgy tudom, maga bement a pajtába a kéthektáros mezőn. Hány óra volt akkor?

— Húsz perccel múlt három.

— Biztos az időben?

— Arra kértek, hogy legyek ott húsz perccel három után és húsz perccel három után ott voltam. Az órák nagyon pontos.

— Tehát megállapodás alapján ment a pajtába. Kivel volt találkája?

— Miss Trevennickkel. Arra kért, illetve azt írta találkozzam vele három óra húszkor.

— Írt magának. Megvan a levele?

— Igen. Tessék.

Kis szünet következett. Hallottam a felügyelő hangját. — Géppel írták. Gondolom, ezt magunknál tartjuk, uram?

— Természetesen — mondta a rendőrfőnök, majd George-hoz intézte a szót. — Mondja el pontosan, hogy mi történt, mikor belépett a pajtába!

— Hát bementem. Kicsit sötét volt belül, tudják és egy pillanatig megálltam, hogy hozzászokjak a homályhoz. És akkor valaki fejbe vágott.

— Mit gondol, aki leütötte, már bent volt a pajtában, vagy követte magát?

— Aki leütött, már bent volt a pajtában

— felelte George azonnal. — Ha valaki követ, azt minden bizonnyal észrevettem volna. Másrészt, ha valaki tudta, hogy a pajtába megyek, csak annyit kellett tennie, hogy az ajtó mögött vár, amíg bejövök és akkor fejbe kólint.

— Ha valaki tudta, hogy a pajtába megy

— ismételte a felügyelő. — Van valami feltevése, hogy ki tudhatott erről?

— Hát — nevetett George —, mikor magamhoz tértem, az első gondolatom az volt, hogy Henry lehetett. De ő persze, ő nem tehetett, mert akkor már halott volt.

— Említette valakinek a pajtabeli találkozót? — kérdezte a rendőrfőnök.

— Nem. Senkinek.

Csend lett. Néhány másodperc múlva a rendőrfőnök szólalt meg kurtán: — Rendben van. Ennyi egyelőre elég. Lehet, hogy később még szükségünk lesz magára, úgyhogy, kérem, ne hagyja el a kerületemet.

— Maradok — mondta George. Hallottam, hogy feláll, és kimegy. Majd papírzörgést és széknycorgást hallottam. — Vegyük most Miss Trevennicket, uram?

— Igen. Azt hiszem — mondta a rendőrfőnök kelletlenül. — Az ördögbe is, Osborne, nem tetszik nekem ez az ügy. Végeredményben a kislány egy pap leánya. Szakaszparancsnok volt a légierők női kisegítő szolgálatánál. Mindennek a tetejébe fene csinos kislány.

— Igen, uram. A dolog nagyon kellemetlen — mondta a felügyelő érzéketlenül.

— Nagyon kellemetlen. A lehető léghelmeletlenebb! — robbant ki a rendőrfőnök. — El tudja képzelni, hogy ez a lány megöljön valakit? El tudja képzelni?

— Igen, uram. El tudom képzelni, hogy erős félindulásában bárki megöljön bárkit.

— Talán igaza van. Jó, hívassa be. De most maga kérdezzen. Nem látom be, miért én csináljak mindent.

Nagyot sóhajtott.

— Istenemre, mit nem adnék egy nagy pohár brandyért, szódával!

— Mit csináljunk a fiatal hölgy apjával? Gondolom, jelen akar lenni a lánya kihallgatásánál? — kérdezte a felügyelő.

— Legyen jelen. A fenébe is ember, ha a maga lányát hallgatnák ki egy gyilkossággal kapcsolatban, nem akarna maga is jelen lenni? Mindenesetre jöjjön be ő is.

Hallottam a felügyelő lépteit az ajtóhoz, majd néhány másodperccel később az ő, Sabrina és az apja lépteit. A felügyelő udvariasan ülőhelyet jelölt ki számukra. Egyszerre nagyon ideges lettem. A dolgozószobában hideg volt, de az arcom és a kezeim ragadtak az izzadságtól;

A felügyelő elmondta Sabrinának a szokásos figyelmeztetést. Hangja nyugodt volt és kicsit éneklő; erősen különbözött a rendőrfőnök harcias ugatásától, egyenesen a tárgyra tért.

— A megboldogult Sir Henry Manningtree hátrahagyott dolgai között találtunk egy levelet öntől, Miss Trevennick. Ráismer erre a levélre?

— Igen. — Sabrina hangja halk volt, de nyugodt.

— Köszönöm. Ezt a levelet valaki személyesen adta le. Senki sem bontotta fel. Tény az, hogy Sir Henry sosem olvasta el. Ön személyesen adta le ezt a levelet?

— Igen. Bedobtam a postaládájukba.

— Ön személyesen vitte el a kastélyhoz, Sir Henry házához. Mikor vitte oda? Szeretném, ha pontosan megmondaná az időpontot, amikor bedobta a postaládába. Amilyen pontosan csak tudja.

— Szerdán este volt, körülbelül háromnegyed hétkor.

— Találkozott-e Sir Henryvel, amikor odavitte a levelet? Vagy esetleg később?

— Nem. Nem akartam őt többé látni. Ezt meg is mondtam a levélben. Csak becsúszttam a postaládába.

— Miss Trevennick, a lényeg itt az, hogy Miss Bullingham szerint Sir Henry valamikor fél hét és hét között hagyta el a házat. Pontosabban nem tudta megmondani az időt. Más szóval, néhány perc különbség lehet csak aközött, hogy ő elment és ön bedobta a levelet. Azt kell feltételeznem, hogy mégis találkozott vele, vagy esetleg csak látta.

— Nem — mondta Sabrina. — Nem találkoztunk, és nem is láttam.

— Mit csinált, miután bedobta a levelet?

— Egyenesen hazamentem.

— Vissza a paplakba. Hánykor ért oda?

— Nem figyeltem meg az időt Röviddel hét után lehetett.

— Otthon volt ön, uram, amikor a lánya hazaért? — A kérdést nyilván a vikáriushoz intézte és ő felelt rá.

— Nem. A falusi sporttanács értekezletén voltam. Majdnem fél kilenc volt, mire hazaértem.

— Köszönöm, uram. Mondja csak, Miss Trevennick, találkozott-e valakivel hazafelé mentében?

— Nem.

— Senkivel?

— Senkivel.

— És senki sem volt a házban, mikor hazaért. Édesapja fél kilencig nem tért haza.

— Úgy van.

— Gondolkozzék, Miss Trevennick. Nincs senki, aki látta önt, vagy beszélt önrel a levél bedobása és édesapja hazatérte között? Nem telefonált véletlenül valakinek?

— Nem.... Sajnos, nem.

— Ilyenkor télen a falu lakói nemigen járnak az utcán sötétedés után — jegyezte meg a vikárius. — A lányom tevékenysége aznap este egyáltalán nem volt szokatlan. Sokszor marad egyedül két-három órára, míg én az egyházközség értekezletein vagyok.

— Értem, uram. De ebben az esetben sokat segítene, ha Miss Trevennick látott volna valakit vagy beszélt volna valakivel háromnegyed hét és fél nyolc között.

— Úgy érti, ebből megállapítható volna, hogy hol tartózkodott a gyilkosság időpontjában?

— Sokat segítene, Miss Trevennick. Mikor a kastélyba ment aznap este, mi volt magán?

— Azt hiszem, egy zöld ruha és egy esőköpeny.

— Egy kék esőköpeny? Olyan, amelyet a légierők női kiségitő szolgálatánál viseltek?

— Igen.

— Megvan még az az esőköpeny?

Ez fontos kérdés volt. Éreztem a felügyelő hangján és éreztem, hogy a légkör feszültté válik a szalonban. Vajon megvolt-e még az esőköpenye? De mi van avval a másik kék esőköpennyel, amelyet Polgenny szerint Rose viselt? Két kék esőköpenynek kell léteznie; nem lehet, hogy mind a ketten ugyanazt viselték.

A felügyelő kérdése és Sabrina válasza között csak rövid lehetett a szünet, de nekem végtelennek tűnt. Feszülten, felajzva vártam Sabrina válaszát, hogy igenis, megvan a kék esőköpeny. Vagy hogy nincs meg.

— Igen ... Legalábbis rajtam, volt, amikor szerdán hazajöttem. De tegnap, amikor szükségem lett volna rá, nem találtam.

Na tessék! Nincs meg az esőköpenye. Most mi lesz?

— Szemtelenség lenne részemről, ha magyarázatot kérnék, mi a jelentősége az esőköpenyre vonatkozó kérdéseknek? — kérdezte a vikárius. — Bizonyíthatom, hogy Sabrina tegnap reggel nem találta. Engem kérdezett, hogy nem láttam-e.

Újabb szünet. Azután a felügyelő hangja nyugodtan, de nagyon komolyan:

— Kérdéseim célja a következő. Miss Trevennick levelet írt a megboldogult Sir Henrynek. Egy meglehetősen mérges kis levelet. Szerda este, valamikor fél hét és hét között odaért a kastélyhoz. Valamikor fél hét és hét között Sir Henry elhagyta a kastélyt. Ittas volt. Tudjuk, hogy a kisöbölbeli konyhába ment, amely körülbelül tízpercnyi járásra van a kapujától. Miss Trevennick azt állítja, hogy nem találkozott Sir Henryvel, hogy a kastélytól egyenesen hazajött és kék esőköpeny volt rajta. Ezt a kék esőköpenyt elvesztette.

Szünetet tartott. Majd lassan folytatta, hogy minden mondat bevésődjék hallgatói agyába:

— Sir Henry holttestét a kisöbölbeli konyhában találták meg. Azt is megmondhatom, hogy Miss Trevennick és Sir Henry ott szoktak volt találkozni. Amint tudjuk, a konyha a sziklák tetején áll; onnan lépcső vezet le a partra. A dagály csak ritkán ér fel a lépcsőig. A lépcsők aljánál, félig homokkal betemetve, találtunk egy kék esőköpenyt. Az elejéből valaki ollóval szándékosan kivágott egy nagy darabot. Az ollót megtaláltuk a konyhában. Az olló két ága közé néhány kék szál tapadt. Az esőköpenyből hiányzó darabot nem találtuk meg.

Most a vikárius nagyon nyugodt hangját hallottam:

— Magukkal hozták most az esőköpenyt?

— Nem — mondta a felügyelő sajnálkozva. — Elküldtük mikroszkopikus vizsgálatra. Ma reggel vissza kellett volna érnie, de az időjárás miatt fennakadások vannak a közlekedésben. Annyit mondhatok, hogy a tulajdonos neve nincs benne, hátul egy kis szakadás van rajta, amelyet megstoppoltak. A gyártó neve Hawkes.

— Az... az én esőköpenyem — suttogta Sabrina alig hallhatóan.

Úgy éreztem, nedves hideg kéz szorítja a torkomat. A felvázolt kép olyan nyilvánvaló volt. Lelki szemeimmel láttam egy konyhót. A belseje nem volt jól kivehető, de egy férfi meg egy nő tartózkodott benne. A nő mérges volt; a férfi békítgette. A férfi ittas volt és nem egészen ura önmagának. "Talán megpróbálta megcsókolni a nőt vagy ilyesmi, mire a nő megragadta a legközelebbi nehéz tárgyat és ütött.

Utána, persze megrémült. Lehajolt hozzá; talán ölébe vette a fejét, így lett az esőköpeny eleje vérfoltos.

A nő nem volt bűnöző. A lány, akit képzeletemben magam előtt láttam, egészen mindennapi lány volt, aki sohasem gondolt gyilkosságra. Aznap esti programja abból állt, hogy elviszi a levelet, azután hazamegy, és elkészíti a vacsorát. És váratlanul arra eszmél, hogy esőköpenye vérfoltos és egy halott férfi fekszik a lábainál. Valamit tennie kellett.

Elképzeltem őt, amint maga köré bámul, falféher arccal. Egy olló van az asztalon. Megragadta, és sietve kivágta esőköpenyéből a vérfoltos darabot. De nem; ez mit sem használ; az egész köpenytől meg kell szabadulnia. Talán, ha ledobja a sziklákon túlra, a dagály el fogja sodorni...

Amíg mindez keresztülcikázott az agyamon, hallottam a felügyelő nyugodt, csökönyös, kicsit éneklő hangját.

— Megmondaná, miért tartotta fontosnak, hogy maga vigye el a levelet a kastélyba? Nem lett volna könnyebb postára adni?

— Azt akartam, hogy gyorsan megkapja. Először is nagyon mérges voltam, amikor írtam, másodszor: ő korábban arra kért, hogy aznap este találkozzunk a konyhában, tehát tudatni akartam vele, hogy nem jövök. Ha postára adom, nem kapja meg idejében. Megpróbáltam telefonálni, de a telefon éppen rossz volt.

— Elmondaná pontosan, hogy mi dühítette fel annyira?

Kicsit akadozva, Sabrina elmondta a két elcserélt borítékba tett levél történetét.

— Szóval a Mrs. Lawsonhoz intézett levél szerelmes levél volt — jegyezte meg a rendőrfőnök,

— Mit mondott Sir Henry benne?

— Nem olvastam el. Vagyis csak az első mondatot olvastam. Ezt önkéntelenül is megláttam.

— Hogy szólt az az első mondat? Félénken és vonakodva mondta Sabrina:

— Valami ilyesmi: Drága Rose, már tudom, miért viselkedett úgy, mint aki nem akar hozzám jönni feleségül. Megpróbáltam ma reggel telefonálni... Csak ennyit láttam belőle, és máris vittem a levelet Rose-hoz.

— És átadta magának a magához intézett levelet. Abban mi volt?

— Nem sok. Henry közölte, hogy hazaérkezett és szeretne velem találkozni. El tudnék-e jönni a konyhába hét és fél nyolc között?

Sabrina nem tudta rávenni magát, hogy szó szerint idézze Henry levelét. Ezt megéreztem.

— És maga tudatni akarta vele, hogy nincs szándékában odamenni. Értem. Menjünk egy kicsit tovább. Tegnap délután találkája volt Marlow úrral a pajtában. Maga kérte őt arra, hogy ott találkozzanak?

— Nem. ő kért engem, hogy ott találkozzam vele.

— Tesséék? — hallottam a felügyelő meglepett hangját. — ön azt mondja, ő kérte, hogy találkozzanak. Miss Trevennick, látta már ezt a levelet?

— Nem — mondta Sabrina —, ezt nem én írtam. Ő írt nekem, mondván, hogy sürgős közölnivalója van Sir Henryvel kapcsolatban.

— Megvan még a levél, amit Mr. Marlow önnek írt?

— Nincs. Levelében arra kért, hogy semmisítsem meg azt.

— Ó! Volna szíves még egyszer megnézni a levelet, amelyet állítólag ön írt Mr. Marlow-nak. Észre fogja venni, hogy azt egy meglehetősen ócska gépen írták és bizonyos betűk kiugranak az egyenes vonalból. Például a nagy S betű mindig egy kicsit a sor fölött van.

Mielőtt Sabrina felelhetett volna, a vikárius szólt:

— Megtakaríthatja magának ezeket a részleteket. A levelet az én régi írógépem írták.

— Igen. Ugyanezt az írógépet használták ahhoz a levélhez, amelyről Miss Trevennick elismeri, hogy ő írta Sir Henrynek, önön és Miss Trevennicken kívül használhatja még valaki azt az írógépet?

— Ritkán. — Még mindig a vikárius beszélt. — De bárki megtehetette. Csak a paplakba kell jönniük, mikor egyikünk sincs ott...

— Ilyen könnyű lenne? Szokásuk önöknek, hogy mind a ketten elmennek és a házat nem zárják be?

— Igen. Napközben sohasem zárjuk be az ajtót és mind a ketten gyakran vagyunk távol. Ha például árut hoznak valamilyen boltból, amikor egyikünk sincs otthon, egyszerűen ott hagyják a konyhaasztalon.

— Tehát ha valaki ismerte az önök szokásait, egészen könnyen bejuthatott a házba?

— Igen. Egészen könnyen.

— Köszönöm, Trevennick úr. Most pedig, Miss Trevennick, legyen szíves elmondani, mi történt tegnap, mikor a pajtába ment.

— Fél négykor értem oda, ahogy George kérte, és ...

— Egy pillanat! — szakította félbe a felügyelő. — Azt mondta, fél négykor?

Eszembe jutott George vallomása, hogy öt húsz perccel három utánra kérték.

— Igen — mondta Sabrina. — Még két percet késtem is, és... ott feküdt George vérző fejfel.

— És?

— Föléje hajoltam, hogy lássam, tehetek-e valamit, azután iderohantam, és elmondtam a dolgot Poppynak, majd pedig telefonáltam a doktornak. Azután Poppy meg én sebkötöző anyaggal visszatértünk a pajtába.

— Ezután jött a doktor, és Mr. Marlow-t kórházba szállították, ön pedig, gondolom, hazament?

— Igen. Én... nem valami jól éreztem magam.

— A lányom nagy megrázkódtatáson ment keresztül. Otthon voltam, amikor hazaért — magyarázta a vikárius.

— Ezt megértem — mondta a felügyelő. — Elmondaná, Miss Trevennick, hogy milyen ruhát viselt tegnap?

— Hogyne — mondta Sabrina, de vonakodva. — Kék ruha volt rajtam és barna tweedkabát. — Lassan folytatta: — A kabátomat ki kellett tisztítanom, mert pecsétes volt.

— Persze, persze. Hogy lett pecsétes?

— Mikor rátaláltam George-ra, egy kicsit felemeltem a fejét, hogy megvizsgáljam, és így lett a kabátom pecsétes. Érti, kérem? Gondoltam, esetleg azonnal tehetek valamit érte. De mikor jobban megnéztem, beláttam, hogy segítséget kell hoznom.

— Utána pedig nem érezte jól magát. Úgy értesültem, hogy tegnap este még mindig feldúlt volt Miss Laleham estélye alatt. Tény az, hogy mire mi ideértünk, ön már kevéssel előbb hazament. A vikárius szólt közbe mély, dallamos hangján:

— Mikor a lányom tegnap késő este hazaért, úgy láttam, teljesen helyrejött. Nem azért hagyta ott a társaságot, mert nem érezte jól magát, hanem mert el akarta kerülni, hogy a rendőrség kihallgassa.

A vikáriusnak ez a kijelentése úgy hatott rám, mintha a szemem közé vágott volna. Nyilvánvaló volt, hogy a rendőrfőnököt és a felügyelőt is megdöbbsentette. Hosszú szünet következett. Majd megszólalt a rendőrfőnök:

— Hát... ez legalábbis őszinte kijelentés.

— Őszinte akarok lenni — mondta a vikárius. — Az ember nem nyer semmit kerülgetéssel vagy hazugsággal. Ugyanakkor szeretném, ha megértenék a lányom álláspontját. Nem számár. Tegnap értesült Sir Henry haláláról, tudta, hogy a hozzá intézett levelet valószínűleg meg fogják találni, és hogy őt valószínűleg ki fogják hallgatni. Azért kerülte el a rendőrséget tegnap este, mert előbb ki akarta kérni az én tanácsomat, ő akarta velem tudatni, hogy minden valószínűség szerint ki fogják hallgatni. Akkor még, tévesen, azt hitte, hogy én nem tudok az ő Sir Henryvel való találkozásairól.

— Természetesen nagyon helytelenül viselkedett — jegyezte meg a rendőrfőnök —, de el kell ismernem, megértem az álláspontját. És ma délelőtt rendben megjelent itt. Azt hiszem, nem kell túl nagy jelentőséget tulajdonítanunk annak, hogy tegnap elkerült bennünket. Igaz, felügyelő úr?

— Amint mondja, uram — szólt a felügyelő semmitmondó hangon. — Pillanatnyilag nincs további kérdésem, Miss Trevennick. Ha ön és az édesapja volnának szívesek a másik szobában várni...

Hallottam, hogy Sabrina és a vikárius elhagyják a szobát. Hallottam a rendőrfőnök mély sóhaját. Amit ezután mondott, tökéletes visszhangja volt a saját érzelmeimnek.

— Átkozott ügy. De úgy látom a helyzet teljesen világos.

— Nagyon úgy néz ki, uram. Mit csináljunk a többiekkel? Gondolom, őket is ki kellene hallgatnunk.

— Én is úgy gondolom. Esetleg felmerül valami. Az ember sohasem tudhatja.

Poppy volt a következő. Vallomása rövid volt. Szerdán Londonban volt és semmiféle felvilágosítást sem tudott adni.

Utána Rose következett.

— Á, Mrs. Lawson. Sajnálom, hogy háborgatnunk kell önt — mondta a rendőrfőnök. — Tud esetleg valamit, ami fényt deríthetne erre az ügyre?

— Attól tartok, nem. Szegény Henry. Olyan borzasztó, nemde? Hogy így meggyilkolják azok után, amiken a háborúban keresztülment.

Nem volt semmi félelem a hangjában. Nem volt félnivalója. Tulajdonképpen őt nem is kihallgatták, hanem interjút adott. Nem hitte, hogy segíthet, de ha mégis, csak szólniuk kell.

— Röviden beszámolna arról, hogy mit csinált szerda este? — kérte a felügyelő.

No most! Mohón várokztam. Polgenny látta őt a kisöbölbeli konyhá közelében egy kék esőköpenyben. Ebből vajon hogy fog kiveckelődni?

Nem veckelődt.

— Múlt szerda este semmit sem csináltam. Elkerültem mindent, amit csak elkerülhettem, mert borzasztó fejfájásom volt és röviddel hét óra után le is feküdtem.

— Egész este ágyban volt?

— Igen. Körülbelül fél nyolckor George felhozott nekem egy kis erőlevest és körülbelül fél kilenckor elvitte a csészét. Másodszor Mrs. Marlow is vele jött.

Szóval így. Ágyban volt. George és Mrs. Marlow látta. És nem volt a konyhá közelében kék esőköpenyben. Bizonyítani tudja. Könnyedén.

Én pedig biztos voltam benne, hogy ott volt, de nem tudtam bizonyítani. Nem volt rá lehetőségem. Ha idézném Polgenny részegen tett megjegyzését, egyszerűen letagadná. Rose-nak alibije volt.

Mrs. Marlow volt a következő tanú, ő is egész este otthon volt. Megerősítette, hogy George hét órakor jött haza és hogy Rose fejfájással ágyban feküdt.

— Ettől a kettőtől nem sokat tudunk meg — kezdte a rendőrfőnök. — Úgy látom, csak egyet tehetünk. Le kell tartóztatnunk a vörös hajú kislányt.

Mielőtt a felügyelő válaszolhatott volna, nagy robajjal gyorsan félrelöktem a spanyolfalat, és beléptem. Mind a felügyelő, mind a rendőrfőnök döbenten bámult rám.

Zsongtak bennem a szavak, de fogalmam se volt, hogy mit is fogok mondani. Csak egyet tudtam. Valahogy rá kell vennem őket, hogy megváltoztassák elhatározásukat. De hogyan?

— Bocsánat, hogy így betörtem — mondtam. — De önkéntelenül is hallottam, hogy mit mondtak, és nem tudom megállni szó nélkül. Biztos vagyok benne, hogy tévednek. Sabrina nem ölte meg azt az embert. Nem azt kérem, hogy higgyék el a szavamat, hanem csak azt, hogy várjanak egy-két napig és lássuk, mi történik. Adjanak neki egy kis haladékat.

— Hogy az ördögbe érti, hogy önkéntelenül is meghallotta, mit beszélünk? — dörögte a rendőrfőnök. — A fenébe is, fiatalember, egész idő alatt ott ült a másik szobában és hallgatózott?

— Igen. És ön téved. Rossz úton jár, ha azt hiszi, hogy Sabrina a gyilkos, mert én biztosan tudom, hogy nem az.

— Ekkora pimaszságot életemben nem hallottam — mondta a rendőrfőnök. Kivörösödött arccal és kiguvadt szemekkel meredt rám. Azután vonakodva hozzátette: — Mindazonáltal megértem, hogy mit érez. Megvallom, egy kicsit magam is úgy érzek. Egy papnak a lánya! De hát a bizonyítékok tagadhatatlanok.

— A pokolba a bizonyítékokkal! Nincs a kezükben minden bizonyíték!

— Ha vannak további bizonyítékai, Mr. Claymore, szívesen meghallgatjuk — mondta a felügyelő szárazon.

Egy pillanatig arra gondoltam, hogy megemlítem nekik Rose-t és a kék esőköpenyt, de azonnal elvettem ezt az ötletemet. Csak azt hinnék, hogy hazudok, hogy eltereljem a gyanút, és nem érnék vele semmit. Valahogy valami mást kell kitalálnom, mégpedig gyorsan.

— Szigorúan véve nincs semmi bizonyítékom — ismertem el. — De van egy-két gondolatom.

— Gondolatok! — ismételte meg a rendőrfőnök elkeseredetten, mintha a gondolatok veszélyes dolgok lennének, és nem volna szabad őket magamnál tartanom.

— De azért meghallgathatjuk — tette hozzá vonakodva.

Leültem szemben vele és a felügyelővel.

— Kezdjük a Sabrina elleni bizonyítékokkal. Maguk kötik magukat, hogy ő ölte meg ezt a Henry nevű pasast, mert rájött, hogy Rose-nak is udvarol. Ugyanilyen joggal gyanúsíthatják a gyilkossággal Rose-t is, mert rájött, hogy Sabrinának is udvarol.

— De Mrs. Lawson nem ölhetette meg Sir Henryt, mert a gyilkosság idején ágyban feküdt — mondta a felügyelő.

— Ki állítja ezt? — kérdeztem. — Csak George és Rose hozzá fog menni feleségül. Volt ideje visszajönni a kastély területéről, mielőtt Mrs. Marlow az ágyban találta őt.

— Egyébként ez a legkisebb bizonyíték Miss Trevennick ellen — szólta a felügyelő. — A legerősebb bizonyíték a kék esőköpeny. Ezt hogy magyarázza?

Hogy magyarázzam? Harmadszor estem kísértésbe, hogy kibökjem, mit mondott Polgenny Rose-ról, és harmadszor is elvettem a gondolatot. De valamit mondanom kellett.

Hirtelen nagyon izgatott lettem.

— Az a kék esőköpeny. Egy darabot kivágtak belőle és önök magát a köpenyt elküldték mikroszkopikus vizsgálatra. Nyilván abban a feltevésben, hogy vérfoltokat fognak találni.

— A vérfoltoknak megvan az a szokásuk, hogy a legváratlanabb helyeken bukkannak fel, különösen, ha valaki izgatott és siet mondta a felügyelő.

— Nem fognak vérfoltokat találni és azt is megmondom, hogy miért nem. Önök azt hiszik, azért vágta ki egy darabot, mert vérfoltos volt, én viszont azt hiszem, azért vágta ki, mert nem volt vérfoltos.

— Mi a csudának akart volna valaki kivágni egy darabot az esőköpenyből azért, mert nincs rajta vérfolt? — robbant ki a rendőrfőnök.

— Mert az esőköpenyt csütörtökön lopták el a paplaktól. Akkor Henry már órák óta halott volt és már nem vérzett. Tehát mikor az esőköpenyt félrevezetésül a tett helyére vitték, bárki is tette, azért vágott ki egy darabot, hogy mindenki azt higgye, vérfolt esett rajta.

Az én szememben ez nagyon jó feltevésnek látszott. Nem vártam éppen tapsot, de némi érdeklődést igenis elvártam. Az érdeklődés azonban elmaradt. A felügyelő udvariasan semmitmondó arcot vágott; a rendőrfőnök nyíltan szkeptikus volt.

— Ez egyike a maga elméleteinek. Hallottam róluk Rusty Ironbridge-től. Nem jó az elképzelés, Claymore, nagyon hajánál fogva előráncigált.

Vén hülye, gondoltam magamban és kezdtem méregbe jönni.

— Az ördögbe is, nézzen szét egy kicsit az itteni csodabogarak között! A gyűjtemény fele neurotikus, kiegyensúlyozatlan vagy tisztességtelen. Sabrina nem az. Ő itt egyike a normális, egészséges, tisztességes embereknek és maguk éppen őt gyanúsítják. Hát nem látják, hogy ő a legkevésbé valószínű gyanúsított?

— Nem, Claymore úr — rázta a fejét a felügyelő. — Néha a legnormálisabb emberek követik el a legváratlanabb dolgokat, megdöbbentő dolgokat. Emlékszem, amikor egyszer egy hotel halljában álltam Newquay-ben, jött egy nő ...

Hirtelen elhallgatott. Látszólag úgy döntött, hogy nem folytatja a visszaemlékezéseit De a rendőrfőnök a folytatást is hallani akarta.

— Mi? Mit mondott? Mi volt azzal a nővel? Mit csinált?

Kiguvadt szemeivel a felügyelőre meredt, aki láthatóan kényelmetlenül érezte magát Világos volt, hogy nem akarja folytatni.

— Folytassa — mondta a rendőrfőnök. — Ki volt az a nő, és mi történt?

— Nos, uram, nagyon tiszteletreméltó hölgy volt. Mrs. Browningnak hívták, egy serfőző felesége volt és a helybeliek mind a legjobb véleménnyel voltak róla. Bejött a hotel halljába szörmebundában. Forró nyári nap volt.

— Nyilvánvalóan fel akart vágni a bundával — mondta a rendőrfőnök. — Mindegy. Folytassa.

— Ott állt a hallban, körülnézett, meglátott egy férfit, aki éppen cigarettát vett elő egy tárcából, és megszólította: Adna nekem is egyet? A férfi megkínálta, tüzet adott, és akkor...

A felügyelő habozott, sőt el is pirult.

— Ekkor a nő hirtelen levetette a bundát. Egyszerűen hagyta a földre csúszni, és azt mondta: Lady Godiva vagyok! És istenemre, uraim, az volt, leszámítva a cigarettát.

— Lady ki? — zsémbelt a rendőrfőnök. — Úgy emlékszem, azt mondta, hogy Browningnak hívták.

— Lady Godiva, uram. A hölgy abból a régi történetből, aki keresztüllovagolt Coventry-n, és semmi sem volt rajta, csak a haja.

— Atyám! — mondta a rendőrfőnök. — Úgy érti, hogy ott állt ez a Lady izé a hotel-hallban anyaszült meztelenül? Méghozzá cigarettázva? Jóképű nő volt?

Nem várva meg a választ kérdésére, hangosan folytatta:

— De mi köze ennek a mi esetünkhöz? Itt senki sem járkált meztelenül. Vagy igen?

Dühösen meredt rám.

— Sajnálom, Claymore, teljesítenem kell a kötelességemet. Nem állíthatom, hogy szívesen teszem, de meg kell tennem.

A vereség szörnyű érzése vett erőt rajtam. Le fogják tartoztatni Sabrinát. Kétségbeesésemben még egy utolsó erőfeszítést tettem.

— Egy pillanat. Még valamit el kell mondanom. Poppyval múlt szerdán találkoztam és ő meghívott ide. Ekkor még Sabrina nem tudta, hogy Henry Rose-nak is udvarol. Poppy azért hívott meg ide, mert valami bűnügyre számított, mikor még Sabrinának semmi oka sem volt Henryt megölni.

Csak ültek és bámultak rám. Azután megszólalt a felügyelő:

— Azt akarja mondani, hogy Miss Lalehamnek előzetes tudomása volt arról, hogy Sir Henryt meg fogják gyilkolni?

— Jobb lesz, ha őt magát kérdezi meg. Kiment és pillanatok múlva már jött is vissza Poppyval.

— Claymore úr elég különös kijelentést tett az előbb. Azt állítja, hogy ön tudta, hogy Sir Henryt meg fogják gyilkolni, még mielőtt megtörtént volna. Hogy ön ezért hívta meg őt ide. '

— Nem ezt mondtam — tiltakoztam. — Azt mondtam, hogy Miss Laleham valamire számított, valami bűnügyi természetű dologra, mondjuk így. De semmi olyasmire, aminek Miss Trevennichez köze lenne.

— Pontosan mire számított, Miss Laleham, ha egyáltalán számított valamire? — kérdezte a felügyelő bizalmatlanul..

Poppy mogorván nézett rám, és én visszanéztem rá, kérve, szuggerálva, hogy valamiképpen segítsen.

— Féltém — mondta.

— Félt? Mitől? — kérdezte meglepetten a felügyelő.

Meglepetését nem lehet hibául felróni neki. Poppy nem valami félenk fiatal lány. Ócska ruháiban, barna bőrével, csúnya nagy fogaival olyan volt, mint egy bálvány valamilyen mexikói templomban.

— Férfiaktól — mondta. — Rémes, bűnöző külsejű férfiaktól.

— Egész pontosan, mivel ijesztették meg önt azok a férfiak? — kérdezte a felügyelő türelmetlenül.

— Ólálkodtak. Figyeltek. Valamit terveztek. Legalábbis ez volt a benyomásom.

— Hol látta azokat az embereket?

— Imitt-amott. Például a parton.

— Mikor látta őket a parton?

— Múlt héten. Tengeri moszatokat gyűjtöttem. Tudja, a fürdőmhöz,

— Tengeri moszatokat gyűjtött a fürdőjéhez? — vágott közbe a rendőrfőnök, — Mire jó az?

— A reumámra — magyarázta Poppy. — Sokszor nagy tömeg moszatot teszek a fürdőmbe. Jód van benne, tudja. Nem gyakran csinálom, mert az emberek morognak. Azt mondják, bemocskolom a fürdőszobát. Ezt nagyon önzőnek találom részükről.

— Térjünk vissza azokhoz a férfiakhoz — mondta a felügyelő. — Ön azt állítja, hogy a tengerparton látta őket. Mit csináltak?

— Csak sétáltak. Úgy féltem, hogy elbújtam egy szikla mögött. Külföldiek voltak. Franciák. Csúnya, brutális alakok. Egy fillért sem bíztam volna rájuk,

— Honnan tudja, hogy franciák voltak?

— Hallottam, hogy mit beszéltek, amikor a sziklám mellett elhaladtak. Az egyik azt mondta: A kunyhóban kell őt elkapnunk. Mire a másik: Igen, nyitva kell tartanunk a szemünket Többet nem hallottam, mert már eltávolodtak.

— Te jó isten! — kiáltott a rendőrfőnök.

— Ön hallotta, hogy azok az emberek, azok a franciák, valakit el akarnak kapni egy, kunyhóban. Ez nagyon fontos lehet. Miért nem mondta ezt nekünk korábban?

— Mert nem kérdezte korábban.

— Ha valakinek közölnivalója van, kérdés nélkül is jelentkeznie kell — mondta a rendőrfőnök fontoskodva. — Ez a vallomás döntő fontosságú lehet az ügyre nézve; Szóval franciák voltak? Sir Henry Párizsban volt, mielőtt megölték.

Úgy nézett a felügyelőre, mint aki jó érvet hozott fel, de a felügyelőre látszólag nem hatott. Fáradt, türelmes arcot vágott.

— Le tudná írni azokat az embereket? — kérdezte.

— Ocsmányok voltak — vágta rá Poppy.

— Életemben nem láttam csúfabb gazfickókat. Az egyik nyakán vörös sál volt.

— Ez minden, amit megfigyelt?

— Nem tanulmányoztam őket. Ellenkezőleg, igyekeztem őket elkerülni.

— Nos, ha vannak gyanús külföldiek a környéken, kétségtelenül nyomukra bukkanunk. — A rendőrfőnökhöz fordult: — Javasolom, uram, hogy azonnal indítsunk vizsgálatot

— Persze. Azonnal. És Miss Trevennick-kel várhatunk egyelőre.

— Egyelőre... feltéve, hogy nem hagyja el a falut — mondta a felügyelő. Barátságtalanul méregette Poppyt.

— Köszönöm, Miss Laleham — mondta. Világos volt, hogy egy szavát sem hiszi. Érthető, mert én sem hittem. Meglehetősen nyilvánvaló volt, hogy azon melegében találta ki a mesét. De miért? Miért takargatta az igazi okot, amiért idehívott?

— Gondoltak-e arra, hogy Polgennyet kihallgassák? — kérdeztem. — Ugyanis itt van az emeleten. Elfogadták a javaslatomat és beszéltek Polgennyvel. Sabrinát figyelmeztették, hogy nem hagyhatja el a körzetet. Azután elmentek. Éreztem, hogy hamarosan visszajönnek, mihelyt leellenőrizték Poppy történetét a külföldiekről.

— No — állapította meg Poppy — senkit sem tartóztattak le.

Nem hallottam, mikor bejött; éppen a bőröndöm fölé hajoltam, egy pakli dohányt keresve.

— Nem — mondtam —, de hajszálon múltott.

— Sabrinára érte? Nem ő tette.

— Nekem mondja?

Becsuktam a bőröndömet, és kiegyenesedtem.

— Ide figyeljen, Poppy, tisztáznunk kell a dolgokat Mi folyik itt?

— Hogy érte ezt?

— Hazug története a rejtélyes külföldiekről. Miért nem mondhatta meg nekik az igazi okot, amiért idehívott?

Becsukta az ajtót és rám vigyorgott. Ócska piros ruhát viselt, amely zsákként lógott rajta, a zsákot karikatúraszerű barna arca koronázta, nagy villogó fogaival. Mexikói bálványhoz már hasonlítottam, de amikor ilyen rosszindulatúan vigyorgott, és a haja ilyen kusza volt, sokkal inkább hasonlított azokhoz

a kötögető asszonyokhoz, akik a kosárba hulló fejeket figyelték a Gréve téren.

— Ugye, maga nem ismerte Victort?

— Nem, de mi köze neki ehhez? Lassan az ágyhoz ment, és leült a szélére.

Úgy ült, mint ahogy a férfiak szokták, egyik térdét a másikon átvetve. Láttam, hogy a ruha szegélye rongyos és a cipőjére is ráférne egy talpalás.

Erős, csontos kezeivel cigarettát vett ki egy műanyag tárcából, rágyújtott, és elgondolkozva pöfékelt. Eltűnt arcáról a vigyor; komoly és koncentrált volt

— Magyarázatot kíván. Kicsit nehéz lesz. Lassan kifújta a füstöt.

— Victor nagyszerű ember volt. Nem így kellett volna meghalnia.

— Úgy érte, hogy kiváló atléta volt? Mindezt tudom. Anglia futballbajnoka volt és a legismertebb angol krikett-klub színeiben játszott De mi köze ennek a halálához?

— Nem tudom jól kifejezni magamat. Nem tudom, hogy értessem meg magával, amit gondolok.

Néhány másodpercig homlokráncolva ült, mélyen elgondolkodva.

— Kislány koromban az iskolám teniszbajnoka akartam lenni. Tehát minden szabad percben edzettem. És az iskola bajnoka lettem. Azután csökönyszerűen megyei bajnok akartam lenni. Ez is sikerült Utána Anglia bajnoka akartam lenni. Játszottam a Wight-man Kupáért. Amikor igazán formában voltam, csak egy nő volt a világon, aki meg tudott verni: Lenglen. Megint eltűnődött.

— Nem volt természetes, amit az a nő csinált. Micsoda játékos! De mégis meg tudtam volna verni, ha nem jön közbe a háború.

— A háború? — ismételtem hülyén.

— Igen, a háború. Az 1914—18-as világháború. Nem hallott róla? Négy évet vett el a tenisztréningemből. Ápolónő voltam.

Hirtelen újra elvigyorodott az ismert Poppy-féle vigyorral

— Nem voltam valami jó ápolónő — ismerte be. — Tehát kórházi készletek gondnokává tettek meg Mudrosban. Gyomormelegítők. Tudja, mik azok?

— Nem is sejtem.

— Melegvizes gumipalackok, de a hadseregnél ez volt a nevük. No, mindegy. A teniszről beszéltünk.

— Én azt hittem, Victorról beszélünk.

— Igen. Mindjárt rátérek. Még egy percig beszéljünk a teniszről. Mikor a háború után hazajöttem, treníroztam. Úristen, hogy treníroztam! Mikor versenyeztem, minden ütést és minden játszmát meg akartam nyerni és nem adtam meg magam, amíg az utolsó labda is át nem repült a hálón.

— Nekem nem kell magyaráznia, milyen jó teniszező volt. Azt én jól tudom.

— Nem jó teniszező voltam — mondta Poppy rendreutasítóan —, hanem élvonalbeli. A világ négy vagy öt legjobbja között. Magát nevezném jó teniszezőnek. Emlékszik az első alkalomra, amikor együtt játszottunk?

— Igen. Westcliff, 1935.

Élénken emlékeztem. Partner nélkül neveztem be és a klub titkárát kértem, hogy szerezzen nekem egyet. Meglepetésemre Poppyval párosított össze. Hízelt nekem a dolog, de nem örültem.

— Én kértem magát partneremnek — mondta Poppy. — Láttam magát játszani Ci-rencesterben, és úgy véltem, lehet magából valami. Volézni nem tudott, a szervája se volt jó, de némely ütése, például a backhandjei elsőrangúak voltak. Gondoltam, én majd faragok magából valamit.

Röhécselt.

— Emlékszik, hogy utált velem játszani? Én pedig hogy szúrtam ki mindig magát, és hogy erőszakoltam rá magam magára? Emlékszik, mennyit szidtam, és mennyit javult a játéka két év alatt? De amit akartam, nem sikerült. Maga csak jó játékos volt; hiányzott magából az, ami az embert az élvonalba emeli. Nem akarta eléggé. Nem nagyon bánta, hogy nyer-e vagy veszít.

— Miért bántam volna? Szórakozásból játszottam és másra is gondoltam a tenisz mellett. Például az írásra.

— És lányokra, és motorversenyzésre, és mulatozásra. Tehát mindössze jó játékos volt, mint több száz más. Nem első osztályú. Részemről időpocsékolás volt a magával való törődés. Tehát 1939-ben nem játszottam többé magával.

— A kis Bili Reynoldsszal játszott — emlékeztem. — Szintiszta gyermekrablásnak tűnt.

— Az is volt — mondta Poppy habozás nélkül. — De abból a fiúból bajnok lett volna. Maga 1939-ben Maidstone-ban 6:3, 6:3-ra megverte.,. De két év múlva egyetlen szettet sem nyert volna ellene, ha folytathatta volna a játékot. Élvonalbéli lett volna. Megvolt benne a képesség úgy, ahogy magában nem volt meg. Kezdi már érteni, hogy mire célzok?

— Azt akarja mondani, hogy Victor élvonalban volt rugbyben. Ezt én tudom.

— Mindenben első osztályú volt. Nemcsak teniszben. Ha az az ember valamit csinált, mindent beleadott. Ha megverték, újra kezdte. Ha kétszer is megverték, akkor is újra próbálkozott. Inkább meghalt volna, mint hogy belenyugodjon, hogy nem elég jó. Istenemre — folytatta Poppy érzéssel —, ő bajnok volt a javából! Úgy is, mint ember. Bárhol járt, elmondhattuk: ez az ember Angliát képviseli, és büszkéek lehettünk rá. El tudja hinni, hogy egy ilyen ember megölje magát? Mert énvelem ezt senki sem tudja elhitetni.

— Rose, ugye, itt volt, mikor a dolog történt?

— Igen, és feldúlt volt, de nem tudom, hogy mi miatt, mert nekem nem mondta meg. Váratlanul jött. Táviratozott, de majdnem a távirattal egy időben már a küszöbön is állt.

— Talán összevesztetek?

— Összevesztetek! — mondta Poppy megsemmisítően. — Tegyük fel, hogy igen. Az olyan férfi, mint Victor, nem követ el öngyilkosságot egy Rose-féle, felszínes nő miatt. Mondom, hogy ő ennél sokkal nagyobb volt, sokkal bátrabb. Sohasem adta volna be a derekát.

— Na jó. Maga azt állítja, hogy nem öngyilkosság volt. Rose nem gyilkolhatta meg. Hát akkor ki?

— Nem tudom, de Rose tudja. Fél. Az ura halála óta fél. Azért lakik nálam. Csak nem képzelem, hogy szeret velem együtt lakni? Valami elől bujkál.

— Lehet, hogy az elől a két markos fickó elől bujkál, akikkel maga állítólag találkozott. Miért nem mondta el az igazat?

— Az igazat? Úgy vettem ki, maga azt akarja, akadályozzam meg, hogy Sabrinát letartóztassák. Hogy mondhattam volna meg nekik az igazat?

— Nézze csak — sürgettem. — Miért hívott meg ide? Ezt szeretném végre megtudni.

Üres tekintettel bámult rám.

— Úgy vettem ki a szavaiból, hogy el akar menni valahova Londonból. Ezért meghívtam ide. Isten tudja, miért.

— Az ördögbe is, Poppy! Azt mondta, azért hívott ide, mert számított egy ilyen bűnözési hullámra. A konyhában mondta, mindjárt azután, hogy Marlow-t leütötték. Mindenki másnak is ezt mondta. Poppy hirtelen nevetésbe tört ki.

— Ó, segítség! — kiáltott és gúnyosan mosolygott.

— Emlékszik a St. George Hill-i versenyre 1938-ban, amikor megvertük az amerikai párost?

Folyton visszatértünk “a teniszhez”, és már untam.

— Emlékszem. Miért?

— Csak azért, mert igazában nekik kellett volna nyerni. Jobbak voltak, mint mi — csak a lány backhandjei nem sikerültek.

— Tudom.

— De azt nem tudja, hogy jó másfél órát töltöttem vele a meccs előtt, sajnálkoztam a backhandjei miatt, és javaslatokat tettem neki, hogy javíthatna rajta. Szóval meggyőztem azt a nyomorult lányt, hogy valóban van valami baj a backhandjei körül és amikor kilépett velünk szemben a pályára, már csakugyan volt vele baj. Elvesztette a bizalmát benne.

— Maga vén skorpió! Tudja, Poppy, maga igazán mindennek a teteje. De mi köze mindennek a mostani dologhoz?

— Használja a fejét! A maga neve minden újságban szerepelt gyilkossági ügyekkel kapcsolatban. Itt mindenki hallott magáról. Maga nem jó detektív és ezt tudja is; a többiek viszont nem tudják. Én azt mondtam nekik, hogy maga csodálatos. Hát nem látja? Mikor George-ot fejbe kólintották és maga éppen megérkezett, remek alkalom kínálkozott a számomra, hogy egy kis idegháborúhoz kezdjek.

— Szóval remek ötletnek tartotta mindenkinek azt mondani, hogy én a George elleni merénylet után érkeztem?

— Természetesen. És mikor a Henry meggyilkolása is kitudódott, az még tovább javított a tervemen. Vajon hogy tetszik a gyilkosnak, hogy maga már úton volt ide, mielőtt a gyilkosság kitudódott? — mondta nevetve. — Jó lesz vigyázni, hogy meg ne gyilkolják magát is.

— És igazán nem tud semmi bizonyosat?

— Mit akar? — kérdezte megvetően. — Nyomokat, cigarettahamut és ócska cipőfűzőt? Valamit biztosan tudok. Azt, hogy a George elleni merénylet és Henry meggyilkolása valamiképpen összefügg Victor halálával. Nem számítok rá, hogy maga megoldja ezt az ügyet. Ha a megoldás magán múlna, minden nagyon egyszerű lenne.

— Hogyhogy egyszerű?

— Erre könnyű a felelet. Felakasztanak a kislányt, aki úgy megtetszett magának. Maga fel lenne háborodva és semmit sem tenne, hogy ezt megakadályozza. De ahogy a dolgok pillanatnyilag állnak, én talán tehetek valamit az ügyben, miközben a gyilkos magát figyeli. Legalábbis megpróbálhatom.

Ezzel kiment. Leültem az ágyra és lassan megtömtem a pipámat. Lelkem mélyéig megrázott.

Sokan azt hiszik, hogy felületes vagyok és nagy az önbizalmam. Valójában nem így van. Előfordul, hogy minden önbizalom elszivárog belőlem és teljesen tehetetlennek érzem magam. Most is ez történt velem.

De ha nem teszek valamit, Sabrinát esetleg felakasztják.

Gondolataim körbe-körbe jártak és mindig visszatértek a kék esőköpenyhez. Ahhoz, amelyről Polgenny azt állította, hogy Rose-t látta benne a gyilkosság estéjén. De ha Rose ölte meg Henry-t, ki verte fejbe George-ot? Nem lehetett Rose. Csak nem fog gyilkos szándékkal fejbe verni egy embert fél négykor, majd pedig eljegyezni magát vele fél hatkor? Vagy igen? Végeredményben Rose nagyon gazdag volt. Lehetséges volna, hogy George zsarolással bírta rá az eljegyzésre, mivel tudta, hogy ő ölte meg Sir Henryt és őt magát is megpróbálta megölni?

Gondolataimat Sarah szakította félbe, amint berontott a szobába.

— Kész a képem! Mi lesz a sétánkkal? Nagy darab papírt nyomott a kezembe, amire a farmépületet rajzolta és várta a bírálatomat.

— Nagyon jó — mondtam. — Különösen a háztető. Ha akarod, most elmehetünk kicsit sétálni. Csak a faluig.

— Fényképezni is fogsz?

— Jó.

Leballagtunk a faluig. Kis helység volt; legfeljebb három- vagy négyszáz lakóval. A falu boltjában vettem Sarah-nak egy labdát. Megnéztük a templomot is. Szeretem a régi templomokat és mintha Sarah is szeretné őket. Ebben egy kereszties vitéz is volt eltemetve. Az időköptatta, alig olvasható írás szerint itt nyugodtak Istenben Sir Jason Trevennick földi maradványai. Míg a feliratot böngésztem, öreg sekrestyés lépett hozzánk.

— Sir Jason Trevennick a Szentföldön harcolt oroszlánszívú Richárddal — mondta.

— Egyike volt a vikárius őseinek?

— Igen. Még sokkal többen vannak itt eltemetve. A Trevennick a legrégebb család errefelé. Nagy emberek voltak. A várban laktak, míg az új jövevények ki nem túrták őket onnan.

— A Manningtree család? Kitúrták a Trevennickeket? Mikor történt ez?

— Jó régen. A vikárius nem bánja. A keresztényi megbocsátás szellemében fogja fel. Mégis jó néhány ember van a faluban, aki a vikáriust tekinti az igazi földesúrnak.

Tehát most már látszólag családi viszály is volt a Manningtree-k és a Trevennickek között. Nem volt valami vidító.

Csináltam néhány felvételt a templomról és hazasétáltunk a farmra. Lefényképeztem a farmot is, azután Sarah unszolására, hogy mindenki legyen rajta a képen, a tigrisszínű kiscicát is beleértve, csináltam még néhány felvételt Poppyról, Rose-ról, George-ról és Polgennyről, amint a bejáratnál állnak. Mrs. Marlow nem hagyta magát lefényképezni. Nincs úgy öltözve — mondta.

Bementünk. Polgenny remek hangulatban volt.

— Vallattak! Feljöttek a szobámba, és ott hallgattak ki. Nagyszerűen szórakoztam. Olyan jól éreztem magam utána, hogy fel is keltem.

— És most már vissza tud menni a saját házába, igaz? — kérdezte George.

— Vissza a Landfallba? Magányos bungalómba, távol mindentől ott a Kisöbölben, kocsi nélkül, lábnyi hóval az úton? Isten őrizz!

Poppyhoz fordult.

— Ne dobjon még ki, szépasszony — könyörgött. — Hadd maradjak még egy kicsit, amíg a hó eltakarodik!

— Nekem mindegy, hogy meddig marad — mondta Poppy közönyösen. — De többet nem kap ágyban reggelit.

— Pontosan megjelenek az étkezéseknél, ügyelek a tisztaságra, és udvariasan fogok viselkedni — ígérte Polgenny.

— Az ördögbe is — robbant ki George hirtelen —, miért maradjon? Van neki teljesen megfelelő saját háza, és ha itt marad, az csak több munkát ró mindenkire.

Első eset volt, hogy George kijött a sodrából. Polgenny nevetett.

— Azt hiszem, George attól fél, hogy kikezdek Rose-zal — mondta hamiskásan. — Ha megteszem, el fogja őt veszíteni, George.

Rose egész biztosan ellenállhatatlannak talál majd, ha igazán igyekszem.

Már-már úgy látszott, hogy George valami nagy gorombaságot készül mondani, de nem tette. Uralkodott magán és visszamosolygott. De ez a mosoly megerőltetésébe került.

— Ez harcias beszéd — mondta. — Rose már az enyém.

Szája mosolygott ugyan, de a szeme nem. Érezhető feszültség volt a két férfi között. Úgy méregették egymást, mint két dühös kutya. Polgenny Rose karjába fűzte karját.

— Maga ugye nem dobna ki engem, Trixie? — kérdezte.

Rose kiszabadította a karját.

— Ne hívjon így, Julián. És ne legyen bajkeverő. Hát nincs elég bajunk anélkül is, hogy maga és George összevesszenek?

— Vajon elég bajunk van? — mondta Polgenny. — Ebben nem vagyok olyan biztos.

— Kész az ebéd — jelentette ki Mrs. Marlow, kilépve a konyhából.

Az ebéd minden különösebb incidens nélkül folyt le. Délután újabb sétára vittem Sarah-t. Most megragadtam az alkalmat, hogy megtekintsem a várat. Középkori erődítmény volt, vastag, lőréses falakkal, impozáns, boltozatos bejáratral, mindkét oldalon kerek tornyokkal. Az egészet várárok vette körül, de száraz volt, és részben fel is töltötték. A régi felvonóhidat már eltávolították, és fahidat építettek helyette.

Elhaladtunk a vár mellett, és egy kitaposott ösvényre kanyarodtunk, amely ahhoz a kunyhóhoz vezetett, ahol Sir Henry holttestét megtalálták. A kunyhó zárva volt, de az ablakon betekintve látni

lehetett, hogy belül egészen kényelmes. Székek, szőnyeg a padlón, olajlámpák fűtéshez és világításhoz, sőt még néhány könyv is egy polcon. A kunyhó előtt fából épült veranda volt, ahonnan lépcső vezetett le a partra. Lementünk.

Vagy fél óráig bolyongtunk a parton; gumicsizmás lábaink mélyen besüppedtek a parti kavicsok közé. Sarah ide-oda szaladgált, köveket dobált a tengerbe, kagylókat gyűjtött, kipirult és boldog volt. Tulajdonképpen ilyen élményekért hoztam le Cornwallba; örültem, hogy jól érzi magát.

Egy mérföldnyi járás után találtunk egy helyet, ahol felmászhattunk a sziklákra, ami elég izgalmas volt. A tetőn mező terült el. Közélünkben, a szirtek szélén, modern bungaló állt és beljebb a szárazföld felé, körülbelül egy mérföldnyire látni lehetett a vár tornyait. A kunyhót a talaj egy mélyedése elrejtette szemünk elől.

— Ha a bungaló irányában megyünk, biztosan rátalálunk egy útra — mondtam.

Kézen fogva haladtunk a bungaló felé és átréseltük magunkat a sövénykerítés egy részén egy keskeny ösvényre. A bungaló neve Landfall volt, tehát itt lakott Polgenny és ahogy megjósolta, az ösvényen magasan állt a hó. Sarah élvezte.

— Mit fogunk tea után csinálni? — kérdezte.

— Sajnálom, drágám, tea után el kell mennem.

— Nélkülem?

— Igen, drágám. Nagyon sajnálom, de mennem kell.

— Ó — mondta szomorúan.

Bántott a lelkiismeret. Nem valami jó szünideje volt szegénynek. Isten a tanúm, atyai gondoskodásomnak néha egy leánygyerek is sok volt, mégis olykor azt kívántam, bár Sarah-ból kettő lenne, azaz ikrek. Akkor volna egy másik, vele egykorú gyermek, akivel eljátszhatna a szünidőben és nem lenne annyira rám szorulva. Sarah mindig nagyon jól érzi magát más gyermekekkel és sokkal jobban szeret velük lenni, mint felnőttekkel.

— Gyakorolhatom a teniszt — mondta rezignáltán.

Kényelmetlenül éreztem magam, mert azt ígértem neki, hogy jól fog szórakozni a szünidő alatt, és nem gondoskodtam a szórakoztatásáról. De hát mit tehettem?

Tea után átmentem a várba. Henry mostohanővérével akartam beszélni.

Megmondtam a nevemet egy öregecske főkomornyiknak, aki egy kopott szalonba vezetett. Egy festmény volt az első, ami szemembe ötlött. Férfiarckép kapitányi egyenruhában. Olyan arc volt, amely azonnal megragadta a figyelmemet.

Nem mintha szép lett volna. Vonásai nem voltak szabályosak, de a festő vissza tudta adni az arc kifejezését. Jókedv, vidámság, vagányság jellemezte ezt az arcot. Nyilván a megboldogult Sir Henry Manningtree volt és noha azok után, amiket hallottam róla, biztosan nem tudtam volna szeretni, ha valaha is találkoztunk volna, de a képet nézve tudtam, hogy igenis kedveltem volna. A festmény előtt állva végiggondoltam minden rossz tulajdonságát és megpróbáltam nem rokonszenvezni vele, de nem ment. A kép arra készítetett, hogy visszamosolyogjak rá és fizessenek neki egy italt.

Annyira belemerültem a báméskodásba, hogy nem hallottam Miss Bullinghamet belépni. — Mr. Claymore — szólt, mire hátat fordítottam a képnek. — Velem óhajt beszélni? — kérdezte.

Miss Bullinghamben nem volt semmi megragadó. Egészen mindennapi, negyven év körüli nő volt, akin látszott, hogy sok rosszon ment keresztül. Fáradt türelem ült az arcán, de bizonyos méltóság volt a viselkedésében.

— Sajnálom, hogy ilyenkor kell zavarnom. Gondolom, jövetelemet szemtelenségnek fogja tartani, de nagyon hálás volnék, ha felelne néhány kérdésemre.

— Kérdések? — mondta. — Egyebet sem csinálok, mint kérdésekre válaszolok.

Sóhajtott.

— Foglaljon helyet. Mit akar tudni? Gondoltam, jó lesz kipuhatolni a közvéleményt.

— Először is a véleményét szeretném tudni. Sabrina Trevennicket gyanúsítja-e azzal, hogy megölte mostohafivérét?

Néhány másodpercig nem felelt. Azután nagyon komolyan mondta:

— Remélem, hogy nem ő volt, Mr. Claymore. Ez minden, amit mondhatok, de nagyon őszintén mondom.

Láttam, hogy őszintén beszél, de válasza nem volt bátorító.

— Azt hiszi, esetleg mégis ő lehetett? Miért?

— Hát... — Habozott. — Nemcsak őt hibáztatom, ha ő tette volna.

Egyszerre, minden igazi ok nélkül, elvesztettem a türelmemet.

— Nem hibáztatná — vágtam vissza dühösen. — Nagyon sajnálatos, ha ő tette. Olyan helyes lány az a Sabrina. Milyen kár, hogy fel kell akasztani.

— Jaj, kérem, ne! — kiáltott tiltakozva és a kezét is kinyújtotta, mintha védekezni akarna ellenem.

— Nem így gondoltam. Erre igazán nem is gondoltam. Jaj, Istenem!

Tragikus, könnyektől fátyolos szemekkel nézett rám.

— Szeretem Sabinát — folytatta. — Nagyon szeretem. Jobban, mint bármely más lányt a szomszédságban. Nem akarom, hogy ... hogy felakasszák.

Elszorult torokkal nyögte ki ezt az utolsó mondatot. Még mindig úgy láttam, hogy őszintén beszél.

— Én sem akarom, hogy felakasszák — mondtam. — És sajnálom, hogy így beszéltem önnel. De tisztán kell látnom. Miért gondolja, hogy esetleg ő ölte meg?

— Mert. . . nos, Henry jól a pohár fenekére nézett aznap este. Ha találkoztak és a konyhába mentek, Henry esetleg megpróbált volna ... esetleg küzdelem alakult ki köztük. Abban biztos vagyok, hogy nem szándékosan ölte meg.

Az volt a nyomasztó, hogy ugyanez a sötét kép már bennem is felmerült. De egyszerűen nem akartam elhinni, hogy igaz.

— Olyan ember volt, aki erőszakoskodik egy vonakodó lánnyal?

— Nem. Egyáltalán nem. A lányok általában nem is nagyon vonakodtak — mondta szomorúan. — De berúgni sem szokott. Egykét pohárnál többet sohasem ivott.

Kis szünet után folytatta:

— Sabinát igazán szerette. Amennyire bárkit is szeretni tudott.

— De az ördögbe is! Hiszen szerelmes leveleket írt Rose-nak.

— Valószínűleg. Ez nem lep meg. Tudta, hogy nem veheti el Sabinát.

— Miért nem?

— Henry nem volt számár — beszélt fáradtan, de nyugodtan és szilárdan. — Tulajdonképpen okos volt. Elég okos ahhoz, hogy jól ismerje a saját hibáit. Tudta, hogy csak szerencsétlenné tenné Sabinát és boldogtalanná saját magát. Ha valakit feleségül vett volna innen, az természetesen Rose lett volna.

— A pénz miatt?

— Igen. Nem élhetett pénz nélkül. Esztelenül költekező volt és ezen nem tudott változtatni. De nagyon szeretett volna megnősülni, mert fiúra vágyott, ő volt az utolsó báró. A bárói cím vele együtt kihalt. Ezt nem akarta.

— Úgy tudom, egy-két napig jegyben járt Rose-zal. Igaz ez? Tudja-e, hogy Rose miért bontotta fel az eljegyzést?

— Igen, Azazhogy, tulajdonképpen nem. Két napig jegyben jártak, azután Rose hosszú levelet írt neki, melyben felbontotta az eljegyzést

— Megokolta?

— Igen. Azt írta, hogy egy ideje nem jól érzi magát, felkereste Whaley doktort, aki valamiféle tuberkulotikus eredetű bajt gyanított. Rose részletesen leírta a tüneteket, és azzal fejezte be a levelet, hogy egyelőre senkihez sem mehet férjhez. Kérte Henryt, hogy ezt ne mondja el senkinek.

— Én teljesen egészségesnek találom őt — jegyeztem meg.

— Igen. Henry is úgy találta. És... nem tudom, elmondjam-e magának, de ő is felkereste Whaley doktort és kikérdezte. A doktor pedig azt felelte, hogy sohasem találta Rose-t tuberkulózis-gyanúsnak. Amennyire ő tudja — mondta —, Rose makkegészséges.

— Szóval Rose hazudott. Visszakozni akart. De vajon miért?

— Nem tudom. Henry sem tudta. Teljesen tanácstalan volt.

— Meglepte önt az eljegyzésük?

— Egyáltalán nem. Az lepett meg, hogy Rose felbontotta. Mindig biztosra vettem, hogy Rose hozzá akar menni Henryhez.

Kis, ideges nevetéssel tette hozzá: — Nem vettem egészen biztosra, de majdnem. Tudja — mondta bámulatos éleslátásról téve tanúságot —, Rose mindig szereti magát különféle helyzetekben elképzelni. Az egyik ilyen helyzet, amibe beleképzelte magát, véleményem szerint az volt, hogy ő Lady Manning-tree, a vár úrnője.

— Báró Henry Manningtree elragadó felesége — mondtam. — így gondolta?

— Igen — ismerte be pirulva. — Nem szabadna így beszélnem róla.

Rose-ról Henryre tereltem a beszélgetést.

— Elmondta önnek a fivére, hogy miért ment Franciaországba?

— Nem. Még azt se mondta, hogy elutazik. Csak akkor tudtam meg, hogy Franciaországban volt, mikor visszajött.

— Egyszerűen eltűnt és ön nem tudta, hogy hol van?

— Nem. Ez nem először történt. Ezért is nem aggódtam, amikor szerdán eltűnt. Ha az ember Henryvel élt egy fedél alatt, az aggódásról le kellett szoknia.

— Ugye, egész röviddel a halála előtt tért vissza Franciaországból? El tudná mondani nagy vonalakban, hogy mit csinált hazatérte és újbóli eltűnte között?

— Csak nagyon vázlatosan. Kedden késő este érkezett vissza Franciaországból és egyenesen lefeküdt. Reggel későn kelt és megpróbált Rose-nak telefonálni, de rossz volt a telefon. Azután átment a farmra, de Rose nem volt otthon. Visszajött, néhány rövid levelet írt, egyet Rose-nak, egyet Sabrinának. Ezt onnan tudom, mert én adtam le a leveleket.

— Rose-nak és Sabrinának személyesen?

— Nem. Sabrináét a paplak levelesládájába csúsztattam, Rose-ét pedig Mr. Marlow-nak adtam át.

— Gondolom, éppen találkozott vele?

— Igen, a Staceyhez vezető ösvény elején.

— Nem tudja, mit csinált Sir Henry, amíg ön a leveleket kézbesítette?

— De tudom. Át kellett mennie Bodmin-ba valami bérlet miatt. Ezt már korábban megbeszélték. Teára visszajött, és elmondta, hogy összeveszett Mr. Marlow-val. Nagyon különös hangulatban volt, miután hazajött Franciaországból — tette hozzá kis szünet után. — Nyugtalan volt, csüggedt. Ez egyáltalán nem vallott rá, nem volt mélabús természet.

— Elmondta önnek, hogy min veszteks össze Marlow-val?

— Nem, pedig kérdeztem. De csak azt felelte: ó, ezen meg azon. Azután különös megjegyzést tett: "Adná az Isten, hogy megnyerjem az ír totófényereményt, hogy elvehessem Sabrinát!" Röviddel azután, hogy megteáztunk, Rose telefonált. Közben ugyanis megjavították a telefont.

— Attól tartok, nem tudja, hogy mit mondott neki Sir Henry.

— Henry nem beszélt vele. Én vettem fel a telefont. Rose csak aranyit mondott: "Kérem, említse meg Henrynek, hogy rossz borítékba tette a leveleket. De nem kell aggódnia. Sabrina rendben megkapta a neki szólót, és ott lesz.

— Átadta az üzenetet Sir Henrynek és mit mondott rá?

— Azt mondta: Atyaisten! Nagyon feldúlt volt; ivott egyet; utána még többet. Elég sokat. Megkérdeztem, hogy mi a baj, mire azt felelte: "Csak annyi, hogy engem agyon kellene löni!" Ezek voltak az utolsó szavai hozzám ... Én felmentem átöltözni és mire újra lejöttem, ő már eltávozott.

— Mi történt a Sabrina hozzá intézett levelével? Azzal, amelyet a rendőrség megtalált?

— Az a levélszekrényben volt. Pár perccel azután dobhatta be, hogy Henry elment. Bevittem a dolgozószobába.

— Hogy egy kicsit visszakanyarodjunk: megtörtént-e korábban is, hogy az ön fivére ellenszenvet juttatott kifejezésre Marlow iránt?

— Nem. Azt hiszem, az összeveszés előtt Marlow nemigen érdekelte.

Ez egybevágott azzal, amit George mondott a rendőrségnek. Valószínűleg igaz volt.

— És Polgenny? Érdekelte Polgenny Sir Henry-t?

— Igen. Először is ő segített Polgennynek, hogy Angliába jöhessen. Henry mindig szerette a furcsa alakokat, művészeket, írókat és az ehhez hasonlókat. Mulattatták őt.

Mélyen elpirult.

— Nem azt akartam mondani, hogy az írók mind furcsa alakok — mondta bocsánatkérően.

— De enyhén szólva azok — biztosítottam őt. — A festők még rosszabbak, önnek hogy tetszett Polgenny?

— Hát... nem egészen az én ízlésem — mondta szelíden. — Azt hiszem, nagyon ünnepezt festő volt Párizsban, de hát... Párizs nem St. Liss. Igaz?

— Nem bizony — mondtam és felálltam, hogy távozzak. — Köszönöm, hogy válaszolt a kérdéseimre. Remélem, nem voltak túlságosan a terhére.

— Sajnálom, hogy nem tudtam többet segíteni — mondta ő. — Attól tartok, nem sok hasznomat vette.

— De igenis, nagy hasznát vettem. Ez után a beszélgetés után tudom, hogy Sabrina nem ölte meg az ön mostohafivérét.

— Ó, úgy örülök — mondta melegen.

— Sajnos, nem tudom bizonyítani.

— Fogja tudni — nyugtatott meg. — Biztos vagyok benne! — Kicsit elmosolyodott: — Szereti őt, ugye?

— Hogy szeretem-e? Nem tudom. Azt elmondhatom önnek, hogy ő nem szeret engem. Szoknyavadásznak tart.

Újra mosolygott. — Ezen nem izgatnám magamat, Mr. Claymore. Miután hosszú ideje éltem Henryvel, arra a meggyőződésre jutottam, hogy a legtöbb nő szereti a szoknyavadászokat, ha az ellenkezőjét állítja is.

Kezet ráztunk és távoztam.

Fényes hold állt magasan az égen; a hó kemény volt, és ropogott a lábam alatt. Alig járkált kint valaki; a falu utcácskái üresek voltak. Lámpák világítottak az ablakokban, a házacsákák, behavazott tetejükkel és a havas utcák békét sugároztak. Az egész olyan volt, mint egy karácsonyi üdvözlőlap.

Mikor éppen be akartam fordulni a Staceyhez vezető ösvényre, valaki a nevemen szólított öblös hang volt, visszhangzott a házacsákák között, mint egy törzsörmesteré, mikor gránátosait vigyázzba állítja. Megfordultam.

Az út másik oldalán magas, testes alak intett felém egy vastag bottal. Gawe ezredes volt.

— Hi! — mondta. — Felismerni véltelek. Megyek a kocsmánkba egy kis esti itókáért. Velem tartasz?

— Örömmel.

A kocsmá ivójába mentünk, mely tele volt halászsokkal, falusiakkal, helybeli nobilettakkal. Ittak, beszélgettek, és célba dobást játszottak. Mosolyok és "jó estét"-ek kórusa köszöntött bennünket; az ezredes nyilván népszerű figura volt ebben a körben.

— Forró rumot kérek — mondta Gawe. — Egy ilyen este az kell, de te talán mást választasz?

— Nekem is jó lesz a forró rum. Lehajtottunk néhány pohárral, azután együtt sétáltunk végig az utcán.

— Mi történt eddig? — kérdezte. — A rendőrség, ugye, kint volt Staceyben ma délelőtt? Mit mondtak?

Nyíltan kíváncsi volt. De nem bántott a kíváncsisága, mert megkedveltem őt. Nagynak, megnyugtatónak, excentrikusnak és bölcsnek éreztem. Apám barátja volt, és szükségem volt rá, hogy elbeszélgessek egy hozzá hasonló emberrel.

Mindent elmondtam neki, amit tudtam, és sokat abból, amit csak gyanítottam. Megjegyzés nélkül hallgatott végig. Mikor befejeztem, mordult egyet.

— Hűm. Szóval Sabrina e pillanatban szabad, de gondolod, hogy újra célba veszik?

— Igen. A körzetbeli rendőrőrszobákon keresztül huszonnégy órán belül rá fognak jönni, hogy semmiféle misztikus külföldi nem járt a körzetben. Nem lepne meg, ha már hétfőn visszajönnének Sabrináért.

— Baj, ha megteszik. Borzasztó megrázkódtatás lenne az apjának. A vikárius nagyon jó barátom. Sabrina is. Nem engedhetjük, hogy bebörtönözzék. Egyszerűen nem engedhetjük.

Kísértésben voltam, hogy megkérdezzem, hogy akarja ezt megakadályozni, de ő maga már meg is adta a választ. Szokása szerint oldalba bökött. Yorkshire-i sonka nagyságú kezével akkorát ütött a bal vesémre, hogy levegőért kapkodtam. Fiatal korában kétségtelenül le tudott volna taglózni egy ökröt a puszta öklével.

— Rajtad áll, fiam — mondta harsogó hangján. — Szaglásszál és juttasd börtönbe a megfelelő embert. Juttass börtönbe bárkit, Sabrinát kivéve. Esetleg tudok egy kicsit segíteni. Halogató taktikával meg ilyesmivel, tudod.

Nem tudtam és el sem tudtam képzelni, hogyan segíthetne. Azonkívül fáj a hátam, ahol megbökdösött.

— Nagyon hálás leszek a segítségéért, uram — mondtam udvariasan.

Majdnem fél nyolc volt, mikor Staceybe értem. A szalon üres volt, de bementem, hogy a kezemet megmelegítssem. Közben észrevettem, hogy összetört a vitrin üvege, ahol Poppy a trófeáit tartotta.

Mikor a kezem már megmelegedett, felakasztottam a kabátomat a hallban és a konyhába mentem. Sarah egy kis asztalnál ült a sarokban, a vázlatkönyvével. Nagyon levertnek látszott. Amint beléptem, azonnal

felém indult és láttam, hogy valami baj van.

— Apa! Rossz voltam — mondta kétségbeesetten. Alsó ajka remegett.

— Mit csináltál? — kérdeztem szigorúan. — Betörtem az üveget a szalonban,

— Hogyan?

— Teniszeztem a labdával, amit vettél nekem. Átütötte az üveget Poppy nagyon haragszik rám.

— El is hiszem. Senki sem szereti, ha betörik a vitrinje üvegét. És az ember nem teniszezik a szalonban. Nem megfelelő hely.

— Ő mondta, hogy gyakoroljak, amikor csak tehetem — mondta szánalmasan. — Jaj, te is haragszol?

Mit mondjak? Mit mondhattam volna, mikor valójában nevetni szerettem volna?

— Nézd, drágám, nem örülök, ha összetöröd a mások holmiját. Most majd új üveget kell vennem neki. Bocsánatot kértél?

— Igen.

— Akkor rendben van. De próbálj meg nem törni össze több üveget. Most gyere fel, mert meg kell fürödnöd.

Átöleltem, kicsit magamhoz szorítottam és az ajtó felé fordítottam. Sarah feje búbját néztem, mikor kiléptünk a sötétbe, és nem vettem észre Poppyt Hevesen összeütköztünk, Poppy kétségbeesetten felvisított. Utána csúnya recsegés-ropogás következett.

— Bocsánat! — mondtam. — Mi történt?

— Csak annyi, hogy kiütött egy tál tojást a kezemből, maga ügyetlen huligán — mondta Poppy dühösen. — Mit képzelnek magukról, hogy mindent összetörnek?

— Bocsánat — ismételtem.

Körülbelül tíz percig tartott, amíg a törött tojásokat eltakarítottam. A tál is eltört.

Másnap reggel George-ot és Polgennyt kivéve, mindnyájan templomba mentünk. Mint mondták, ez Poppynak és Rose-nak vasárnapi szokása volt. Rose nagyon szende és vasárnapias volt feketében, de Poppy kirittyentette magát. Vörös kalapot tett a fejére és szörmebundát vett fel Olyan volt, mint egy gorilla,

Azon a vasárnapon a templom egészen megtelt. Körülnéztem, abban a reményben, hogy megpillanthatom Sabrinát, de sehol sem láttam. Ellenben megláttam Gawe ezredest és Sylviát, valamint Fergusonékat. Poppy meglökött a könyökével.

— Abbahagyhatja a kémlődést — mondta átható suttogással —, ő az orgonista.

Ketten-hárman hátranéztek ránk és éreztem, hogy elpirulok. Agyon tudtam volna ütni Poppyt, Az istentiszteletben nem volt semmi különös egészen addig, amíg el nem érkeztünk a prédikációhoz. Mikor Mr. Trevennick a szószékre lépett, betegnek, de határozottnak látszott. Magára erőszakolta a nyugalmat. Egy hosszú másodpercig csak állt, kezét a szószéken nyugtatva, miközben a hívek csendben várakoztak. Ezután világos és zengzetes hangján felolvasta a szentírás szövegét:

“És történt vala, amikor a mezőn voltak, hogy Káin kezét emele öccsére, Ábelre, és megöle őt.”

Az ezt követő kis szünetben olyan suhogásféle támadt, amely mély csendben halt el. A hívek nagyon csendesen ültek. A zengzetes hang nyugodtan és hangsúlytalanul folytatta:

— Egy témát forgatunk most mindnyájan a fejünkben. Tettetés volna ezt el nem ismerni. Megöltek egy embert, akit mindnyájan ismertünk és lehet, hogy gyilkosa itt van közöttünk.

A halál olyan tény, amellyel mindnyájunknak szembe kell néznünk. Jöhet egy hosszú élet végén; de hirtelen elragadhat fiatal és erős embereket is. A halál elkerülhetelen. Mihelyt megszülettünk, elkezdünk feléje haladni.

Nem annyira az a fontos, hogy mikor halunk meg, hanem az, hogy hogyan, A háborúban sok ezer fiatal ember nemeslelkűen, gondolkodás nélkül adta életét a nagy ügyért. Az övék volt az élet titka.

Ebben a faluban bűntényt követtek el és valaki meghalt. Ezért a bűntényért valaki felelős. — Szünetet tartott. A hívek feszülten figyeltek; sokan a térdüket szorongatták. A szép hang emeltebbben folytatta; a világos szavak ünnepélyesen hullottak a zsúfolt templom csendjébe.

— Azt mondom annak az embernek, legyen az férfi vagy nő, lépjen elő és ismerje be bűnét! Mi jobb? Meghosszabbítani büntudatban és félelemben egy létet, amely szükségszerűen egyre nyomorúságosabbá válik, vagy kiállni, bátran és határozottan szembenézni tettének következményeivel, félelem nélkül, megtisztult és megerősödött lélekkel az ítéletre várni, amelyet a végén úgysem kerülhet el.

És nektek, többieknek, a falu népének, híveimnek azt mondom: Ne ítéljetek, hogy ne ítéltessetek! Ki tudja, milyen lelki kín okozta, hogy szerencsétlen embertársunk elkövette bűnét, milyen gyötrelmet és késő bánatot szenved el most. Ne ítéljetek, hanem imádkozzatok érte, hogy legyen bátorsága beismerni bűnét és ereje elviselni minden megpróbáltatást, amit a jövő számára hozhat.

Ennyi volt az egész. A legrövidebb szentbeszéd, amit valaha hallottam. Nem tehettem róla, de azon méláztam, hogy biztosan lenyűgöző hatással volt mindenkire, kivéve a gyilkost, akire nyilván nem gyakorolt semmilyen hatást s/em. A rákövetkező zsoltárt megilletődve énekelték.

Megilletődött hallgatóság hagyta el a templomot és oszlott szét lassan, vagy kis csoportokba verődve halkán beszélgettek.

Poppy és társasága elment Stacey irányába; Sarah meg én megvártuk a vikáriust.

— Hát nem gyönyörű, rövid prédikáció volt? — mondta Sarah. — Örülök, mert már fázott a lábam.

— Az enyém is — mondtam. Ránéztem, és hozzátettem: Tudtad követni, miről is szólt?

— Nem — ismerte be őszintén. — Nem figyeltem oda. Az új festékesdobozomra gondoltam.

— Ó! — mondtam. De örültem, hogy nem figyelt oda.

Megpillantottuk a közeledő vikáriust és Sabrinát és feléjük indultunk. Sabrina kicsit sápadt és nyüzött volt, de Sarah kedvéért sikerült neki egy mosoly.

— Szóval most napvilágnál találkozunk. Tegnap éjjel nem tudtunk jól összeismerkedni.

— Nem — mondta Sarah és leplezetlen kíváncsisággal vizsgálta Sabrinát. — Apának igaza volt. Csinos vagy.

— Drágám! — mondtam rosszállóan. A vikárius mosolygott.

— Az a bók, amit egy gyermektől kap az ember, a legnagyobb bók, mert szívből jön — mondta komolyan, — Hízeleghet neked, Sabrina,

— Na ugye! — mondta Sarah diadalmasan és a vikáriusra mosolygott. — Ezt csak akkor mondom valakinek, ha tényleg csinosnak gondolom. Ha csúnyának tartóim őket, azt nem mondom meg nekik. Apa mindig mondja, hogy tapintatosnak kell lennem.

— Ha ilyen tapintatos vagy, akkor biztosan mindenki szeret — mondta a vikárius.

Sarah kételkedni látszott.

— Nem mindig — ismerte be. — Olykor összetörök valamit és akkor nem szeretnek.

A temetőn keresztül csak pár lépés volt a paplakig. Egyike volt azoknak a zegzugos, sokszobás épületeknek, amelyek olyan gyakran együtt járnak a kis egyházi javadalmakkal. Érezhetőek voltak a szűkös viszonyok. A bútorok szép, régi darabok voltak, azonban a szőnyegek elnyűttek, a függönyök ócskák és fakultak. De minden tiszta és fényezett volt.

A vikárius bevitt a dolgozószobájába, Sabina pedig ment az ebédet elkészíteni. Sarah-t magával vitte segítségül.

— Nem tudom sherryvel vagy ginnyel kínálni — kért elnézést a vikárius —, de ha gondolja, hogy kibírja, adhatok házilag készült bort.

Mondtam, hogy kérek, és kaptam tőle egy pohárral. Magának is töltött. Nem volt rossz. Kortyolgatott, azután letette a poharat és látszott, hogy a tárgyira kíván térni.

— Meg tudja nekem mondani, hogy minden valószínűség szerint mi következik ezután? Azt hiszem, van némi tapasztalata az ilyen ügyekben.

Legvalószínűbbnek azt tartottam, hogy Sabrinát őrizetbe veszik, de ezt nem mondtam meg neki.

— Nem tudom — mondtam. — Azt hiszem, attól függ, hogy milyen további bizonyítékokra derül fény.

Merően nézett rám.

— Minden eddigi bizonyíték Sabrinára mutat. És ha újabb bizonyítékokra nem derül fény . . . Igen, értem.

Szünetet tartott.

— Nem ő ölte meg azt az embert. Tudom. Semmi kétségem — mondta.

— Honnan tudja? — kérdeztem. Nem vitatni akartam kijelentését, hanem felvilágosításra vártam.

— Ő mondta — felelt a vikárius egyszerűen.

Erre nem volt mit felelni. Nagyon egyszerűen és szépen hangzott, de Sabrinán nem sokat segített; nem valószínű, hogy a rendőrség elfogadja pusztá szavát, hogy nem ölte meg Henry Manningtree-t. A vikárius még mindig rám függesztette a szemét.

— Úgy érzem, hogy részben az én hibám, ami történt. Az én Henryvel kapcsolatos álláspontom, tette szükségessé, hogy Sabrina titokban találkozzék vele.

— Ön nem kedvelte?

— Nem. Sok jó tulajdonsága és képessége volt, de visszaélt velük. Mindazonáltal nem kellett volna Sabrinát távol tartanom tőle. El kellett volna ismernem, hogy joga van megválasztani barátait.

Sóhajtott.

— Ha az ember öreg és beteg, elfelejti, hogy milyen is fiatalnak lenni. Sabrina majdnem két éve él itt, minden segítség nélkül vezeti a háztartásomat. Minden titkárnői munkát is ő végez, könyvel, játszik a templom orgonáján és zeneórákat ad a falusi gyerekeknek. Egyetlenegyszer sem panaszkodott, hogy egyhangú, hogy unalmas — de milyen unalmas lehetett számára.

Ezt nem vitattam. Nyilvánvalóan unalmas lehetett; különösen négyévi munka után a légierők női kiséítő szolgálatánál.

— Nincs valami viszály az ön családja és a Manningtree-k között? — kérdeztem.

— Viszály? — kérdezte meglepetten. — A családjaink között? Nem tudok róla. Henry apja és én jó barátok voltunk.

— Hát nem üzték el a Manningtree-k az ön családját a várból?

Elmosolyodott.

— De igen. Alattomos támadás volt. Sir Robert Manningtree húsz emberével elfoglalta a várat, lelőtte Arthur Trevennicket, feleségét és gyermekét kiűzte a hóba és ő maradt birtokon belül. A király megerősítette a Manningtree család birtokjogát.

— A király? Melyik király?

— IV. Jakab. Ez a megrázó tragédia röviddel a Monmouth-lázadás után történt.

— Értem. Körülbelül háromszáz évvel ezelőtt.

— Igen. Azóta az én családom férfi tagjai főleg lelkészek és orvosok voltak ezen a környéken. Én ebben a paplakban születtem hatvanhárom, éve és visszajöttem ide meghalni.

Ezt egész egyszerűen mondta, majd megváltozott hangon hozzátette: — De elég volt énbőlölem. Kérem, mondja meg nekem, Mr. Claymore, mégpedig teljes őszinteséggel, mennyi a valószínűsége annak, hogy újabb bizonyítékok merüljenek fel?

Most, noha a hangja nyugodt maradt és fel se emelte, a tekintetében nem tudta elrejteni az aggodalmat. Halálosan betegnek látszott

— Én optimista vagyok — nyugtattam meg. — Ez az ügy sokkal komplikáltabb, mint amilyenek látszik; eredete esetleg a távoli múltban keresendő, ön talán segíthet nekem. Mi volt a véleménye Victor Lawson-ról?

— Véleményem Victor Lawsonról? Remek embernek tartottam. Rendkívüli ember volt.

— Abszolút őszinte véleményt szeretnék öntől hallani, mint embertől és nem, mint lelkésztől

— erősködtem. Amint kimondtam, már éreztem, hogy a kérdést tapintatosabban is fel lehetett volna tenni.

— Nincs különbség — mondta komolyan. — Meggyőződésből vagyok lelkész és véleményem úgy is, mint lelkésznek, úgy is, mint embernek, azonos.

— Bocsásson meg. Tulajdonképpen azt akarom tudni, olyan embernek tartotta-e Lawsons, aki képes öngyilkosságot elkövetni?

Komolyan mérlegelte ezt a kérdést.

— Olyan ember volt, akiben semmiféle gyöngeség sem volt látható — mondta elgondolkozva. — Kivéve talán valami magasrendű büszkeséget. Nem dicsekvő büszkeséget értek; teljesítményeivel kapcsolatban meglehetősen szerény volt. De mindig úgy éreztem, túlságosan bízik a saját, segítség nélküli képességében, hogy minden akadályt leküzdjön. Hangsúlyozom: saját, segítség nélküli képességében. Az ilyen embernek, ha egyszer be kell vallania magának, hogy megbukott, hogy legyőzték, nincs mibe kapaszkodnia. Igen, elképzelhető, hogy öngyilkosságot követett el.

Kérdőn nézett rám,

— Felmerült talán valami kétség erre vonatkozóan?

— Ebben nem vagyok biztos,

Sabrina jelentette, hogy tálalva van. Mindnyájan átmentünk az ebédlőbe.

Kényelmetlen ebéd volt. Nem az étel miatt, amely jó volt és jól is volt elkészítve, hanem azért, mert a vikárius egy falatot sem tudott lenyelni. Ott ült, kedvesen csevegett Sarah-val; de borzasztó rosszul nézett ki, és nem tudott az ételhez hozzá se nyúlni. Láttam, hogy Sabrina nyugtalanul figyeli; nyilvánvaló volt, hogy nagyon aggódik,

— Apa, délután lefekszel pihenni — mondta neki. — Kérlek!

— Jó, drágám — egyezett bele mosolyogva. — Ma egy kicsit fáradtnak érzem magam.

De nem akart felmenni a szobájába; a dolgozószobában fészkelte be magát egy karosszékre.

— Segítek magának elmosogatni — mondtam Sabrinának.

— Ne fáradjon, kérem. Megcsinálom magam is.

— Azért is megyek.

— Apa sose tör el semmit — segített Sarah. — Igazán nem. — Azután eszébe jutott az előző este, és hozzátette: — Kivéve néha egy nagy tál tojást.

Kiment, hogy szemügyre vegye a kertet, miközben Sabrina és én mosogattunk. Azaz ő mosogatott, és én törölgettem. Beszélgettünk is, de elég kényszeredetten.

— Merre volt a W.A .A . F.*-ennél?

— Skóciában. Térképrajzoló voltam, egy parti parancsnokságon.

— Szerette azt a munkát?

— Igen. Néha nagyon érdekes volt A rendőrfőnök fia is ott állomásozott, ahol én.

* Légierők női kisegítő szolgálata

— Milyen?

— Nagyon helyes. Kedveltem, alezredes volt a 254-es számú repülőszázadnál

— Beaufighterek! — Kis irigységet éreztem a rendőrfőnök fia iránt. Vajon Sabrina hallott-e róla azóta?

— Elesett — folytatta Sabrina. —, Német hajók ellen indult támadásra, teljesen összelőtt géppel tért vissza, és a leszállásnál lezuhant. Az apja eljött a temetésre. Szegény öreg! Tudtam, hogy sírni szeretne, de mint helyettes légi marsall, nem tehetette.

Kicsit ünnepélyes szünet következett. Úgy éreztem, mondanom kell valamit:

— Én is Skóciában állomásoztam. Egy ideig Obanfoan, a 210-es svadronnál.

— Catalinák! Tudom. A gépét lelőtték, mikor a Scharnhorstot akarta felkutatni.

— Maga többet tud rólam, mint amennyit gyanítottam.

— Ó, az ilyen hírek körbejárnak a légi bázisokon. Természetesen mindnyájunkat nagyon érdekelt a Scharnhorst. De én még ennél is többet tudok magáról.

Kicsit elmosolyodott, majdnem csúfondárosan.

— Mit tud?

— Láttam magát teniszezni Scarborough-ban 1939-ben. Minden meccsét végignéztem.

— Ó — mondtam óvatosan, mert éreztem, hogy valami csalafintaság van a dologban.

— Nem maga miatt. Magát rémesnek találtam a nagy autójával, tucatnyi ütőjével meg a borzasztó nemtörődömségével. Olyan felsőbbes volt.

— Igazán olyan rémes voltam? Visszamentem gondolatban kilenc évet, vissza a háború előtti napokhoz, és megpróbáltam magam elé idézni akkori önmagamat. Nehéznek találtam. Mai énemnek teljesen idegen volt az a fiatalember, a háború előtt teniszversenyekre járt.

— Ha nem tetszettem magának, akkor miért nézte végig a meccseimet? Akkor még nagyon fiatal lehetett.

— Tizenöt. És azért figyeltem magát, mert a backhandjét akartam eltanulni. Én akkor a juniorok versenyén játszottam.

Ismét mosolygott.

— Maga bíraskodott nekem! Valami ködleni kezdett,

— Emlékszem, már. Volt ott egy sovány kis vörös hajú lány, aki hihetetlenül mozgékony volt, aki egyetlen ütést sem úgy játszott ki, ahogy kellett volna, de minden labdát visszaütött. Maga volt az? A tizenhat éven aluliak elődöntőjében bíraskodtam magának.

Tisztán emlékeztem arra a forró scarborough-i estére. Az a két gyerek vég nélkül folytatta a játékot, mikor már mindenki abbahagyta, én meg ott kuporogtam a bírói székben és egyre többet késtem egy vacsoráról, amit még a tenisz-táncmulatság előttre beszéltünk meg. Még arra is emlékeztem, hogy hogyan álltak.

— 6:4, 5:7, 11:9 — mondtam — és két és fél óra hosszat játszottak.

— Maga pedig azt kívánta, bárcsak vesztenék, hogy vége legyen.

— Nem — mondtam hevesen. — Akartam, hogy vége legyen, de nem akartam, hogy maga veszítsen. Ha volt bennem részrehajlás, akkor inkább azt kívántam, hogy maga nyerjen, mert annyira beleadott mindent. Az alatt a három szett alatt körülbelül 150 mérőföldet futhatott.

Nevetett.

— Másnap beteg voltam. Mostanában nem sokat teniszeznek, ugye?

— Alig. Sok minden másra kell gondolnom.

— Tudom. Ezekről is hallottam.

— Mit mondtak magának?

Éppen elfordultam Sabrinától és fel akartam akasztani egy serpenyőt a horogra, mikor zajt hallottam. Rekedt zihálást, utána esés zaját. Még mindig a serpenyőt tartva a kezemben, megfordultam, és láttam, hogy Sabrina rémulten néz a konyha nyitott ajtaja felé. Lecsapta a kis mosogatót és kirohant a konyhából.

Én utána. A vikárius felállhatott a karosszékből és utána elesett; a padlón feküdt. Szeme félig csukva volt; ajkai elkékültek, légzése rekedt, ziháló. Sabrina fölé hajolt, majd felnézett rám.

— Telefonáljon Ferguson doktornak. St. Liss 213. Kérje, hogy azonnal jöjjön.

Bólintottam és a hallba siettem, ahol a telefon állt. A kapcsolat csak pár másodpercig tartott.

— Claymore beszél a paplakból. A vikárius rosszul lett. Pillanatnyilag a dolgozószoba padlóján fekszik. Lesz szíves azonnal jönni?

— Négy-öt percen belül ott leszek — mondta a doktor. — Addig ne próbálják mozdítani. Tegyenek egy párnát a feje alá és betakarhatják valami takaróval, de ne mozdítsák! Érti?

Nem telt bele három perc és a doktor a feleségével együtt megérkezett. Sabrinához mentek a dolgozószobába. Én a konyhába mentem és befejeztem a mosogatást. Nemsokára hallottam, hogy a doktor Sabrinával kijön a hallba és vitatkoznak. Sabrina egy mondatának a végét kaptam el:

— ... egész biztosan meg tudom csinálni — tiltakozott.

— Nem, kedvesem. — A doktor hangja hangosabb volt és nagyon határozott. — A lehető legszakszerűbb és állandó törődésre van szüksége. Lásza be, Sabrina! A kórházunkban éjjel-nappal vigyáz majd rá szakképzett ápolószemélyzet. Ha maga megkísérli ugyanazt itt magában csinálni, néhány napon belül maga is a betegem lesz.

Kijöttem a konyhából és csatlakoztam hozzájuk.

— Segíthetek valamiben?

— Nem, köszönöm. Most megyek és küldöm a mentőket, hogy beszállítsák a vikárius urat a kórházba. A feleségem itt marad, amíg én visszajövök; képzett ápolónő, fogja tudni, hogy mit kell csinálni.

Elsietett. Sabrina rémulten nézett rám.

— Talán jobb lesz apának a kórházban. Ugye, maga... maga nem gondolja, hogy a doktor az én letartóztatásomtól tart és nem akarja, hogy apa itt legyen?

Ez a gondolat az én agyamon is elsuhant, de nem mondtam meg neki.

— Nem hiszem, hogy erre gondolt volna — nyugtatgattam. — Volt az édesapjának már máskor is ilyen rohama?

— Igen. Már ebéd alatt nagyon aggódtam, mert nem evett semmit és mikor azt mondtam, hogy pihenjen le, nem tiltakozott. Ebből tudtam, hogy nagyon rosszul van. Nem szabad neki lépcsőt mászni, sem sokat dolgozni, de ő ezzel nem törődik.

Nagyot nyelt

— És aggódnia sem szabad — tette hozzá. — Most pedig én okoztam neki ezt a nagy aggodalmat.

Láttam, hogy keserű szemrehányásokat tesz magának és megpróbáltam felvidítani.

— Magáról beszélt ebéd előtt. Azt hiszem, mindent megértett. Elmondta, hogy maga mindig milyen jó volt hozzá.

— Jó hozzá! — Kétségbeesett visszhang, volt. — Szégyellem magam.

Jöttek a mentők és miután úgy láttam, hogy úgysem segíthetek, legjobbnak tartottam, ha Sarah és én elmegyünk az útból. A földeken keresztül mentünk haza a farmra. Poppy a kandalló mellett ült a szalonban és varrogatott; Rose és Polgenny olvastak. George nem volt ott.

— Jól ebédelt? — kérdezte Poppy.

— A vikárius rosszul lett és beszállították a kórházba. Nem tetszik nekem a gondolat, hogy Sabrina most egyedül van abban a nagy, roskadozó házban.

— Maga nem mehet oda, hogy ne legyen egyedül. Ezt egy paplakban nem teheti. Nem volna illő — kuncogott Poppy.

— Én odamehetnék — nézett fel a könyvéből Rose. — Szegény Sabrina. Úgy sajnálom! Vajon örülne neki, ha ott maradnék vele, amíg az édesapja jobban lesz?

Hangja tele volt részvétellel és én fikarcnyit sem bíztam benne. Polgenny is felnézett a könyvéből. Rose-ra nézett, de Rose nem nézett vissza rá. Rám nézett gyöngéden, részvevően.

— Nem, Trixie, maga nem megy oda — mondta Polgenny. — A maga feladata itt van; gondoskodnia kell a jegyeséről. — Hangjának éle volt, mintha parancsot adna ki és csúnyán nézett hozzá.

Rose ránézett és úgy tűnt, hogy a szemükkel párbajoznak.

— Ne legyen számár, Julián — mondta nyugodtan. — Semmi akadály, hogy odamenjek.

Éreztem, hogy tulajdonképpen a farmról akar elmenekülni. De kitől? Polgenny-től? Vagy George-tól? Vagy mind a kettőtől? Azt hiszem, mind a kettőtől.

Poppy letette a varrnivalót.

— Szamárság — mondta. — Senkinek sem kell odamenni. Sabrina idejöhet, amíg az apja jobban lesz. Magam megyek érte.

Majdnem hat óra volt, mire Poppy visszajött Sabrinával, Megtudtuk, hogy elkísérte a mentőket a kórházba, segített Sabrinának csomagolni és általában hasznossá tette magát. A parancsnokságot is átvette Sabrina felett.

— Te most ágyba mégy, kislányom — mondta, alighogy megérkeztek, — Neked most egy jó éjszakai álomra van szükséged és én gondoskodom róla, hogy megkapd.

Jellemző kuncogásainak egyikét hallottuk.

— El foglak altatni — mondta gonoszul sandítva. — öntudatlanná teszek, hogy ne keverd magad bajba. Kaptam néhány pirulát Ferguson doktortól, azokat vacsora után azonnal beveszed. Körülbelül egy óra múlva hozom neked a pirulákat.

— Maga nagyon kedves — mondta Sabrina hálásan.

— Igen, erről vagyok nevezetes — felelt Poppy. — Mellesleg, zárd be az ajtód, mielőtt lefekszel. Akkor biztos nem zavar meg senki.

— Ki zavarná meg? — kérdezte Rose közönyösen. — Talán egy lepedős kísértet?

Láttam, hogy Sarah érdeklődve felkapja a fejét a könyvről, amelyet olvasott. Rose felé hajolt.

— Maga zárva tartja az ajtaját, hogy a lepedős kísértetek ne tudjanak bejönni?

Rose kedvesen mosolygott rá. A gyermekszerető Rose.

— Nem, drágám — mondta édesdeden —, ha egy lepedős kísértet be akar jönni, bármikor megteheti. Nem félek tőlük.

Sarah bólintott, mintha Rose egy korábbi feltevésében erősítette volna meg.

— Gondoltam, hogy nem fél.

Rose mintha zavarba jött volna. Elpirult. Ó csak tréfált, de látta, hogy Sarah komolyan beszél. Azt hiszem, kényelmetlenül azon töprengett, hogy vajon mit láthatott Sarah.

Röviddel ezután Sabrina lefeküdt, még később megfürösztöttem Sarah-t, megvacsoráztattam és lefektettem. Azután mi is megvacsoráztunk.

Körülbelül kilenc órakor George is lefeküdt. Mi többiek egy darabig a tűz körül ültünk és kicsit beszélgettünk, de senki sem mondott semmi különöset.

Röviddel kilenc óra után Gawe ezredes és Sylvia jöttek látogatóba.

— Hallottuk, hogy a vikáriust kórházba vitték és hogy Sabrina idejött — magyarázta az ezredes.

— Gondoltuk, eljövünk megkérdezni, hogy tehetünk-e valamit.

— Sabrina lefeküdt. Üljön le, ezredes úr és igyon egy pohár brandyt.

— Jaj, nem! — kiáltott azonnal az ezredes rémulten azután, sietve hozzátette: —

Úgy értem, hogy a ma esti italomat már elfogyasztottam. Többet nem szabad innom. Mindenesetre köszönöm.

Leült és elfogadott egy cigarettát.

— Kedves magától, hogy idevette Sabrinát. Mi is ezt akartuk tenni, de maga megelőzött. Szegény gyerek! Csúnya ügy ez.

— Legjobban attól félek, hogy ha Sabrinát letartóztatják, a sokk meg fogja ölni a vikáriust — mondta Poppy sötéten. — És akkor az a buta kislány, elhiteti majd magával, hogy igazán gyilkos.

— Az, majd megadja neki a lehetőséget, hogy kövesse apja utasításait és bátran, nyugodt lélekkel lépjen az akasztófa alá — fuvolázta Polgenny.

Az ezredes azonnal megadta neki a választ mély, dörgő hangján:

— Ez egy hitvány csirkefogó megjegyzése volt!

Polgenny csak nevetett.

— Elnézést — mondta cseppet sem sajnálkozva. — De nem tudok régimódi és szentimentális lenni ebben az ügyben. Önök azt mondják, a vikárius esetleg belehal. Számít ez? Rövidesen úgyis meg kell halnia; néhány nap vagy néhány hónap már egészen mindegy. Ne felejtse el, ha meghal, egyenesen a mennybe megy, ahol vörös szőnyeget terítenek a lába elé, és angyalok kara fújja az aranytrombitákat. Ha az ember ebből a szemszögből nézi a dolgot, minél

előbb itthagyja ezt a siralomvölgyét, annál jobb.

Feszesen ült a széken és tovább fejtegette elgondolását. Élvezte a saját hangját. Már hallottam őt így szavalni a montparnasse-i kávéházakban.

— Végül is gyilkosság történt és valakinek lógnia kell. Ha a kis Trixie tette, ő fog lógni, feltéve, hogy rá tudják bizonyítani. Ha én vagyok a gyilkos, én fogok lógni, ha rám tudják bizonyítani. A rendőrség eltökélte, hogy valakit felakaszt. Nomármost, nem jobb, ha egy ártatlan embert akasztanak fel, aki egyenesen a mennybe megy, mint egy bűnöst, aki egyenesen a pokolba jut? Mit szólnak ehhez?

— Csak azt ismételhetem, amit az előbb mondtam: hogy maga hitvány csirkefogó! — mondta az ezredes mereven.

— Azt hiszem, csak bolond — károgtá Poppy, mint egy vén holló. — Ha pedig még többet hallok ebből a zöldségből, Polgenny, mehet egyenesen ki a hóba, és felőlem ott is maradhat.

— Én sem hiszem, hogy "hitvány csirkefogó" a megfelelő szó — jegyeztem meg. — Valami nyálkás, rothadtságú szó jobban jellemezné. Nem jut senkinek eszébe ilyesmi?

Mindenki kivörösödött a bosszúságtól. Poppy futólag rám vigyorgott.

— Elég — mondta. — Ma nem akarunk itt gyilkosságot. Jobb lesz, ha lefekszik, Julián.

— Szépasszony, bocsánatot kérek. Alázatosan bocsánatot kérek. Úgy látom, kezdek népszerűtlenné válni. Eltávolítom ellenszenves személyemet.

Úgy beszélt, mint egy ripacs; megpróbálta könnyedén elsimítani a dolgot, de nem vette könnyedén a neki mondottakat. Noha elég dühös voltam ahhoz, hogy megöljem ezt a disznót, észrevettem, hogy Polgenny nem számított általános felhördülésre. Úgy beszélt, ahogy már sokszor beszélhetett olcsó párizsi kávéházakban; nem tudta, hogy az ilyen szívtelen, ál-okos beszédet nem veszik be egy comwalli farmon.

— Maga nem most kezd népszerűtlenné válni, hanem már hónapok óta a legnépszerűtlenebb ember a környéken és ideje, hogy valaki végre megmondja ezt magának — mondta ki Poppy kerekén, — Feküdjön le és gondolkozzék ezen.

— Összeúztak, levertek — mondta Polgenny. Mosolyt erőszakolt az arcára, de nagyon vörös arccal ment ki.

— Az a baja, hogy nincs benne semmi megértés — mondta Poppy. Gawe ezredes felállt.

— Mennem kell — mondta. Ugyanakkor rám nézett és az ajtó felé intett a fejével. Követtem ki a házból.

— Ma beszéltem a rendőrfőnökkel — mondta. — Az az istenverte számár megpróbálta kerülgetni a dolgot, de... nos, röviden arról van szó, hogy holnap délelőtt le akarják tartóztatni Sabrinát. Tudod, ez meg fogja ölni a vikáriust. Mit tegyünk?

— Ördög és pokol! — mondtam. — Mit tehetünk?

Kis szünet után hozzátettem:

— Ha három-négy napot nyerhetnék, esetleg tudnék valamit csinálni. Igazán azt hiszem, hogy van a kezében valami, ami tisztázhatja Sabrinát, de ez pillanatnyilag csak feltevés. Nem lehetne ezt a letartóztatást elhalasztani?

— Húm. Esetleg — mondta az ezredes elgondolkozva.

Felemelte a kezét, de most résen voltam és az oldalba bökés csak súrolta a bordáimat.

— Reggel újra átjövök — mondta. — Ha a rendőrfőnök vagy bárki más le akarja tartóztatni Sabrinát, mielőtt ideérek, csak telefonálj értem. Rendben?

— Rendben.

Mire visszatértem a házba, Rose már felment lefeküdni, de hallottam, hogy Poppy csörömpöl a konyhában. Kimentem hozzá.

— Az ezredes beszélt a rendőrfőnökkel és úgy látszik, Sabrinát holnap reggel le fogják tartóztatni — mondtam.

Poppy lecsapta a kezében tartott lábast a tűzhelyre.

— Mit vár tőlem? — kérdezte mérgesen. — Amit tudtam, megtettem.

— Tudom. Én sem tudok tenni semmit sem. De Gawe ezredes azt mondja, hogy ő esetleg tehet valamit. Ide figyeljen, Poppy, én holnap elutazom.

Ellenségesen villogó szemekkel nézett rám.

— Mi az? Megfutamodik?

— Azt akarom, hogy mindenki azt higgye. Nem tudom, hogy elhiszik-e vagy sem, mert mielőtt elutazom, egy kis kísérletet végzek Rose-zal. Három-négy napon belül visszajövök.

— Hova megy?

— Franciaországba repülök. Bérelek egy repülőgépet.

— Franciaországba? — Helyeslően bólintott. — Henry ott volt, mielőtt megölték. Mit gondolsz, mit fog ott találni?

— Ugyanazt, amit Henry talált. Hogy miben törik a fejüket, Polgenny, Rose és George.

— Lehet, hogy valami fontos nyomra fog bukkanni — ismerte el Poppy vonakodva. — Sőt azt hiszem, most az egyszer tényleg intelligensen gondolkodik. De mi az a kísérlet Rose-zal? Remélem, nem ront el mindent azzal, hogy őt is beavatja.

— Nem. Olyasmiről van szó, amit eddig tartogattam és ki akarom próbálni, hogyan reagál rá.

Reggel korán keltem, és felhívtam Bili Ashow-t, aki parancsnokom volt a repülőknél 1940-ben. Kapitányi ranggal szerelt le és privátrepülő-szolgálatot tartott fenn egy Plymouth melletti kis repülőtéren. Gyorsan megkaptam a kapcsolást.

— Itt Claymore — mondta. — Ide figyelj, Bili! Repülőgépet akarok bérelni Párizs felé; még ma, ha lehet. Élet-halál kérdése. El lehet intézni?

— Te magad lennél a pilóta?

— Igen. Az teljesen rendben van. "A" engedélyem van.

— Mikor repültél utoljára?

— Ó, nem is tudom. — Nem szívesen válaszoltam, volna pontosabban erre a kérdésre, mert már jó ideje nem repültem. — De nem lesz velem semmi baj.

— Veled cseppet sem törődöm; én a gépemre gondolok. Na jó, gyere ide, adok neked félórás kétkormányos repülőképzést és meglátom, mit tudsz. Valamiképpen akkor is eljuttatlak Párizsba, ha nem engedhetlek egyedül repülni. Csak azt nem tudom, hogy ma lehet-e. Pillanatnyilag nem lehet felszállni és az időjárás-jelentés rémes.

— A fene egye meg! Ma akarok indulni!

— Mindenesetre gyere ide ma, és meglátjuk, mit lehet csinálni.

— Azt fogom tenni. De van még valami. Magammal hozhatom-e Sarah-mat és ott hagyhatom-e nálatok, Marcia gondjaira, amíg visszajövök?

— Hogyne! El játszadózhat a kis Róberttel. Honnan beszélsz?

Megadtam neki a címet és telefonszámot és letettem a hallgatót. A konyhába mentem, ahol Sarah-t és Sabrinát találtam. Sarah vádlóan nézett rám.

— Hol voltál, apa? Benéztem a szobádba, de nem voltál ott.

— Korán keltem.

— De miért? Nem volt kényelmes az ágyad? — Sabrinához fordult: — Apa rendszerint nem szeret korán kelni.

— Drágám, ne meséld el Sabrinának az összes rossz tulajdonságomat. Máris túl jól ismeri őket. Említsd meg neki néhány jó tulajdonságomat.

— Azt is megtette — mondta Sabrina. — Említette, hogy fog neki venni egy új festőkazettát. Sarah sebesen elhordta magát. Jobb szeret másutt lenni, ha a felnőttek elkezdenek beszélgetni. Sabrina az asztalt terítette; modora nem volt sem barátságos, sem barátságtalan.

— Szeretném, ha nem nyugtalankodna — mondtam. — Bármi történjék is ma. Abbahagyta a terítést és rám nézett.

— Tudom, mire gondol — mondta nyugodtan. — Arra, hogy le fognak tartóztatni. Mikor egy pillanatig nem válaszoltam, folytatta: — Ne féljen kimondani; magam is azt hiszem.

— Még ha meg is teszik, ismét el fogják engedni — mondtam nyomatékosan. — Akarom, hogy higgyen ebben!

— Megpróbálom — ígérte meg sóhajtva — De az igazat megvallva, félek. Úgy látszott, egy pillanatra elfelejtette, hogy ellenszenves vagyok neki. Ijedtnek, elhagyatottnak látszott, de igyekezett bátran viselkedni.

— Komolyan gondolja, hogy újra el fognak engedni?

Szívfacsaró volt, hogy hozzám fordul; hozzám, aki ellenszenves neki.

— Persze hogy elengedik — biztosítottam. — Ez kézenfekvő!

Kicsit hangosan beszéltem, miért saját magamat is meg akartam győzni, hogy hiszem, amit mondtam. De mi lesz, ha mégsem engedik el?

Mrs. Marlow jött be a konyhába, majd kicsit később Poppy és George, végül Polgenny. Mindnyájan megreggeliztünk. Azonnal a reggeli után Sabrina a kórházba indult, hogy meglátogassa édesapját. Tíz órakor, mikor a rendőrség jött, még nem tért vissza.

A szobámban csomagoltam, mikor meghallottam a kocsijuk zörgését. Az ablakból láttam a rendőrfőnököt, a felügyelőt és egy civil ruhás rendőrt. Poppy bevezette őket a szalonba. Csatlakoztam Hozzájuk. A szoba hideg volt; a kályhában még benne volt az előző napi hamu.

— Miss Trevennickkel akarunk beszélni — mondta a rendőrfőnök.

Arca vörös volt, harcias méltóságtól dagadozott, de tudtam, hogy nagyon kényelmetlenül érzi magát.

— Házon kívül van — mondta Poppy. — Gondolom, hallották, hogy az édesapja nagyon rosszul van?

— Igen — mondta a rendőrfőnök. — Nagyon sajnálom. Ez még kellemetlenebbé teszi kötelességünk teljesítését.

— Szóval azért jöttek, hogy letartóztassák? — mondta Poppy. — Nem látják be, hogy ez minden valószínűség szerint megöli a vikáriust?

— De... de asszonyom ... — A rendőrfőnök alig tudta, mit mondjon. Szánalmasan nézett rám, mint aki segítséget kér.

— Most az apjánál van — folytatta Poppy könnyörtelenül. — Talán szívesebben vonszolnák el az apja betegágya mellől?

— Nem arról van szó, hogy mit szeretnénk vagy mit nem szeretnénk — vágott közbe a felügyelő. — Nekünk a kötelességünket kell teljesítenünk, tekintet nélkül személyes érzelmekre.

— Ezt úgy érti, hogy bűnösnek tartja őt? — Ezt Poppy mondta. — Nos, én nem. És más sem, aki jól ismeri. Csinos kis ügy lesz, ha letartóztatják, amivel megölik az édesapját és azután fel kell őt menteniük. Nemde?

— Nem várhatnak egy-két napig? — kértem. — Hiszen nem szökhet meg. Három-négy nap múlva még mindig itt lesz.

— A dolog nem ilyen egyszerű, Mr. Claymore — mondta a felügyelő. — Eddig már történt egy gyilkosság és egy gyilkossága kísérlet ebben a körzetben. Ilyen körülmények között nem áll módunkban nem végrehajtani a letartóztatást, ha úgy látjuk, hogy elégséges bizonyíték van a kezünkben.

Úgy beszélt, ahogy a szolgálati szabályzat előírta, de látszott, hogy nem tetszik neki a dolog. Kezdünk mindnyájan méregbe jönni. A magam részéről nagyon dühös voltam, és ez nyilván meg is látszott rajtam. A rendőrfőnök megpróbált megnyugtatni:

— Teringettét, Claymore, a szabály az szabály! Maga a hadseregnél szolgált, hát tudhatja — mondta bocsánatkérő hangon.

— Fene egye a szabályzatot! — mondtam hevesen. — Amit én kérek, mindössze annyi, hogy vegyék elő a képzelőtehetségüket és egy kis jóérzést. Képtelenek ezt megtenni?

A rendőrfőnök elvörösödött; mérges válaszra készült, de lenyelte, és nem szólt semmit. Ekkor az ablakon keresztül megláttam, hogy Gawe ezredes közeledik a házhoz. Csak akkor jutott eszembe, hiszen én megígértem, hogy felhívom, ha a rendőrség előbb érkezne.

Az ezredes maga nyitott ajtót magának és méltóságteljesen lépett be a szalonba. Óriásnak hatott hosszú, bolyhos felöltőjében, vörös sállal és vastag sétabotjával.

— Jó reggelt, Miss Laleham. Szóval itt a rendőrség. Vajon mit akarnak?

— Le akarják tartóztatni Sabrinát — mondta Poppy.

— Átkozott bolondok — mondta az ezredes. A rendőrfőnökhöz fordult: — Mi ez a szemérmesség, Pilkington?

— Nem tudom, mit nevez szemérmességnek, uram. Vegye tudomásul, azért vagyok itt ma reggel, hogy a kötelességemet teljesítsem — mondta a rendőrfőnök dacosan.

— Kötelességét? — visszhangozta Gawe ezredes gúnyosan. — Hadd világosítsam fel, kedves barátom, magának fogalma sincs, hogy miről beszél. Véleményem szerint rendőrörsdit játszik.

Fenyegetően rázta vastag botját a rendőrfőnök orra előtt.

— Az a lány nem bűnösebb, mint én. Ezt a vak is láthatja — mondta.

— Uram, önnek joga van a véleményéhez — szólt a felügyelő. — Nekünk viszont a bizonyítékok alapján kell cselekednünk.

— Bizonyítékok?! — Gawe ezredes harsányan nevetett. — Miféle bizonyítékok? Egy csomó mondvacsinált badarság. Üldözési mánia. Lesújtani egy nőre, akinek az apja kórházban van. Nincs, aki megvédje. Ilyet nem szabad csinálni. Szégyellhetik magukat.

— A fenébe is, Gawe! — robbant ki a rendőrfőnök. — Csak nem gondolja, hogy vágyom letartóztatni azt a szerencsétlen kislányt? Bár sose láttam volna!

— Cseppet sem lepne meg, ha ő ugyanezt gondolná magáról — mondta Poppy csípősen. — Maga egyszerűen letartóztatja, utána hazamegy egy finom ebédhez, abban a tudatban, hogy milyen kötelességtudó kis rendőrfőnök. Magának nem kell egy cellában ülni, és arra gondolni, hogy vajon belehalt-e az édesapja.

— Szégyen, gyalázat! — mondta Gawe ezredes. — Letartóztatni egy ártatlan lányt, azután hazamenni falni. Itt valamit tenni kell.

A rendőrfőnök egyszerűen nem talált szavakat. Ott ált vörös arccal, látszott, hogy szenved, és nem tudja, mit mondjon. Mintha fuldokolna. A felügyelőt nem így érintette a dolog:

— Ez nem igaz, uram — mondta udvariasan. — Szó sincs ártatlan kislány letartóztatásáról. Miss Trevennicket természetesen ártatlannak kell tartanunk mindaddig, amíg el nem ítélik, de olyan bizonyítékok vannak a kezünkben, melyeknek alapján őrizetbe kell őt vennünk. Amíg ezek a bizonyítékok megdöntetlenek, nincs más választásunk.

Gawe ezredes hozzáfordult és tetőtől talpig végigmérte a felügyelőt.

— Szóval bizonyítékuk van — mondta egyszerre nagyon udvariasan. — Nos, nekem is vannak. Önök azt hiszik, hogy Miss Trevennick ölte meg Henry Manningtree-t. Én tudom, hogy nem ő tette, mert nagyon jól tudom, hogy ki volt a gyilkos.

— Úgy érti, hogy bizonyítékai vannak valaki más ellen? — kérdezte a felügyelő gyorsan. — Ebben az esetben önnek közölnie kellett volna azokat velünk.

— Ne beszéljen bolondokat — mondta az ezredes, visszatérve korábbi nyers modorához. — Honnan tudtam volna, hogy le akarják tartóztatni Sabrinát? Akarják tudni, ki ölte meg Henry Manningtree-t?

Itt elhallgatott, majd még mielőtt válaszolhattak volna neki, kijelentette: — Hát akkor megmondom. Én tettem.

Mindnyájan elképedve meredtünk rá. Gawe ezredes nyakig beburkolva állt ott, meglehetősen büszkén. Hosszú szünet következett. Elsőnek a rendőrfőnök szólalt meg:

— Azt akarja mondani, hogy maga ölte meg Sir Henry Manningtree-t? — kérdezte hitetlenül.

— Hát nem ért angolul?

— De a csudába is, maga hivatásos katonatiszt, ezredes! — tiltakozott a rendőrfőnök,

— Teljesen igaza van. A Connaught-vadászoktól. A legjobb ezred a hadseregben — ismerte be az ezredes, majd váratlanul hozzátette: — Na és?

A rendőrfőnök mély lélegzetet vett.

— Vegyem úgy, hogy maga ... hogy maga, egy tiszteletre méltó szervezet törzstisztje, beismeri, hogy gyilkolt?

— Miért ne? Olyan kiképzést kaptam, hogy egész életemben embereket kellett ölnöm. Annak idején tucatszámra öldöstem őket. Gyakorlatilag ez már második természetemmé vált.

— Kis szünet után elgondolkozva folytatta: — Egyszer karddal öltem, az 1914-es háborúban. Kicsit régimódi, de nagyon kielégítő módszer, nem gondolja? Úgy értem, hogy a kardnál az ember pontosan tudja, hova talált. Nem úgy, mint egy gépfegyvernél.

Természetesen nagyon jól tudtam, hogy Gawe ezredes nem ölte meg Sir Henry Manningtree-t. Poppy is tudta, meg a felügyelő is. Mindhármunk előtt nyilvánvaló volt, hogy az öreg azt akarja, őt tartóztassák le Sabrina helyett.

Egy percig sem hittem, hogy ez sikerülni fog neki. Nem hittem, hogy elég esze lesz hozzá. Vallomásába három-négy ravasz kérdéssel lyukakat fognak fűzni. Már vártam is a kérdéseket. A felügyelő szeme felcsillant:

— Ezek szerint vallomást kíván tenni?

— Ne számárkodjon. Persze hogy nem akarok vallomást tenni. A legkevésbé sem. Nem is volna rá szükség, ha maguk nem lennének olyan zavarosfejúek. Teringettét — folytatta

méltatlankodva —, sose lenne elég eszük, hogy elcsípjenek, de azt mégse hittem volna, hogy ilyen buta módon Sabrinát fogják kiszúrni. Elég baj, hogy nekem magamnak kell vallomást tennem, és felakasztatni magamat, csak azért, mert a rendőrök ilyen átkozottul buták.

A felügyelő eleresztette a füle mellett.

— Talán lesz szíves néhány kérdésre felelni? — kérdezte udvariasan, — Milyen fegyvert használt?

— Még hogy milyen fegyvert? — Szemöldökét erősen felhúzva a felügyelő elé tartotta vastag botját.

— Mit gondol, miért hurcolom ezt magammal? Nincs szükségem támaszra. Mindig magammal hordom, mert hátha ölni támad kedvem.

A felügyelő összeszorította az ajkát,

— Lesz szíves leírni a körülményeket, ahogyan tettét elkövette?

— Hogyne. A kisöbölbeli kunyhónál találkoztam a fickóval. Szóváltásba keveredtünk és fejbe vágtam.

— Hány órakor történt ez?

— Percnyi pontossággal nem tudom megmondani. Hét óra körül volt múlt szerdán este.

— Mit csinált ön a kunyhónál múlt szerdán hét órakor?

— Sétáltam. Ez kedves szokásom. Mindenki tudja. Segít tartani a kondíciót.

— Az is szokása, hogy a kisöbölbeli kunyhó körül sétál télen, este hét órakor?

— Szokás szerint arra sétálok, amerre kedvem tartja — akárhánykor, éjjel vagy nappal — vágta rá azonnal az ezredes. — Nem tiltja a törvény, nem igaz? És ha tiltaná, nem valószínű, hogy az olyan ember, mint én, aki öl, sokat törődne olyan apróságokkal, mint a sétára vonatkozó törvények.

— Volna szíves pontosan leírni, mi történt a kunyhóban, mikor megölte Sir Henry t?

— Szívesen. Közeledtem a kunyhóhoz. Mozgást láttam a közelében. Nem tudtam kivenni, hogy ki az, de sejtettem, hogy Henry. Nyilván hallott engem közeledni, mert felkiáltott: "Te vagy az, drágám?" — "Igen, édesem" — feleltem én. Kis tréfa, tudják.

Henrynek ez nem tetszett. Hozzám lépett és tudni akarta, hogy mi az ördögöt járkálok engedélye nélkül az ő földjén. Nagyon dühös volt és részeg is. Nevettem, és megkérdeztem, hogy pontosan melyik szerelmére emlékeztetem. Erre még dühösebb lett. Rám parancsolt, hogy takarodjam a földjéről, különben kidob. (Ugye, említettem, hogy be volt rúgva?) Mondtam, csak próbáljon meg kidobni, és ő megpróbálta. Erre fejbe vágtam ezzel a botocskával.

Néhány perccel ezelőtt még nem hittem, hogy az ezredes meséje ki fogja állni a kérdések próbáját. A felügyelő sem hitte. De kezdtem megváltoztatni a véleményemet. A felügyelő is. Aggódónak látszott.

— És azután? Miután fejbe vágta, mit csinált?

— Bevonszoltam a kunyhóba — válaszolt az ezredes habozás nélkül. — Lámpafénynél akartam megvizsgálni. Láttam, hogy meghalt. Nem volt mit tenni. Akkor észrevettem a bunkót a botom végén. Bemocskolódtam. Felragadtam a legközelebb fekvő tárgyat és letisztítottam. Azokban a percekben nem ügyeltem arra, hogy mit is használok törlőrongynak.

— És mit használt?

— Egy női esőköpenyt. Butaság volt, igaz? Nem hagyhattam ott olyan vérfoltosan. Gondoltam, hazaviszem és elégetem, de azután úgy határoztam, hogy ezt sem tehetem.

— Miért nem?

— Miért nem? Miért nem? — ismételte az ezredes. — Ember, tegyük fel, hogy valaki meglát, amint egy női esőköpenyt hurcolok a falun keresztül. Tudja, hogy fecsegnek az emberek. Botrány lehetett volna belőle.

— Tehát mit csinált?

— Megpillantottam egy ollót. Kivágtam a vérfoltos részt, zsebre dugtam, és otthon elégettem. Az esőköpeny megmaradt részét ledobtam a sziklákról. Eloltottam a lámpát, becsuktam

a konyhót, és hazamentem. Egyetlen további gondolatot sem pazaroltam volna a dologra, ha maguk nem határoznak úgy, hogy letartóztatják Sabrinát. Hatalmas vállait vonogatta.

— Hát így volt — mondta bölcselkedve. — Pechem volt; ennyi az egész. Van egy kényelmes üres cellája a börtönben, felügyelő úr? Jó száraz cella? Nem nedves, nem penészes. Vigyáznom kell a reumámra.

Az öreg vérebarc történetesen felém fordult egy szemvillanásnyira; az egyik szeme üresen elnézett mellettem, a másik egyenesen a szemembe. Beleborzongtam. Huncut, fiatalos, jókedvű pillantás volt. Képzelnék el egy mozdulatlanul álló elefántot. Külsőleg teljesen szentelen, de belül rázkódik a nevetéstől. Képzelnék el annak az elefántnak a tekintetét és akkor megértik, mire gondolok.

Osborne felügyelő felállt. Látszólag kezébe vette az irányítást.

— Gawe ezredes — mondta hivatalos hangon —, saját vallomása alapján kötelességem önt őrizetbe venni., Figyelmeztetnem kell, hogy jegyzőkönyvbe vesszük, bármit mond, és ez később felhasználható ön ellen.

— Jó, jó, felügyelő úr. Maga tisztességes rendőr. Ellenállás nélkül jövök.

A rendőrfőnök hirtelen közbevágott:

— És mi történt azzal a Marlow-val? Azt is maga vágta fejbe?

— Ó — mondta az ezredes ravaszul. — Szeretné tudni, mi? Hát ennek maguk járjanak utána. Nem várhatják tőlem, hogy minden munkájukat én végezzem el.

Komoly képpel a felügyelőhöz fordult: — Az élelmiszerjegyeimet magammal kell hoznom a börtönbe?

— Nem, uram. Börtönkosztot kap, vagy, ha óhajtja, behozathatja magának az élelmet, amíg csupán vizsgálati fogságban van.

— Rendben — mondta az ezredes. Végignézett rajtunk. — Hát akkor mehetnénk is. Ezeknek az embereknek itt nyilván más dolgok van — tette hozzá vidáman.

Maga ment elől a rendőrségi kocsihoz. A felügyelő és a civil ruhás rendőr követték. A rendőrfőnök kicsit hátramaradt és megragadta a zakóm ujját.

— Maga épeszű ember, ugyebár? Az Isten szerelmére, mit gondol minderről?

— Nem tudom, uram. Részemről azt hiszem, hogy egyik sem tette. Sem Miss Trevennick, sem az ezredes. Talán adódik majd valami újabb bizonyíték.

— Remélem. Egy-egy kis betöréssel meg autólopással meg tudok birkózni, de amikor arról van szó, hogy egy papkisasszony vagy egy hivatásos törzstiszt gyilkol....

Sötéten rázta a fejét.

— Ettől egyszerűen megáll az eszem — mondta.

Csönd borult a házra, miután mindnyájan elmentek. Visszamentem a szalonba. Poppy ott állt a kandallónak támaszkodva, cigarettával a szájában.

— Micsoda ember — mondta. — Tátva maradt a szám, amikor az ezredes előállt, hogy ő tette. De a dolog tökéletesen rávall.

A csutkáról új cigarettára gyújtott és a csikket a tűzbe dobta.

— Most magán áll a dolog. Gondolom, ma utazik?

— Igen. Mi van a többiekkel?

— Rose és Mrs. Marlow a konyhában vannak. George valahol kint jár a farmon, Polgenny a szobájában kuporog egy olajkályha mellett. Megmondtam nekik, hogy ne jöjjenek a szalonba, amíg nem szólok.

— Szeretnék Rose-zal szót váltani.

— Tod — mondta Poppy nagyon komolyan —, vigyázzon! Ha most elfuserálja a dolgot, saját kezűleg vágom el a torkát.

— Ha elfuserálok, én magam fogom elválni a torkomat — válaszoltam.

— Rendben — mondta Poppy. — Fő, hogy legyen tisztában vele, mire vállalkozik.

Kiment a hallba és elkiáltotta magát: — Rose! Mindnyájan elmentek. Bejöhetnek.

Rose belépett, kicsit ünnepélyesen, mintha templomba jönné.

— Mi történt, Tod? A kórházba mentek, hogy letartóztassák Sabrinát?

Részvevőnek mutatkozott. Láttam, hogy ezt előre elhatározta.

— Nem — mondtam. — Gawe ezredest tartóztatták le.

— Gawe ezredest? De miért?

— Vallott — feleltem.

— Azt akarja mondani, bevallotta, hogy ő ölte meg Henryt? Én . . . hát ez meglepő! Rá egy percig sem gyanakodtam.

— Én sem. De ahogyan Polgenny tegnap este rámutatott, mindenki gyanús egy kicsit. Lehetett volna ő is, maga is, bárki más is.

— Polgenny nem mondta, hogy én is lehettem volna — vágta rá gyorsan. — Azt mondta, hogy Sabrina lehet a tettes.

Ezt az utolsó megjegyzést nem tartottam valami okosnak. Polgenny szóról szóra azt mondta: “Ha a kis Trixie tette, lógni fog. És én hallottam, hogy Rose-t nevezte Trixie-nek.

— Gondolja, hogy tényleg Gawe ezredes a tettes? — kérdezte Rose.

— Nem. Nem gondolom. Kíváncsi vagyok, mit gondol Polgenny.

Kíváncsian nézett rám.

— Miért emlegeti folyton Juliánt?

Résen kellett lennem. Teljesen közömbösnek akartam látszani, amíg eljön az ideje, hogy váratlanul támadjak.

— Magának bizalmas barátja és maga nagyon kedveli.

— Nem tudom, mit ért bizalmas barát alatt. Eléggé kedvelem, de nem különösebben.

— Meg szokta magát éjjel látogatni.

Ez váratlanul érte. Elvörösödött mérgében.

— Tod, ez nem igaz — mondta éles hangon, majd kis szünet után hozzátette: — Egy éjjel bejött gyufát kérni. Ez volt minden. Feltételezem, hogy Sarah meglátta.

— Akkor az az ember hazudik.

Ez újabb megrázkódtatás volt számára. Őszintén fel volt háborodva.

— Nem mondhatott magának semmi effélét. Nem igaz. Nem merne ilyet mondani. És ha megtette volna . . . csak nem hisz neki?

— Drágám — mondtam —, nem tudja, hogy én majdnem mindent elhiszek? Mosolyogtam.

— Nem mondta például Polgennynek, hogy könnyen befolyásolható vagyok, de maga tud velem bánni?

Persze hogy mondta, hiszen a saját fülemmel hallottam. De ezt ő nem tudhatta, tehát azt kellett hinnie, hogy Polgenny ezt a megjegyzését elismételte nekem. Akartam, hogy ezt higgye.

— Szó sincs róla. Soha ilyet nem mondtam! Nem is mondanám ezt magáról.

Spontán tagadt, de haragos pirtól égett az arca. Ezt nem tudta elkendőzni.

— Nem? — mondtam szkeptikusan. — Nézze, Rose, nem tudom, milyen kis játékot űznek Polgenny-vel, de egyet mondhatok, ő készen áll arra, hogy kiadja magát. Például vegyük ezt a gyilkosságot. Maga fejfájással, ágyban feküdt akkor este, mikor Henryt megölték.

— Igen. Hiszen tudja. Mindenki tudja.

— Polgenny nem tudja. Nekem azt mondta, hogy a gyilkosság estéjén maga a kis-öbölbeli kunyhó közelében járt, kék esőköpenyben. Elismerem, hogy italos volt, mikor ezt mondta, de ezt mondta.

— Ezt mondta!/? — lihegte hitetlenül. Most sikerült a védőpajzsa alá férkőznöm.

Most nemcsak mérges volt, hanem hamuszürke a dühtől.

— Ó! — kiáltotta. — Az a hazug! Az a Júdás!

Reszketett, arca halálsápadt volt, féltem, hogy sikoltozni kezd.

— Azt hiszi talán, hogy kitalálhat történeteket és majd tanúskodik ellenem? Csakhogy ezt nem teheti! — mondta Rose vadul. — Különben sem igaz. Nem voltam a kunyhónál. Ágyban voltam.

Elővettem a cigarettatárcámat. Nem akartam túl mohónak látszani.

— Ezt mondja ő. Miért nem mondja el maga a maga történetét? Különben is ki ez a Polgenny és mivel tartja magát a markában?

Nem felelt. Rettenetesen erőlködött, hogy visszanyerje önuralmát. Hirtelen sarkon fordult, és majdnem futva hagyta el a szobát.

— Azt a mindenit! — mondtam. A meglepetésnek megvolt a hatása, de végül is Rose nem mondott semmit. Meglepetésemmel a legnagyobb elővigyázatosságra készítettem Rose-t és Polgennyt.

A cigarettatárca még mindig a kezemben volt; rágyújtottam. Józan és lesújtott voltam, mint a komédiás, aki épp most hagyta el a színpadot, ahol nem kapott tapsot.

Míg a cigarettámat szívtam, egyszerre új, izgalmas gondolat bizsergetett. Rose-nak az a vad megjegyzése: “Azt hiszi talán, hogy kitalálhat történeteket és majd tanúskodik ellenem? Csakhogy azt nem teheti!” Miért nem? Mitől volt olyan biztos benne, hogy nem tanúskodhat ellene?

Lehetséges, hogy a férje? Ez volna az ok? Ez volna az oka annak is, hogy oly hirtelen bontotta fel az eljegyzését Henry-vel? Igaz, hogy ezt követően eljegyezte magát George-dzsal, de ő maga mondta nekem, hogy nincs szándékában hozzámenni.

Izgatottan forgattam a fejemben ezt az új ötletet, mikor Polgenny belépett. Elszántan jött, mint aki nem tűr tréfát és megállt előttem.

— Mi az ördögöt beszél maga? Mit mondott Rose-nak?

— Ne szegezze rám azt a szakállt. Még elsülhet — mondtam.

Emeltebb hangon mondta:

— Tudni akarom, miért mondta Rose-nak, hogy én azt mondtam volna, hogy láttam őt a kunyhónál?

— Ezt mondta. Emlékezzen csak. Persze, kicsit részeg volt akkor. Talán nem emlékszik.

— Mindenre emlékszem. Egy szóval sem mondtam, hogy Rose-t láttam a kunyhó közelében. A másik lányról beszéltem, a vörös hajúról.

— Ó, nem — ráztam a fejemet. — Maga bejött a szobámba és azt mondta, látta a kis Trixie-t a kunyhó közelében, kék esőköpenyben.

Rám bámult.

— Igen, tényleg ezt mondtam. De a vörös hajút értettem.

— Kis Trixie-t mondott. És hallottam, hogy Rose-t nevezi így.

— Jó Isten! — mondta vadul felnevetve. — Maga hülye állat! Maga sötétben botorkáló, tökféjú mamlasz. Szóval hallotta, hogy Rose-t Trixie-nek nevezem. Tegyük fel, hallott engem más nőekkel is beszélni. Maga zavaros fejű félkegyelmű, én minden nőt Trixie-nek hívok. Betűzve: *Tricksy*. Mert mind tele vannak trükkökkel. Kérdezzen meg akárkit.

Hittem neki. Tökéletesen beleillett az adott helyzetbe. Tehát a tromfom, amit tartogattam, egyáltalán nem volt tromf. Tévedtem. Tévedésem eredményeképpen Rose majdnem hisztériás rohamot kapott, Polgennynek pedig habzott a szája.

— Nem volna szabad a nőket, *Tricksy*nek neveznie. Ez tiszteletlen — mondtam mosolyogva.

Azt hiszem a mosolyom még jobban feldühítette. Vastag ajkait nyaldosva meredt rám, és kereste a szavakat, melyekkel igazán megbánthatna. És megtalálta.

Sabrinára tett egy megjegyzést, amelyet itt nem szándékozom megismételni. Erre keményen pofon vágtam.

Kifejezetten örültem az alkalomnak, mert már régen szerettem volna felpofozni. Azt hiszem, ő ugyanígy érzett irányomban, mert mohón nekem ugrott, összeszorított öklét lengetve. Nevettem, kikerültem az ütést, löktem egyet rajta, úgyhogy egyensúlyát veszítve elterült egy karosszékben.

— Jobb, ha meg se próbálja — figyelmeztettem. — Én valószínűleg jobban értek ehhez. Felugrott a karosszékből, valósággal köpködve a dühtől és újra nekem támadt. Nem tölthettem az egész délelőttömöt azzal, hogy karosszékekbe lököttem őt, ez alkalommal tehát teljes erőmből ütöttem, úgyhogy leült a kandalló előtti szőnyegre.

Tudtam, hogy ez után az ütés után nem kér többet, tehát otthagytam. Az ajtón kilépve még láttam, hogyan tápászkodik fel, egy székbe kapaszkodva. Becsuktam az ajtót magam mögött. Megpillantottam Sarah-t, és magamhoz hívtam. Futva jött.

— Ne menj messzire, drágám — figyelmeztettem —, mert nemsokára szükségem lesz rád.

— Miért? Valami jót fogunk csinálni?

— Elmegyünk. Mihelyt kész vagyok a csomagolással, szükségem lesz rád.

— Elmegyünk? De miért?

— Mert kell. Most ne vitatkozz, drágám. Sok a dolgom.

Közben megszólalt a telefon és Poppy bement az ebédlőbe, hogy felvegye. Épp a lépcsőhöz értem, mikor Poppy szólított.

— Magát keresik, Tod — mondta. Bili Ashow volt.

— Halló, Tod. Gondoltam, tudatom, hogy ma nem szállhatsz fel innen. Botránys az idő. A madarak se repülnek. A meteorológusok azonban azt mondják, hogy az éjjel ez a front elvonul és az idő sokkal jobbra vált át. Ha nagyon sürgős neked, legjobb lesz, ha idejössz ma délután és holnap kora reggel indulsz.

— Remek, Bili. Ott leszünk délután. Jöttem ki az ebédlőből. Poppy pedig a szalonból. Ránéztem, riadtan megálltam és ő visszabámult rám.

— Tod — mondta majdnem suttogva —, az Istenért, mit csinált?

— Mit csináltam?

— Igen. Polgenny . . .

— Ó, jól állon vágtam. Rászolgált.

— Tod, maga örült. — Kétségbeesetten kapaszkodott a karomba — Polgenny meghalt.

Egy szót sem tudtam szólni. Poppy szavai hideg zuhanyként hatottak; lélegzetem is elállt. Nem lehet igaz. Nem szabad, hogy igaz legyen. Saját szememmel kell látnom a dolgot.

Poppyt félretolva, beléptem a szalonba.

Furcsán csendes volt a szoba. Mintha minden megállt volna Polgenny körül, aki arccal lefelé feküdt a padló közepén. Az egyik karját előrenyújtotta, a másik ernyedten feküdt az oldala mellett. Arca és szakálla belenyomódott a szőnyegbe, cipőinek talpa felfelé fordult. Az egyik talpalásra szorult.

Föléje hajoltam és lenéztem rá. Azután lassan felemeltem a fejemet és Poppyra néztem, aki bejött utánam a szobába és becsukta maga után az ajtót.

— Ezt nem én tettem — mondtam. — Nézze meg a tarkóját.

— Tudom, olyan, mint a George-é volt, csak csúnyább. Gyorsan mondja el, hogy mi történt.

Hangja száraz suttogás volt. De uralkodott magán, kemény és éles volt, mint a borotva.

— Allón vágtam — mondtam. — De gyakorlatilag már a lábán állt, mikor elhagytam a szobát.

Úgy kellett történnie, hogy ezután valaki bejött és hátulról fejbe vágta. Az illető csak a dolgozószoba felől jöhetett be, mert a hall felől nem tehetett.

A dolgozószoba ajtaja felé pillantottam. A spanyolfal mintha kicsit kimozdult volna a helyéből, de lehet, hogy csak képzelődtem. A dolgozószoba ajtaja nem volt bezárva, kinyitottam, benéztem, de senki sem volt ott.

Egyszerre eszeveszett dühöt éreztem.

— Ó, kénköves pokol — már csak ez hiányzott!

— Igen — mondta Poppy, Most mit szándékozik csinálni?

— Gondolom, a rendőrséget kell értesíteni. Nyilván majd engem akarnak letartóztatni. Polgennyvel tegnap este is összeszólalkoztam és ma reggel is. Azt is be kell

majd vallanom, hogy megütöttem. Még ha nem is tartóztatnak le, azt semmi esetre sem fogják megengedni, hogy elhagyjam a falut.

— Hacsak nem megy el, még mielőtt az újabb gyilkosságot felfedezik.

Azt hiszem, tiltakoznom kellett volna. Rámutatnom, hogy milyen rossz ez a javaslat. De eszembe se jutott. A franciaországi út rögeszmémé vált, éreztem, hogy ez az egyetlen módja a megoldásnak, és hogy nekem mindenáron mennem kell.

— Rajtunk kívül csak a gyilkos tudja, hogy Polgenny halott és ő nem valószínű, hogy egyhamar felhívja erre a figyelmet — mondtam. — A nehézség abban rejlik, hogy hová tegyük a holttestet.

— A dolgozószobába. Be fogom zárni az ajtókat — mondta Poppy.

Nem vagyok az a típus, aki kéjeleg a bűntényekben és ezért döbbenten emlékszem vissza rá, hogy milyen gyakorlatiasan jártunk el. Mintha megint a háborúban lennénk. Gyorsan kellett határozni és cselekedni és ezt meg is tettük.

Elmozdítottam a spanyolfalat, kinyitottam az ajtót és felemeltem Polgennyt. Elég nehéz volt és a feje lötyögött; vigyáznom kellett, hogy a vére ne szennyezze be a zakómat. Mikor felemeltem, aprópénz hullott ki a zsebéből. Bevittem a dolgozószobába, ott lefektettem és rácsuktam az ajtót.

Néhány vérfolt esett a szalon szőnyegén, de nem sok, nem vérzett nagyon. Poppy forró vízzel felmosta, és karosszéket állított a nedves folt fölé. Kiöntötte az elszíneződött vizet az ablakon és bezárta a dolgozószoba két ajtaját.

— Minél előbb indul, annál jobb — jegyezte meg.

A hallból vidám füttyszót hallottunk és George lépett be.

— Hallo! Sarah azt mondta, hogy elutaznak. Igaz ez?

— Igen, elhívtak.

— Pech. Ha ugyan pechnek lehet nevezni, hogy elszabadul innen. Nem látták Rose-t? .

— Elég régen láttam utoljára. Nyilván megint eltűnt — mondta Poppy.

— Polgennyvel a nyomában — mondta George. — Kitekerem annak a fickónak a nyakát, ha nem vigyáz. Biztos, hogy Rose nincs a szobájában?

— Mondtam már, fogalmam sincs, hogy hol van — válaszolt Poppy éles hangon. — Ha látni akarja, menjen és keresse meg.

— Milyen igaza van — mondta George kedvesen. — Ezt fogom tenni.

George távozott, én is elhagytam a szalont és Sarah-t hívtam.

— Készen vagyunk — mondtam neki. — Vedd a kabátodat, amíg én kihozom a kocsit.

— De mi lesz Joey-jal? Nem szabad róla megfeledkeznünk.

— Joey-t most nem vesszük magunkkal — mondtam.

— De muszáj — mondta majdnem sírva.

— Mindig szerettem volna egy tigrisszínű cicát és Poppy azt mondta, nekem adja. Ó, apa, engedd, hogy megtartsam Joey-t!

— Jó — egyeztem bele kelleetlenül. — Hacsak nem tart sokáig, amíg megkeresed.

Nem állíthatom, hogy jókedvem volt. Ellenkezőleg, nagyon rossz előérzetem támadt. Most elrepülök Párizsba és mikor visszajövök, talán börtönben találom magamat. Minden, amit csináltam, jónak látszott, amíg csináltam, de most, utólag, nem látszott annak. Például Sarah-ra kellett gondolnom. Mi lesz vele, ha börtönbe kerülök?

Mikor felmentem a lépcsőn a bőröndjeinkért, Rose-zal találkoztam, aki éppen a szobájából lépett ki.

— Hallom, hogy elmegy — mondta.

— Igen.

— Miért?

— Miért ne? — kérdeztem vállvonogatva.

— Nem szeretek itt lenni. Már nincs is miért maradnom. Itt akarom hagyni ezt a helyet.

— Engem sem kedvel túlságosan, igaz?

— Cseppet sem kedvelem — mondtam nyersen.

Arca megrándult, mintha sírás fojtogatná. Ajkába harapott. Szép volt és szánalmas és semmi hatással sem. volt rám.

— Ha tudná, milyen boldogtalan vagyok, nem volna ilyen érzéketlen velem szemben.

Ezt eleresztettem a fülem mellett, fogtam a bőröndjeinkét és levittem a kocsihoz. Sarah készen állt, kabátban, kesztyűben, Joey-t szorítva magához. Keresztül kellett esnünk a búcsúzkodás szertartásán Mrs. Marlow-val, George-dzsál és Poppyval. Sőt Rose is lejött az ajtóhoz és ott nyújtotta a félreértett nő szívfacsaró látványát. Elhajtottunk.

Mindjárt St. Lissen kívül Sabrinával találkoztunk, aki a kórházból jött visszafelé. Megállítottam a kocsit. Ő is megállt, de mintha nem szívesen tenné.

— Hogy van az édesapja? — kérdeztem.

— Talán egy kicsit jobban. A doktor elégedettnek látszik. Kocsikáznak Sarah-val?

— Nem. Elutazunk.

— Ó! — Gyors pillantást vetett rám, azután félrenézett. — Végleg elmennek?

— Igen. Londonban szükség van rám. Az ügy pedig elintéződött, tehát nincs miért maradnom.

— Az ügy elintéződött?! — kiáltotta. — Hogy érti ezt?

— Letartóztatták Gawe ezredet. A rendőrség ma délelőtt vitte el.

— Nem — tiltakozott. — Nem lehet Gawe ezredes. Az a kedves öreg ember!

Szomorúan nézett rám.

— Ő nem tehetette. Miért gondolják, hogy igen?

Nem volt értelme hazudni. Úgyis meg fogja tudni az igazat előbb-utóbb. Jobb lesz előkészíteni rá.

— Magáért jöttek a farmra. Gawe ezredes ott volt és közölte velük, hogy maga nem tehetette, mert ő tette.

— De ... Ó, istenem, mit csináljak? Nyilván átlátott a szitán és rémesen érezte magát.

— És most maga is megszökik — tette hozzá szerencsétlenül. — Most mit csináljak?

— Nem kell semmit sem tennie...

— De én biztosan tudom, hogy nem ő tette — állhatatoskodott. — Nem engedhetem, hogy helyettem letartóztassák. Hogy tehetnék ilyet?

— Nem tudja őket megakadályozni, mert már megtették. Azt hiszem, az édesapja kedvéért tette, helyesebben, egészen biztosan tudom, hogy azért. Maga nem tehet semmit.

— Gondolja, hogy újra eleresztik?

— Igen — nyugtattam meg. — Azt hiszem.

Egy darabig hallgatott hosszú télikabátjában, kalap nélkül, egyik lábával a kocsi feljáróján, nem nézve rám. Olyan közel volt hozzám, hogy megérintettem volna, de úgy látszott, nagyon messzire távozott tőlem, a maga külön világába. Volt egy olyan impulzusom, hogy kikottyantom, nem végleg megyek el, de ezt elnyomtam magamban. Sokkal jobb lesz, ha mindenki azt hiszi, hogy végleg elmentem. Akkor nem sejtheti senki, hogy nem úgy van.

Hirtelen rám nézett, olyan intenzíven, mint aki veszélyes ugrásra kényszeríti magát, de nem biztos benne, hogy át tudja ugrani a szakadékot. Nyilvánvaló erőfeszítéssel szólt:

— Ha itt marad és tisztázza ezt az ügyet. Ha leleplezi az igazi gyilkost, én ... én mindent meg fogok tenni, amit csak akar.

Egy pillanatra megnémultam, azután nagyon méregbe jöttem. Minek néz engem ez a lány? Mielőtt azonban bármit is mondhattam volna, Sarah közbevágott:

— Meg fog kérni, hogy javítgasd a ruháit — mondta éles elméjűen. — Mindig szeretne találni egy nőt, aki felvarrja a gombjait.

Hirtelen mérgelem elmúlt, mikor láttam, milyen zavart és szerencsétlen Sabrina.

— Sajnálom, nem maradhatok.

— Rendben van. Én sajnálom, hogy ilyen butaságokat mondtam.

Levette a lábát a feljáróról.

— Isten veled, Sarah. Remélem, egyszer majd még találkozunk.

— Azt hiszem, még fogunk — mondta Sarah vidáman. — Isten veled!

Sabrina elfordult és továbbindult. Azt hiszem, rémesen érezte magát. Visszautasították és most megy vissza egyedül abba a kietlen házba, minden összezárul körülötte. Aki esetleg segíthetett volna, elhagyta. És persze, a Polgenny hullája is ott fekszik a dolgozószobában, felfedezésre várva, csak ő ezt még nem tudhatja. Beismerem, hogy Polgenny hullájának gondolatára az én hátamon is végigfutott a hideg.

— Miért vagytok olyan furcsák, Sabrina meg te? — kérdezte Sarah.

— Furcsák? Ezt meg hogy érted?

— Olyan furcsán néztek egymásra, különösen, mikor azt hiszitek, hogy a másik nem látja. —

Választ sem várva, folytatta: — Miért mondta, hogy megszökünk?

— Gondolom, azért, mert olyan hirtelen távoztok. Nem tudott róla, hogy elutazunk.

— Tényleg szökünk?

— Nem. Nem igazán.

— Akkor miért nem mondtad meg Sabrinának, hogy nem igazán szökünk. Most még mindig azt hiszi. Bárcsak itt maradtál volna, mikor kért rá! Nem lehetett volna?

— Nem, drágám.

— De miért nem? Van ennek valami köze a gyilkossághoz?

Elég bolondul azt reméltem, hogy Sarah nem tudott meg semmit a gyilkosságról. Most komolyan nézett rám, tágra nyílt kék szemével. Nem válaszoltam, mert talán nem is tudtam, mit mondjak.

Ő folytatta:

— Nem tetszik nekem ez az egész. Csúnya. De megszökni sem szeretek.

— Drágám — biztosítottam —, nem szökünk meg.

— De mindenki azt fogja hinni, hogy igen. Sabrina azt hiszi és Poppy és gondolom, a rendőrség is.

— Két-három nap múlva visszajövünk.

— Azt akarod, hogy mindenki azt higgye, hogy megszöktél? És nagy lesz a meglepetés, mikor visszajövünk?

— Igen, ezt akarom. Megkönnyebbülten sóhajtott.

— Örülök, hogy visszamegyünk, de szeretném, ha nem keverednél több gyilkossági ügybe. Nem szeretem a gyilkosságokat.

Elmosolyodott.

— Ugye majd meglepődnek? Reméltem, hogy igen, de valami bántott még azon túl is, hogy Sarah, íme, tudott a gyilkosságról. A rendőrség könnyen hiheti, hogy szököm és ha megpróbálnak ebben megakadályozni, esetleg sikerül nekik. Katasztrofális lenne, ha eljutnék a reptérig és onnan visszahurcolnának.

A legjobb módszer ennek megakadályozására, hogy közlöm velük, hova megyek. Ezért, ösztönömre hallgatva, megálltam a swimbridge-i rendőrkapitányság előtt és a rendőrfőnököt kerestem. Éppen hazament ebédelni, de az ügyeletes rendőr megadta a címét.

Nagy házban lakott kicsit Swinbridge-en kívül és csengetésemre ő maga nyitott ajtót.

— Halló! — mondta — Mi van? Történt valami ?

— Nem, uram. Amennyire én tudom, nem. De szeretnék önnel pár szót váltani, ha megengedi.

— Szívesem, hacsak nem akarja azt mondani, hogy újabb gyilkosság történt — mondta keserűen. — Jöjjön be, kaphat egy pohár sherryt. Ez a kislánya? Majd a feleségem a gondját viseli. Biztosan tart valahol valami csokoládét vagy ilyesmit. Szereted a csokoládét?

— Igen, kérem — jelentette ki Sarah határozottan.

Bementünk. Sarah-t rábízta a feleségére, egy kövér, kedélyes nőre, engem pedig bevezetett a dolgozószobájába, egy kellemesen rendetlen szobába, fakult szőnyegekkel, öreg bőr karosszékekkel, tele horgászfelszereléssel, golfütőkkel és egy repülőgépmo­dell-gyűjteménnyel, kezdve az S. E. 5-ös Lancasterektől egészen az 1914—18-as világháború repülőgéptípusáig. A falakon a rendőrfőnök karrierjének különböző állomásait ábrázoló, bekeretezett fényképek. Az egyik­en pilótaszerelésben állt egy Bristol harci repülőgép mellett, a másikon trópusi öltözetben. Egy harmadik, meglehetősen hatásos fényképen egy repülőgép roncsai mellett állt, melynek orra mélyen a földbe fúródott, vége pedig magasan a levegőbe nyúlt. A kandallón ezüstrámában a felesége arcképe, amely már régi lehetett. Egy sokkal újabb, mosolygós fiatalembert ábrázolt repülő alezre­desi egyenruhában, a repülő­k hadi érdemkeresztjével. Nyilván a halott fia.

Egy kredencből kivette a sherrysüveget két pohárral és töltött.

— Miért akar velem beszélni?

Hangja nyers volt, de nem barátságtalan. A kandalló előtt állt. Az alacsony, zömök, vörös arcú férfi a hátát melengette a kandallónál és az volt az érzésem, hogy éppen megfelelő hangulatban van ahhoz, amit mondani akarok.

— Uram — mondtam tisztelettudóan —, azért szeretnék ön­nel beszélni, mert nem tetszik nekem ez az eset.

— Magának nem tetszik? A fenébe is, ember, gondolja, hogy nekem tetszik? Azt hiszi, élvezem, ha papkisasszonyok és hivatásos törzstisztek gyilkolnak?

— Nem hiszem, hogy bármelyikük is gyilkolt volna — mondtam.

— Nem hiszi? Adja Isten, hogy magának legyen igaza.

Sóhajtva ült le az egyik bőr karosszékbe.

— Nem vagyok valami lángész. A háború előtt repülő-századparancsnok voltam. Az jó volt. A szabályzat mindent előírt és én jól ismertem a szabályzatot. Ha minden megy a maga módján, századparancsnokként mentem volna nyugdíjba.

De jött a háború, növelni kellett az állományt és engem előléptettek. Kötelékparancsnokká, helyettes légi marsallá. Csupa olyan rang, amiről még csak nem is álmodtam. Azt hiszem, mindenki azt gondolta, hogy örülök neki.

Kis szünet után kezdte magát indulatba lovalni.

— Még hogy örülök neki! Úristen, egész idő alatt halálra aggódtam magam. Mikor azután nyugdíjba mentem, mint helyettes légi marsall, kiderült, hogy anyagilag nem, állok olyan jól, mint ahogy a háború előtt nyugdíjas századparancsnokként álltam volna. Tehát elvállaltam ezt a rendőrfőnöki állást. Éppen nekem valónak látszott. — Ismét szünetet tartott, és nagyot kortyolt a sherryből. Szórakozottan az üvegért nyúlt és megtöltötte mindkettőnk poharát.

— És most nézze, mibe keveredtem — méltatlankodott. — A felügyelő hülyének tart. Nem is hibáztatom. Ő tudja a maga dolgát, én nem. Azért tettek meg rendőrfőnöknek, mert helyettes légi marsall voltam. Sose kérdezték tőlem, hogy megvan-e hozzá a képességem. Tudja meg, hogy el nem vállaltam volna ezt az átkozott állást, ha tudom, hogy mivel jár.

Töltött magának egy harmadik pohárral is és félig kiitta.

— Tény az, hogy elpuskáztam a dolgot. Ezzel szembe kell néznünk. A felügyelő mindjárt a lelegején azt akarta, hogy vonjuk be a Scotland Yardot és én nem akartam. Minden külső segítség nélkül akartam ezt az ügyet megoldani, gondoltam, ezzel majd dicsekedhetem. Na, de hagyjuk ezt. Ez az én ügyem. Magának mi mondanivalója van? Azt hiszi, hogy egyikük sem tette? Miért hiszi azt?

— Nézzük a dolgot így, uram. Ma reggel Gawe ezredes előadott egy történetet, amelynek alapján önöknek le kellett őt tartóztatniuk. Készen nyújtotta át az összes bizonyítékot, amelyek egy letartóztatáshoz szükségesek. De ön, ugyebár, nem hiszi igazán, hogy bűnös?

— Hát... — nem. — ismerte be a rendőrfőnök. — Azt hiszem, a kislányt próbálja védeni. A felügyelő is ezt hiszi. Persze, ez hosszú távon nem fog sikerülni, de az egész ügy átkozottul kellemetlen.

— Na, jó. Önnek bizonyítékai vannak az ezredes ellen, de nem hiszi azokat. Önnek bizonyítékai vannak Sabrina Trevennick ellen és azokat elhiszi. De miért? Valószínűbb, hogy az ellene szóló bizonyítékok valószínűbbek, mint az ezredes ellen szólók? Másrészt van itt egy egész csomó kétes egzisztencia. Például Polgenny és Marlow. Ha hagytak valami nyomot, gondoskodtak róla, hogy az másra legyen terhelő.

A rendőrfőnök elgondolkozva dörzsölgette az állat.

— Ez egészen jól hangzik — mondta, de kételkedően.

Rám pillantott, majd kiobbant:

— A fene egye meg! Mi ez? Azt akarja, hogy tartóztassam le Polgennyt, mert bizonyítékaim vannak mások ellen? Vagy kérem a bírót, hogy akasszon fel egy embert, mert tökéletes alibije van? Ennyire hülyének néz?

— Nem ezt kértem, uram. Csak azt kértem, hogy tartsa bolonddá egy kicsit Polgennyt és Marlow-t. Hadd higgyék, hogy önök bűnösnek tartják Gawe ezredest. Ő nem bánja, ha egy-két napig elzárva tartják, amíg visszajövök.

— Ha bevallott egy gyilkosságot, ezt nem bánhatja — mondta a rendőrfőnök. Majd gyorsan hozzátette: — Azt mondta, hogy amíg visszajön? Hova akar menni?

— Franciaországba. Úgy számítom, hogy ma este odaérek.

— Franciaországba? — Gyorsabban vágott az esze, mint gondoltam. — Henry Manningtree, egy héttel azelőtt, hogy meggyilkolták, ott volt. Mit tud? Mit tartogat a kezében?

— Nem sokat. Marlow és Polgenny ők is Franciaországban voltak a háború kitörése előtt és Rose Lawson is. Egy fedél alatt laktam ezzel a hárommal és szent meggyőződéseim, hogy nyakig benne vannak valamiben. Mellesleg van egy elképzelésem, hogy Rose és Polgenny házasok.

— Mi? Istenemre! Ezt komolyan gondolja?

Sikerült az érdeklődését felkeltenem, de ugyanakkor gyanakvó is volt és egyelőre a gyanakvás diadalmaskodott.

— Csak nem akar engem az orromnál fogva vezetni? Rusty Ironbridge sokat beszélt magáról. Azt mondta, tele van elképzelésekkel és hallatlanul szemtelen, ha nem sikerül keresztülvinni a saját akarátát. Magának volt képe hozzá, hogy pocséknak nevezze az ő terveit. Méghozzá egy konferencián. Egy nyamvadt repülő alezredes merte mondani egy helyettes légi marsallnak, hogy pocsékok a tervei.

Már hallottam valahol ezt a történetet saját magamról, de nem emlékszem az említett esetre.

— Nem akarom az orránál fogva vezetni, uram. Ez a gondolatom támadt, és helyesnek tartottam, hogy megemlítsen önnek. A múltkor ön olyasmit mondott, hogy kiegészíti velem a testületét, reméltem, hogy jónak fogja találni elképzelésemet és megadja hozzá a támogatását.

Bűnösnek és aljasnak éreztem magam, mikor ezeket mondtam, mert igenis, az orránál fogva vezettem, mivel nem szóltam semmit Polgenny haláláról. Biztosra vettem, hogy ha már egyszer megadta hozzájárulását franciaországi utamhoz, makacsul meg fog akadályozni mindenkit, hogy visszahozzon onnan.

— Teljesen igaza van. Valóban azt mondtam. Helyesen cselekedett, hogy hozzám jött az ötletével. Menjen Franciaországba, tudjon meg minden lehető és nekem tegyen jelentést, ha visszajött. Személyesen nekem, érti?

. — Igenis, uram. És azt hiszem, most már indulnom is kellene, ha még ma este el akarom érni Franciaországot.

Már megint lóvá tettem szegényt, mert jól tudtam, hogy aznap este nem lehetek Franciaországban. De azt akartam, hogy higgye, már elhagytam az országot, mikor Polgenny holttestét megtalálják.

— Úgy van. Nem szabad magát tartóztatnom. Gondolom, repül?

— Igen, uram.

— Hát akkor sok szerencsét, Claymore! Tudom, hogy meg fog tenni minden magától telhetőt. Számítok magára.

Miközben a dolgozószobát elhagyva, a folyosón lépkedtünk, karomra tette a kezét.

— Egyébként, tényleg, olyan pocsékok voltak azok a terveik? Ismerve Rustyt, ez cseppet sem lepne meg. Lusta vén ördög és túlságosan szereti az italt. De rendes fickó.

Nevettem:

— Nem tudok erre válaszolni, uram, mert nem emlékszem. De ha valaha is azt mondtam, hogy Lonbridge helyettes légi marsall úr tervei pocsékok, az semmi ahhoz képest, amit ő mondott az én elképzeléseimről.

Elhajtottunk Sarah-val és örültem, hogy túl vagyok ezen a beszélgetésen. Persze, még mindig büntudatom volt. Minden harcias handabandázása ellenére a rendőrfőnök rendes, szívélyes öreg fiú volt; nagyon nem szívesen vezettem félre.

Plymouthhoz közeledve az idő folyton rosszabbodott és mikor a reptérre értem, már hó is esett. Bili Ashow ott várt a feleségével és a kisfiával. Bili magas, szőke, jó kedélyű ember volt, a felesége sötét hajú és csinos, a kis Róbert pedig Sarah-val egyidős. Ropogó tűz mellett téztünk, utána Bili bevitt az irodájába egy kis beszélgetésre. Magammal hoztam a fényképezőgépet is.

— Van itt néhány film — mondtam. — Szeretném előhívatni és felnagyíttatni még most, hogy magammal vihessem őket. Lehetséges ez?

— Könnyen.

A filmeket elküldte a fényképészeti osztályra és cigarettával kínálva, kényelmesen elhelyezett egy székben.

— Halljuk, mi az a létfontosságú ügy! Válaszodnak nagyon kielégítőnek kell lennie, ha azt akarod, hogy másodpilóta nélkül rád bizzak egy gépet. Lefogadom, hogy nő van benne!

— Istenem! Nem tudsz másra gondolni, csak nőkre?

— Nem, ha rólad van szó — válaszolt nyersen. — Iris?

— Nem — feleltem türelmetlenül. — Férfjhez ment egy részvénytársaság alapítójához. Alig találkozom vele.

— Akkor hát Júlia — találgatta. — Mindig azt tartottam, az a lány olyan ártatlannak látszik, hogy nem lehet igaz. Szóval Júlia?

— Ő négy hónapja Hollywoodban van. Akarod hallani a történetemet, vagy csak katalogizálni akarod az ismerőseimet?

— Fogj hozzá és jusson eszedbe, hogy jónak kell lennie.

Bili Ashow előtt nem volt mit rejtegetnem, tehát elejétől végig mindent elmondtam neki. Arckifejezése egyre komolyabbá vált.

— Szóval egyszerűen otthagytad a hullát a dolgozószobában — mondta a történetem végén. — Azt hiszem, teljesen hiába mondom neked, hogy hülye ló vagy.

— Ez most nem sokat használna. A fenébe is, csak nem gondolod, hogy szívesen csinálom, amit csinállok? Ahányszor a hulla eszembe jut, majdnem eszemet vesztem a félelemtől.

— Én is így lennék vele a te helyedben — mondta józanul. — Úgy látom, meg kell kapnod a gépet. Egy Proctor lesz. — Mosolyogva tette hozzá: — Tudtam, hogy nő van a dologban!

A meteorológiai előrejelzés pontos volt; a hófelhők az éj folyamán eltakarodtak, úgyhogy hajnalban el tudtam indulni. Párizsba megérkezve, első látogatásom a francia kiadómnak szólt, akivel korábban nem találkoztam személyesen. Magas, szakállas francia volt; szívélyesen üdvözölt és nem is lehetett volna segítőkészebb, mint amilyennek mutatkozott. Ajánlólevelet kaptam tőle a fivéréhez, aki ismert ügyvéd, attól pedig egyet Cáron rendőrfelügyelőhöz. Az utóbbi barátságos volt, de nem nagyon biztatott. Párizs már nem az, ami a háború előtt; rengeteg okirat megsemmisült, nehéz lesz olyan

külföldiek nyomára bukkanni, akik 1939-ben éltek Párizsban. Elvette tőlem a fényképeket, és megígérte, hogy minden tőle telhetőt megtesz.

Miközben én távol voltam, Staceyben egymást követték az események.

Polgenny tetemét egészen este hét utánig nem találták meg. Rose volt az, aki megtalálta. Lámpával a kezében lépett be a dolgozószobába; Polgenny holttestét megpillantva felsikoltott és elejtette a lámpát. Szerencsére kialudt.

A doktor tíz percen belül ott volt; a rendőrfőnök Osborne felügyelővel és a rendőr-orvossal körülbelül fél nyolckor érkezett. Elkezdődött a kihallgatás.

George Marlow azt vallotta, hogy reggeli óta nem látta Polgennyt. Polgenny nem volt ott az ebédnél? Nem, de ennek senki sem tulajdonított semmi jelentőséget.

Poppy hazudott, mint a vízfolyás: Nem látta Polgennyt reggel tíz óra óta. Nem nyugtalanította, hogy nem jelent meg az ebédnél. Ha házon kívül akart ebédelni, ő nem bánta.

Rose elismerte, hogy a délelőtt folyamán találkozott Polgennyvel — úgy emlékezett, hogy nem sokkal tizenegy után. Polgenny nagyon izgatottnak látszott és haragudott Todra. Kicsit később hallotta a két férfit veszekedni a szalonban. Tompa puffanást is hallott.

— Pontosan hol volt ön, mikor azt a veszekedést hallotta? — kérdezte a felügyelő.

— A lépcsőn. Éppen a szalonba tartottam, amikor emelt hangjukat hallottam. Nem hallottam mindent, amit mondtak, kivéve egyszer Todot, amikor azt mondta: Maga átkozott hazug!

— Én ön a lépcsőn maradt?

— Igen. Nem akartam egy veszekedés kellős közepébe érkezni. Ezután hallottam a puffanást, és azt követően csend volt. Még kicsit vártam a lépcsőn és éppen megindultam lefelé, mikor Tod kijött a szalonból. Izgatottnak, feldúltnak látszott.

— Beszélt vele?

— Nem. Visszamentem a szobámba. Gondoltam, jobb lesz, ha elmegyek az útból.

— Ez nyilván fél tizenkettő tájban lehetett — jegyezte meg a felügyelő. — A doktor szerint a gyilkosság ez idő tájt történhetett. Röviddel azután, sőt azonnal azután, Claymore úr összecsomagolt, és elhagyta a házat.

— Nekem már előző este megmondta, hogy délelőtt elutazik — szólt közbe Poppy.

Poppy szerint — akitől az ebben a fejezetben foglalt közlések nagy részét kaptam — a felügyelő hitetlenül nézett rá, mikor ezt vallotta, de nem tett semmiféle megjegyzést.

— Bement-e valaki önök közül a szalonba tizenegy és egy óra között?

— Igen. Én — mondta George. — Fél tizenkettő és tizenkettő között. Claymore ott volt Miss Lalehammel.

— Polgennynek semmi nyomát sem látta?

— Nem.

— Látta-e valaki Polgenny urat kijönni a szalonból a Claymore úrral folytatott veszekedés után?

Senki sem felelt.

— Úristen — mondta a rendőrfőnök, aki most nyitotta ki először a száját. — Először a vikárius lánya gyilkol, azután egy hivatásos törzstiszt és most úgy próbálják feltüntetni a dolgot, hogy a tettes egy repülő alezredes, aki Rusty Ironbridge vezérkarához tartozott. Öklével verte az asztalt.

— Ezt nem hiszem el! Mondom, hogy nem hiszem. Egyáltalán, mi van önökkel? Nem tudják abbahagyni a gyilkolást?

Erre senki sem felelt. Majd rövid hallgatás után George szólalt meg, szokása szerint teljes nyugalommal.

— Tudja — mondta elgondolkozva —, Polgenny és Claymore nem szerették egymást. Ki nem állhatták egymást. És Polgenny tudott valamit, vagy csak mondta, hogy tud. Megemlíthette ezt Claymore-nak reggel a szalonban és erre ...

Elhallgatott, mint akinek sikerült egyszerű magyarázattal szolgálnia. De ez nem elégítette ki a felügyelőt.

— Ön szerint Polgenny úr azt állította, hogy tud valamit? Mi volt az?

— Hogy Sabrina a kisöbölbeli kunyhóban volt Sir Henry meggyilkolásának estéjén, két esőköpenyben — válaszolta George habozás nélkül. — Azt mondta, nem szándékozik ezt senkinek sem elmondani, hacsak nem tartóztatnak le egy ártatlan embert. Azt is említette, hogy az első ember, akinek ezt el fogja mondani, Claymore lesz. Azt hiszem, Claymore-nak szíves-örömet mondta volna el. Ne kerüljessük a forró kását, Polgenny tudta, hogy Claymore-nak nagyon tetszik Sabrina és jó mókának tartotta ezt elmondani neki.

— De nem tudhatta, hogy a kunyhóban voltam, mert nem voltam ott — méltatlankodott Sabrina. — És Henryt sem én öltem meg.

— Említette Polgenny úr az előbbieket bárki másnak is? — kérdezte a felügyelő.

— Igen — ismerte be Rose. — Nekem . . . nekem elmondta . . . azaz . . . tudja kérem . . .

Láthatóan zavarban volt és vigasztalanul elhallgatott. De a felügyelő noszogatta.

— Folytassa, Miss Lawson. Ön azt kezdte mondani. . . ?

— Azt gondoltam, ez volt az, amin Tod és Julián összeszólalkoztak. Különösen mikor Tod azt mondta: Maga átkozott hazug

— És akkor hallottam a puffanást. De semmit sem tudhattam biztosan, ezért nem szóltam semmit. Senkit sem akarok bajba keverni, hacsak nem vagyok egészen biztos a dologban.

— Senki sem akar senkit bajba keverni.

— Szólt közbe George. — Miért tennénk? De végül is van egy határ és ha Claymore egy kicsit nagyobb ütött Juliánra, mint ahogy akarta és Julián bevverte a fejét a kályhaellenzőbe vagy ilyesmi... Értik, ugyebár, hogy mit akarok, mondani? Nos, ha ezt tette, nem állítom, hogy Julián nem hívta ki maga ellen a sorsot. Utána a legegyszerűbb volt a holttestet a dolgozószobába vonszolni, és gyorsan elpárologni. Persze, számíthatott rá, hogy a hullát jó ideig nem fogják megtalálni, mert alig szoktunk bemenni a dolgozószobába.

Hosszú szünet következett. Mrs. Marlow volt a következő hozzászóló. Kicsit félénken mondta:

— Azt hiszem . . . nem tudom, fontos-e . . .

— Elhallgatott.

— Mondja tovább, asszonyom — mondta a felügyelő nem túl udvariasan. — Mit hisz?

— Csak azt, hogy mikor délután be akartam menni a dolgozószobába, ami három óra körül lehetett, nem tudtam bemenni, mert az ajtó zárva volt.

Szavai olyan hatással voltak, mintha bomba robbant volna. Mindenki rámeredt.

— Az ajtó zárva volt? Biztos ön ebben? — kérdezte a felügyelő.

— Igen. Levélpapírra lett volna szükségem, de nem tudtam hozzájutni.

— Biztos, hogy az ajtó nemcsak átmenetileg beszorult vagy megakadt? Erősen próbálta kinyitni?

— Ó, igen. Zárva volt. A folyosóra nyíló ajtó is, meg a szalonból odanyíló ajtó is. A felügyelő Rose-hoz fordult.

— És amikor ön hét óra körül odament, zárva voltak az ajtók?

— Nem. Legalábbis a folyosó felőli nem.

— Sem a szalon felőli — szólt közbe Poppy. — Tudom, mert azon keresztül mentem be, mikor Rose sikolyát meghallottam.

— Hah! — mondta a rendőrfőnök, mély, diadalmas sóhajjal. A felügyelőhöz fordult, mintha őt vádolná valamivel. — Nahát akkor, ha ezek a tanúk igazat beszélnek, valakinek ki kellett nyitnia az ajtókat jóval azután, hogy Claymore elhagyta a házat. Aki pedig kinyitotta azokat az ajtókat, tudta, hogy egy hulla van a dolgozószobában és az a valaki nem Claymore volt.

— Igen, uram, ez valószínűen hangzik — mondta a felügyelő óvatosan.

— Vajon tényleg valószínű? — kérdezte George.

Mindenki figyelme ráirányult. Ott ült, kötéssel a fején, nyugodt, vidám arckifejezéssel és szinte közömbösen folytatta:

— Sabrina ebéd közben említette, hogy találkozott Claymore-ral, mikor hazafelé jött a kórházból.

— Igen — mondta Sabrina —, találkoztam vele.

— Helyben vagyunk — folytatta George. — Találkoztak. Tegyük fel, Claymore azt mondta neki: “Nézze, angyalom, mindent elkövettem a maga érdekében, amit csak tudtam. Tenne maga is egy kis szívességet nekem? Mire Sabrina igent mondott. Claymore így folytatta: “Mindössze azt kérem, fogja ezeket a kulcsokat és nyissa ki a dolgozószoza két ajtaját úgy négy-öt óra múlva.” így történhetett, hogy háromkor a dolgozószoza mindkét ajtaja zárva volt, viszont hétkor már nyitva. Nem esküszöm meg rá, hogy így történt, de így történhetett.

— De nem történt — mondta Sabrina hevesen. — Nem mondott semmi ilyesmit. Mindössze megkérdezte, hogy van az édesapám és közölte, hogy elmegy. Elmondta, hogy Gawe ezredet letartóztatták. Ezután elbúcsúztunk és ez volt minden.

— Miután visszatért ide, bement-e a dolgozószozába? — Kérdezte a felügyelő.

— Nem. Éppen ebéd idejére érkeztem vissza. Utána el kellett intézennem egyet s mást az egyházközségnek, majd újra visszamentem a kórházba. Fél hétkor érkeztem ide, felmentem a szobámba és leveleket írtam. A szobámban voltam, amikor Rose sikoltott.

— Egyáltalán nem ment a dolgozószozába?

— Egyáltalán nem — tagadta Sabrina határozottan.

— Biztos vagy te ebben, Sabrina? — kérdezte Rose csendesen. — Én azt hittem . . . — elhallgatott.

— Átkozott ügy — ordított a rendőrfőnök, teljesen elvesztve önuralmát. — Maga nagyon jól tudja, hogy mit akar mondani, akkor miért habozik? Köpje ki, asszonyom! Mit hitt?

— Látni véltem Sabrinát körülbelül tíz perccel hét előtt, amint jön ki a dolgozószozából — felelt Rose mereven.

— Nem láthattál, mert nem voltam ott — mondta Sabrina. Áthatóan nézett Rose-ra, majd halk, szilárd hangon hozzátette: — Aljas nő vagy.

Rose nem reagált erre a megjegyzésre.

— Hagyjuk ezt, Miss Trevennick — mondta a felügyelő határozottan. — Mrs. Lawson, ön látni vélte Miss Trevennicket. Miből gondolja, hogy őt látta?

Rose hűvösen beszélt, pontosan annyi tartózkodást adagolva a hangjába, hogy mindenkivel megértesse, kellemetlen kötelességet teljesít.

— Átmentem a hallon és fel akartam menni a lépcsőn. A dolgozószoza a folyosó végén van. Ott egy kicsit sötét van. De láttam valakit kijönni a dolgozószozából és úgy látszott, hogy az a valaki, amint engem megpillantott a kivilágított hallban, kissé visszahúzódik az árnyékba és arra vár, hogy én elmenjek.

— Mintha nem akarná, hogy meglássák? — segített a felügyelő.

— Igen. Én... én biztos voltam benne, hogy Sabrina az.

— Úgy? — vakkantott a rendőrfőnök. — Egy pillanattal ezelőtt még csak gondolta, hogy Miss Trevennick az. Most biztos benne. Egy újabb pillanat múlva azt fogja mondani, hogy véres füttykös volt a kezében és hajánál fogva vonszolt egy hullát. Nem lehet így is, meg úgy is, ahogy magának tetszik. Rose sértetten, de türelmesen és megbocsátóan nézett rá.

— Nem egészen így gondoltam — magyarázta kedvesen. — Tudja, hogy van az, ha látunk valakit, és egy kicsit sötét van. Látunk egy alakot, körvonalakat és azt gondoljuk magunkban: ez X. Y. Én láttam azt az alakot, és azonnal azt gondoltam: ez Sabrina és majdnem meg is szólítottam. Én akkor egészen bizonyos voltam benne, hogy Sabrina az, de a dolog nem látszott fontosnak és nem néztem oda jobban.

— Biztos, hogy nem Mrs. Marlow-t vagy Miss Laleham-et látta? — kérdezte a felügyelő.

— Egyik sem lehetett, mert Poppy a konyhában volt, Mrs. Marlow pedig az emeleten. Különben is, az alak, akit láttam, nem hasonlított egyikhez sem. Ha nem Sabrina volt, akkor csak kívülről jöhetett be valaki.

Ez a feltevés olyan neveltséges volt, hogy senki sem vette komolyan, kivéve Mrs. Marlow-t.

— Csakugyan úgy lehetett — mondta habozva, finomkodó hangján. — Ugyanis tudom, hogy nem Sabrina volt.

Rose felnevetett:

— Tudja? Hát ennek nagyon örülök.

— Honnan tudja, hogy nem Miss Trevennick volt? Talán együtt volt vele abban az időben? — kérdezte a felügyelő.

— Ó, nem. Nem voltam vele. A szobámban voltam.

— Drága anyám — mondta George nagyon gyöngéden —, te nem vagy tisztában vele, hogy mit beszélsz. Igaz?

— Talán nem — felelt Mrs. Marlow bizonytalanul. — De azt tudom, hogy Sabrina meg én egyszerre mentünk fel, éppen fél hét után. Ő bement a saját szobájába, én pedig az enyémbé. Szobáink egymás mellett vannak. Mikor Rose sikoltott, egyszerre jöttünk ki a szobáinkból és a folyosón találkoztunk.

— De nem lehetséges-e, hogy Miss Trevennick közben elhagyta a szobáját, majd visszament oda? — kérdezte a felügyelő.

— Megtehetette volna, de nem tette. A szobájában maradt.

— Hogy állíthatja ezt ilyen határozottan? Meghallotta volna, ha eltávozik a szobájából?

— Nem, azt nem hallottam volna. Éppen ezért tudom, hogy a szobájában volt,

— Na de igazán, anya! — mondta George elnézően. Rámosolygott a felügyelőre, mintha arra kérné, hogy ne tulajdonítson jelentőséget annak, amit az öreg hölgy mond, ő már ilyen.

— Nem hallotta volna? — kérdezte a rendőrfőnök. — Akkor honnan tudja, hogy nem hagyta el a szobát?

— Mert egész idő alatt hallottam őt — válaszolt Mrs. Marlow.

— Ó, úgy érti, hogy hallotta a szobában mozogni? Állandóan mozgásban volt fél hét és hét között?

— Nem jött-ment, hanem írt — mondta Mrs. Marlow.

— Ezt mondtam én is — vágott közbe Sabrina. — A szobámban voltam és leveleket írtam.

— Te jó isten! — kiáltott fel a rendőrfőnök. — Azt állítja, hogy hallotta őt a szomszéd szobában írni?

— Igen. — Bocsánatkérően nézett Sabinára. — Nem állhatom a zajt. A folytonos kattogást. Reméltem, hogy abbahagyja, de nem tette.

— Ó, írógépet használt? — értette meg végre a felügyelő.

— Persze — mondta Mrs. Marlow, akit nyilvánvalóan meglepett ez a kérdés. — Mindig azt teszi.

A felügyelő lassan megfordította a fejét, úgyhogy vastag szemhéjű, álmos szemei egyenesen Rose-ra néztek. Lassan és halkán szólt:

— Még mindig biztos benne, Mrs. Lawson, hogy látott valakit a dolgozószoba ajtajában ma este?

Rose meghökkent. Kényelmetlenül nézett körül.

— Én ... én azt hittem, hogy láttam. Gondolom, lehetett valami árnyék is vagy valami más.

— Árnyék? Minek az árnyéka? — kérdezte a felügyelő.

Rose nem felelt.

— Ha már a dolgozószobáról beszélünk — vágott közbe Poppy —, észrevette-e valaki, hogy az ablak nincs beriglizve. Vagy nem? Én észrevettem.

— Én is észrevettem, Miss Laleham — mondta a felügyelő. Hanghordozása világossá tette, hogy az ablakról egyelőre nem kíván tárgyalni.

— Gondolom, most már senki sem forgat olyan gondolatokat a fejében, hogy Miss Trevennick nyitotta ki az ajtókat — mondta a rendőrfőnök elégedetten. — Ugye, Mrs. Lawson ?

— Én ... én is azt hiszem. Minden olyan zavaros és nyugtalanító'. Olyan feszültséget okozott. Én ... én mindenütt látni vélek valamit. Bárcsak ne mondtam volna semmit. Nem szívesen tettem, de azt hittem, kötelességem — mondta Rose elhaló hangon.

— Mesebeszéd — mondta Poppy csípősen. — Az egészséget azért találtad ki, mert nem szereted Sabinát. — Kis szünet után álszentül hozzátette: — Utálom a hazug embereket !

A felügyelő álmos szemeit most őfelé fordította, de nem tett megjegyzést. Rose felszisszent és levegő után kapkodott, mintha megütötték volna.

— Ó! — kiáltotta, és szemeit könyörögve jártatta körbe az arcokon.

— Nem értem — mondta szájalmasan. — Mit csináltam én? Miért fordul mindenki ellenem ?

George felé fordult, vakon tapogatózva.

— George! Ó, George!

Elrejtette arcát George mellén. George pedig átkarolta.

— Ha valakinek mondanivalója van Rose-t illetően, jobban teszi, ha nekem mondja.

— Miért? — kérdezte Poppy. — Mit fog csinálni ?

— Tudni fogom, hogy hogyan bánjak el velük — mondta nagy önbizalommal.

— Igen? — Poppy hangja csúfondáros volt. — Talán Polgenny mondott valamit Rose-zal kapcsolatban?

— Micsodaaa? Ezt nem nyelem le senkitől. Ha maga nem nő lenne ... — Röviden, megvetően felnevetett, és vállat vont.

— Rose és én holnap kora reggel elhagyjuk ezt a házat — mondta.

Poppy nevetett: — Nem bírja el, ha magára mondanak valamit. Maga tehet gonosz célzásokat Sabinára, de ha valaki visszaadja a kölcsönt... — Fejét rázta. — Gyáva! — fejezte be gyűlölködve.

— Kérem, Miss Laleham! — mondta a felügyelő udvariasan, de határozottan. Majd George-hoz fordult: — Sajnálom, de szó sem lehet arról, hogy valaki holnap reggel elhagyja a házat. Senkinek sem akarok kényelmetlenséget okozni, de egyelőre senki sem távozhat innen.

Csütörtökön kora reggel már indultam is vissza Párizsból és ezt nemsokára nagyon megbántam. A navigáció sosem volt erős oldalam; ennek eredményeképpen a csatorna fölött riadtan repültem alacsony fellegek között, hóesésben és fogalmam sem volt, hogy hol vagyok. Tiszta mázli volt, hogy végül a felhők egy részén keresztül megpillantottam Dodman Pointot, ezután a többi már könnyen ment. Egyszerűen végigrepültem a part mentén Rame Headig, majd onnan északnak fordultam Fishlake felé. Bili Ashow ott várt a reptéren.

— Nem hittem volna, hogy ilyen időben elindulsz — jegyezte meg szelíden. — Szerencséd volt, hogy nem tévedtél el egészen.

— Hiába, a jó navigáció — feleltem.

— Baromian jó navigáció — mondta gorombán. — Ugyanis tudom, hogy egy és egy negyed órát kószáltál le s fel a part mentén, mint egy macska a forró háztetőn. Közben egyszer, mikor a Repülésellenőrzés jelentette, hogy messze nyugaton vagy, azt hittem, hogy teljesen el fogod kerülni Angliát. Bánatosan csóválta a fejét.

— Ha visszagondolok mindazokra az órákra, amelyeket arra vesztegettem, hogy pilótát faragjak belőled ... — kesergett. — Na, jó. Nem baj. Szerencsésen landoltál és ez a fő. Gyere, igyunk egyet! Azt hiszem, szükséged van rá. Száz halált haltam az utolsó másfél órában.

Miközben átszeltük a betont, Sarah repült a karjaimba.

— Úgy örülök, hogy visszajöttél! Nagyszerűen éreztem magam. Bili Ashow felvitt tegnap egy repülőgépen. Ezerlábnyira emelkedtünk.

— Élvezted?

— Hát nem nagyon. Túl zajos. Jobban szeretek biciklizni.

— Én is — mondtam. — Sokkal jobban. — Homlokráncolva fintorogtam rá. Visszafintorgott, majd mosolygott.

— Mi a baj, apa?

— A zsebeimmel van valami baj, látszólag. Valósággal kidagad.

Elragadtatott kiáltást hallatott, majd úgy esett nekem, mint egy vadember, a zsebeimben vájkálva. Az egyikben egy zacskó cukrot talált, a másikban ugyancsak egy zacskót csokoládé lovacskákkal.

— De gyönyörű! Melyik felét eszi meg az ember először? A fejét vagy a farkát.

— Az íze ugyanaz.

— Tessék — nyújtotta a zacskót felváltva Bili és énfelém, de egyikünk sem kért.

— Megyek és Bobbyt kínálom meg — mondta és elrohant, hogy megkeresse Bili kisfiát.

— Itt maradsz éjszakára, vagy inkább tovább akarsz menni? — kérdezte Bili.

— Továbbmegyek. Meg akarok szabadulni a szorongásomtól. Telefonálni is szeretnék.

Felhívtam a rendőrfőnököt. Minthogy fél kettő volt, úgy gondoltam, éppen ebédnél fogom találni és igazam volt. Beszélgetésünk rövid volt. Szándékosan fogtam rövidre.

— Claymore beszél, uram. Útban vagyok visszafele. Staceyben leszek négy óra körül.

— Istenemre, ideje, hogy visszajöjjön! Mi a fenét csinált? Tudja, hogy Polgennyt megölték?

— Megölték, uram? Ki tette?

— Átkozottul úgy néz ki, hogy maga.

— Én, uram? — Hangommal éreztetni próbáltam, hogy értékelem jó tréfáját. — Nézze, uram, most nem időzhetek itt; nyilvános telefonfülkéből beszélek és egy rendőr már a kocsim mellett áll. De ha mindenkit össze tud csődíteni négyre a farmra, sok mondanivalóm, lesz. Azt hiszem, jöhet a nagy leszámolás.

Letettem a hallgatót, mielőtt felelhetett volna.

Sarah-val gyorsan megebédeltünk és elhajtottunk. Szándékosan adtam a farmon a találkát a rendőrfőnöknek és azért mondtam négy órát, mert úgy számítottam, hogy jóval előbb odaérek. Előbb Poppyval akartam, egy kicsit csevegni. Sarah jókedvű volt a kocsitól; örült a visszatérésnek; Joey, a cica, békésen aludt az ölében.

— Micsoda kellemes meglepetés lesz nekik! — jegyezte meg.

— Remélem.

Az út a hó miatt tovább tartott, mint számítottam. Háromnegyed négy volt, mikor Stacey előtt lestopoltunk. Sarah óvatosan kiszállt.

— Joey-t viszem egyenesen lefektetni — jelentette ki komolyan. — Egész délelőtt játszott és most nagyon fáradt. Még nagyon fiatal cica, tudod.

Felment a cicával, én meg benéztem a szalonba, ahol senki sem volt, utána pedig a konyhába mentem. Sabrinát találtam ott egyedül. Éppen a sütő fölé hajolt. A tűz megvilágította komoly arcát és fénylett selymes, vörös haján. Összpontosított figyelem ült az arcán. Egyik kezében pléttálka volt egy tortával. A tálat konyharuhával fogta. A másik kezében kés, amellyel a tortát szurkálta.

Közömbösen pillantott fel, mikor beléptem, azután egy másodpercig teljesen mozdulatlanul nézett rám. A kés még mindig benne állt a tortában, örültem, izgatott voltam, szédültem.

— Hello — köszöntöttem.

— Miért jött vissza? — kérdezte halkán. Kivette a kést a süteményből, és megnézte. A sütemény kész volt. Kesztyűmet az asztalra dobtam, ő pedig becsukta a sütő ajtaját és a tortát egy polcra helyezte.

A tűzhely mellett álltunk, közel egymáshoz. Rámosolyogtam, mert úgy örültem, hogy újra látom. Meglepetésemre visszamosolygott rám. Egyike volt ez azoknak a pillanatoknak, amikor az ember teljesen ösztönösen cselekszik, gondolkodás nélkül, mintha nem is tudná, hogy mit csinál. Olyan természetesnek tűnt, hogy vállainál fogva magamhoz húzzam és megcsókoljam.

Durván eltaszított magától és én nem próbáltam visszatartani.

— Hogy merészel? — kiáltotta. Mérges volt. Úgy látszott, mindjárt pofon vág.
— Nem tudom. Tulajdonképpen nem is akartam. De valahogy mégis megtettem. Azt hiszem azért, mert úgy örülök, hogy viszontlátom.
— Minden lányt megcsókol, ha örül, hogy viszontlátja őket?
— Nem mindegyik engedné. Nem mintha nem csókolnám meg őket, ha hagynák.
— Én nem hagytam! — tiltakozott felháborodottan. — Váratlanul támadott.
— Igen — ismertem be —, engem magamat is meglepett. Ne haragudjon, Sabrina.
— Maga lehetetlen alak. — Megpróbált nem mosolyogni, de ez nem egészen sikerült neki.
— Ezt meg ne próbálja még egyszer, mert akkor igazán megharagszom — figyelmeztetett. — Miért jött vissza?
— Nem várta be a válaszat, hanem megragadta a csuklóját.
— Ó, azonnal meg kellett volna mondanom magának, hogy Mr. Polgenny meghalt.
— Úúúgy?
— Nem tudta, hogy meghalt? — Úgy láttam, nagyon aggódva várja a válaszat.
— Nem.
Megkönnyebbülten felsóhajtott, majd gyanakodva rám nézett.
— Hogyhogya nem tudta? Nem olvasta az újságokat?
— Hétfő óta nem. Párizsban voltam. Ma reggel repültem vissza.
— Párizsban? Miért?
— Szimatoltam. Tudakozódtam. Sok mindenre rájöttem.
— Úgy érte, hogy róluk? Akkor hát nem igazán ment el innen? Egész idő alatt vissza szándékozott jönni?
— Úgy van. Itt milyen volt az élet közben? Kedves, otthonos?
— Otthonos? Egyszerűen borzalmas volt — mondta Sabrina a szíve mélyéből. — Mrs. Marlow szegény beteg volt, de mi többiek . . . Poppy kényszerített bennünket, hogy mindnyájan együtt étkezzünk és azoknak az étkezéseknek a légköre! És a Poppy szörnyű viccei...
— Viccei?
— Igen. Állandóan. Tegnap, mikor lejöttünk az ebédhez, két baba lógott le a plafongerendáról. Egy fiú baba és egy lány baba, kötéllel a nyakuk körül. Poppy pedig vigyorgott, mint egy vén boszorkány. El tudja képzelni?
Könnyen el tudtam képzelni. Azt is felismertem, hogy ez a Poppy hidegháborúja volt, amivel össze akarta roppantani az ellenfél idegzetét.
— Valahányszor tojást ettünk, nem mulasztotta el vidáman megjegyezni, hogy tojásos szalonna szokott lenni az utolsó étkezés a halálraítélt cellájában. Vagy a villamosszéket emlegette és azon tűnődött, hogy melyik rosszabb, az, vagy az akasztás. Majdnem megőrjített mindenkit. Azután volt itt néhány ember a Scotland Yardról is, akik kérdéseket tettek fel.
— Nyomasztó lehetett. Hogy van az édesapja? Javul az állapota?
— Igen. Sokkal jobban van. A doktor szerint most még megússza.
— Maga is. Már nem kell félnie, hogy letartóztatják. Ugye, tudja ezt?
— Biztos? — kérdezte sóváran. — Remélem, igaza lesz. Ez jó kis lecke volt nekem — mondta ünnepélyesen.
— Lecke? Miféle lecke? Nincs magának leckére szüksége!
— De igen. Szörnyű vagyok. Érzélgősen beleszeretek mindenféle nem megfelelő férfiba és bajba keveredem és halálra rémítem az apámat. Ennek meg kell szűnnie.
Úgy láttam, komolyan nagyon rossznak hiszi önmagát. Ezt nem hagyhattam.
— Miért nem próbál beleszeretni egy megfelelő emberbe? Valakibe, aki jó és állhatatos... mint én?
— Magába!? — kiáltotta és a szeme csupa vád volt. — Sokat tudok magáról — folytatta. Magának mindig és mindenütt nőügyei vannak. Maga valamennyi férfi között a legrosszabb.

Ezt egészen nyugodtan, halkan mondta kedves hangján és egy pillanatilag nem is fogtam fel teljesen az értelmét. Azután elképedtem.

— Ez rút hazugság — tiltakoztam. — Nincsenek nőügyeim. Alig ismerek nőket. Sabrina mintha nevetni akart volna, de mégsem tette.

— És maga? — folytattam. — Aki folyton nem megfelelő férfiakba szeret bele? Hányba szeretett bele eddig?

— Tucatnyiba — mondta most már mosolyogva. — De ideje új életet kezdeni. A jövőben erős lelkű leszek.

— Ne legyen erős lelkű, Sabrina. Még egy próba nem fog ártani.

— Hallgasson. Maga kiállhatatlan. További vitára nem volt alkalmam, mert Poppy és Sarah jöttek be együtt. Poppy a jelek szerint valahol kint járhatott.

— Joey nem akar elaludni — mondta Sarah. — Azt hiszem, egy kis tejet kell neki adnom. — Poppyra nevetett: — Nem szöktünk meg. Az én apám sose szökik meg. Valahova el kellett mennie repülőgépen.

— Éppen idejében érkeztek — fordult hozzám Poppy. — A rendőrség ideüzent, hogy négy órára szedjek össze mindenkit. — Az órára pillantott, amelyen tíz perc hiányzott a négyből.

— Hozza fel a holmiját, én meg begyűjtök az olajkályhájukba. Sarah, te itt maradsz Sabrinával; lehet, hogy ad neked egy szelet tortát.

Felmentünk Poppyval és kibeszéltük magunkat. Közben megérkezett a rendőrség. Ez alkalommal négyen voltak: a rendőrfőnök, a felügyelő és két civil ruhás férfi, nyilván a Scotland Yard emberei, akiket Sabrina említett. Az egyikkel, egy jól öltözött, éles eszű, de semmiképpen sem feltűnő, ötven körüli férfival, már találkoztam. Williamsnek hívták és főfelügyelő volt.

— Nos, Claymore — mondta —, milyen volt Párizs?

— Hideg.

— Hideg? A Crillonban? Hát nem működött a központi fűtés?

Megdöbbsentem, honnan a pokolból tudta, hogy hol szálltam meg. Miközben ezt a néhány szót váltottuk a hallban, Rose és George lejött a lépcsőn. George keresztülnézett rajtam; Rose hidegen biccentett.

— Láttam a kocsiját, de nem jöttem le, hogy beszéljek magával; hátha elhúzódik tőlem — jegyezte meg.

— Ó — mondtam ügyetlenül.

— Tudja, George-ot és engem kirekesztett a társadalom. Vagy még nem tudja?

Megvető modorban beszélt, mint egy felsőbbrendű ember, aki undorral keveredik az alacsonyabbrendűekkel

— Bemehetünk a szalonba? — kérdezte a főfelügyelő Poppytól — Mr. Claymore-nak van valami mondanivalója.

Mindnyájan bementünk és elhelyezkedtünk. George és Rose közel egymáshoz, azután Poppy, majd én és Sabrina, egy sort képezve. A főfelügyelő és a rendőrfőnök velünk szemben foglalt helyet. A felügyelő és a másik civil ruhás rendőr feltűnés nélkül a háttérben maradt, közel az ajtóhoz.

— Tehát kérem, Mr. Claymore. — A főfelügyelő hangja precíz és nyugodt volt. A modora is, — Beszéljen a párizsi látogatásáról. Mi történt azután, hogy meglátogatta ottani kiadóját?

Mikor Párizst említette, mind George, mind pedig Rose felkapták a fejüket, erősen figyelve.

— Ön, úgy látszik, mindent tud. Kaptam egy ajánlólevelet Cáromhoz, a Süreté felügyelőjéhez. Neki elmondtam, hogy George Marlow, Julián Polgenny és Rose Lawson múltja érdekel. Azt felelte, nehéz lesz megtudni bármit is.

— És nehéz volt?

— Tulajdonképpen nem. Ugyanis Sir Henry Manningtree előttem Párizsban járt és ugyanezek felől kívánt informálódni. Ezt Lafarge felügyelőn keresztül tette, akit az ellenállási

mozgalomban ismert meg és ketten együtt egy csomó adatot kiástak. Polgenny és Rose 1939-ben házasságot kötöttek Párizsban; George Marlow volt a szertartás egyik tanúja.

Ez volt minden mondanivalóm, de ez láthatóan megdöbbenette az egész társaságot. Mindenki George és Rose felé fordult. George faarccal, közönyösen ült ott, karba tett kézzel. Rose-nak valahogy sikerült szelídnek, jámboran alázatosnak látszani.

— Tökéletesen igaza van; Julian a férjem volt.

— Akkor Victor Lawson sose volt a férjed? — vágott közbe Poppy.

— Nem — ismerte be Rose, — Sosem volt igazán a férjem.

Rám emelte a szemét.

— Meg akarom magának köszönni, Tod. Azt hiszem, arra számított, hogy haragudni fogok magára, mert leleplezte a csalásomat. De nem haragszom. Hálás vagyok. Most már igazán önmagam lehetek.

De ez sem volt az igazi énje. Most is szerepet játszott Olyan bűnös asszony szerepét, aki lelke megtisztulását sóvárogja,

— Figyelmeztetnem kell önt, Mrs. Lawson — mondta Williams —, hogy mindent feljegyzünk, amit mond. Nem kell beszélnie, ha nem akar.

— De én beszélni akarok. Mindent el akarok mondani. Én... én nagyon, hibás voltam, de talán nem annyira, ahogyan hiszik. Folytathatom?

— Ha úgy tetszik — így a főfelügyelő.

— Juliánnal Párizsban találkoztam 1939-ben — mondta Rose mesterkélten. — Nagyon fiatal voltam még akkor. Maga emlékezni fog, Tod, mert maga is ott volt.

— Ott voltam, de fogalmam sem volt, hogy ismeri Polgennyt.

— Ha egy kicsit több érdeklődést mutatott volna irántam, maga megmenthetett volna tőle — mondta szemrehányóan.

— Nem tudtam, hogy valójában miféle ember — folytatta. — Csodálatos lakása volt a Boulevard St-Goraaimen és azt állította magáról, hogy híres. Megszédített.

— Mikor én ismertem, egy rémes odúban lakott a Rue Delambre-on — mondtam. — Honnan szerezte azt a csodálatos lakást?

— Kölcsönkapta — válaszolta keserűen. — Egy Ted Hea Jiey nevű amerikaitól, aki hat hónapra hazautazott. De én ezt a házasságunk előtt nem tudtam. Azt sem tudtam, hogy eladogat egy-smást a lakásból, hogy meg tudjon élni.

— Bizonyára sokan tudtak róla, hogy férjhez ment hozzá? — kérdezte a főfelügyelő. — Például a szülei?

— Majdnem senki sem tudott róla. Nem akartuk senkivel sem tudatni. Csak egy-két hete voltunk házasok, mikor kitört a háború.

— Miért nem akarta, hogy a családja tudja?

— Mert a szüleim találkoztak Juliánnal és nem tetszett nekik. Attól féltünk, le fogják állítani a zsebpénzeimet. Mikor a háború kitört, rövid időre hazajöttem, azután állást kaptam a Vörösskeresztnél és visszamentem Párizsba. Ugyanakkor Julian is Párizsban dolgozott mint tolmács,

— Mr. Claymore szerint Marlow tanúként volt jelen a házasságkötésnél. Igaz ez?

— Igen. Jól ismerte Juliánt, ő olyan idegenvezető-féle volt és vendégeket kísért a kávéházakba, mikor Julian is ott volt. Rávette a vendégeket, hogy készíttessenek magukról villámportrét Juliánnal és Julián jutalékot adott neki ezért. Mikor a háború kitört, George hazajött és belépett a hadseregibe.

— Ön pedig visszament Párizsba és újra felvette a házastársi, kapcsolatot. Jól mondom?

— Nem egészen. Lánynevemen szerepeltem a Vörösskeresztnél és rekvirált lakásban szállásoltak el. Természetesen sokszor találkoztam Juliánnal, de senki sem tudta, hogy házasok vagyunk.

— És azután?

— Azután közeledtek a németek, egyik napon nagy bombatámadás volt és Julián súlyosan megsebesült. Velem pedig közölték, hogy hagyjam el Párizst. Bementem a kórházba, ahol az

orvosok azt mondták, hogy Julian még mindig eszméletlen és alig van remény életben maradására. Azt mondták, már haldoklik.

— És ön otthagya őt, a németek pedig jöttek.

— Nem tehettem érte semmit. Különben is csúnyán járt el velem szemben, mikor összevissza hazudozott nekem. Saját jövőmre kellett gondolnom.

Szemében ez eléggé ésszerűnek látszott és talán az is volt.

— Nem kaptam tőle többé semmi hírt és biztosra vettem, hogy meghalt. Mikor visszajöttem Angliába, otthagytam a Vöröskeresztet és elvállaltam egy kis szerepet egy színtársulatnál, amely a katonai táborokat látogatta a *Mary Rose* című darabbal. Ez azután egy másik szerephez juttatott Londonban, Sikerem volt. Mikor a darabot levették a műsorról, idejöttem pihenni. Victor éppen szabadságon volt és Henrynél lakott. Találkoztunk és ... megszerettük egymást.

— Említette neki az előbbi házasságát?

— Nem, ez nem is jutott eszembe — mondta nagyon egyszerűen.

Tágra nyílt szemekkel nézett Williamsre és folytatta:

— Kettőnk között nem így álltak a dolgok. Valahogy úgy éreztük, semmit sem kell a pasiknak megmagyaráznunk. Olyan sorsszerűen kerültünk össze és minden, ami találkozásunk előtt történt egyikünkkel vagy másikunkkal, mintha soha meg se történt volna.

Újabb szünetet tartott.

— Ideális szerelem volt. Csak aki egyszer megismerte ezt a fajta szerelmet, csak az tudja, mit jelent.

Kritikusként hallgatva őt, úgy éreztem, hollywoodi díszlet kívánczik köré és halk muzsika a háttérben. Itt a farmépületben szavai valahogy nem érték el a kívánt hatást.

— És ekkor Julián újra előkerült — mondta tragikusan. — Mit tehettem volna? Victor felesége voltam és gyermeket vártam tőle.

— Mégis mit tett? — kérdezte Williams főfelügyelő.

Egy pillanatig nem felelt. Csak ott ült szerencsétlenül, de bátran viselve, hogy így elbánt vele a sors. Hirtelen Poppy hajolt előre bosszúszomjasan:

— Ki gyilkolta meg Victort? Polgenny?

— Ki gyilkolta meg Victort? — ismételt Rose kábán. — Senki, öngyilkos lett.

— Victor nem követhetett el öngyilkosságot — kötötte az ebet a karóhoz Poppy. — Ezt nem tudom elhinni.

— De igenis, öngyilkos lett — tiltakozott Rose. — Mi egyebet tehetett volna?

— Mi egyebet? — Most Williams főfelügyelő volt megdöbbenve.

— Már mondtam, hogy gyereket vártam. És Victor megtudta a Juliánnal való kapcsolatomat. Egy napon meghallott bennünket egymással beszélgetni és addig faggatott, míg elmondtam neki az igazságot.

— Azt akarod mondani, azért követett el öngyilkosságot, mert rájött, micsoda hazug vagy? — kérdezte Poppy nyersen.

— Nem. Én nem hazudtam. De... tudják, a gyerek miatt volt A gyerek törvénytelen lett volna. Victor azt akarta, hogy ezt senki se tudja meg. Azt akarta, hogy gyermekünk örökölje a vagyont és ha fiú lesz, a nemesi rangot. Nem akart velem tovább együtt élni, mert törvényesen nem voltam a felesége. Úgy gondolta azonban, hogy ha ő meghal, senkinek sem kell megtudnia, hogy nem voltam, a felesége. Az én kedvemért és a gyermek kedvéért meghozta ezt az emberfeletti áldozatot.

Most az egyszer elhittem, hogy Rose igazat mond. Poppy úgy jellemezte Victort, hogy sose torpant volna meg egy kudarcnál. A vikárius, aki talán egy kicsit mélyebbre látott, azt mondta, hogy Victor nem tudott volna szembenézni egy kudarcral. De mivel Rose-zal verte meg a sors, szegénynek tudomásul kellett vennie a végleges, megmásíthatatlan kudarcot, tehát elhittem, hogy öngyilkos lett.

Poppy nem hitte.

— Talán azt akarod nekünk beadni, hogy Henry Manningtree is öngyilkosságot követett el? — pattogta.

— Nem — felelte Rose. — ő nem lett öngyilkos. Julián ölte meg.

— Ezt maga egész idő alatt tudta — mondta Williams éles hangon. — Miért nem említette ezt korábban?

— Mert Julian a férjem volt. Nem tehettem tanúvallomást a férjem ellen. Igaz?

— Maga inkább eltúrta volna, hogy Miss Trevennicket és Gawe ezredest letartóztassák, mintsem hogy az igazat bevallja?

— Mindenki tudta, hogy nem Gawe ezredest tette. És miért tegyek én valamit Sabrina érdekében? Ő se tett semmit értem, sőt kihasználva a helyzetemet, megpróbálta Henryt elszedni tőlem.

Ezt a döbbenetes megjegyzést olyan hangon tette, mint aki nagyon elfogadható érvet hozott fel. Egész lénye tudatos erényességet sugárzott. Ijesztő volt. Hirtelen az a gondolatom támadt, hogy ez nem is igazán nő. Csak szerep. Egy szerep ... egy tucatnyi szerep, mindig uralva a színpadot. Amikor hazudott, csupán annak a szerepnek megfelelő szavakat mondta, amelyet éppen játszott

— Ön ugyebár, rövid ideig jegyben járt Sir Henryvel? Miért bontotta fel az eljegyzést? — kérdezte a főfelügyelő.

— Julián és George kényszerítettek rá. Féltekenyek voltak.

— Féltekenyek?

— Igen, Julián azt mondta, a felesége vagyok és az is maradok, senki más nem fog engem megkapni. Újra el akart venni feleségül, csak hogy ezt George nem tűrte. George azzal fenyegetőzött, hogy ha újra férjhez megyek Juliánhoz, ő közhírré teszi, amit az első házasságomról tud és akkor elvesztem a Victor vagyonát. Ő és Julián állandóan veszekedtek miattam.

— Tehát mindkét férfi nemcsak a pénzét akarta, hanem azzal együtt magát is — szögezte le Williams főfelügyelő. — De magának együk sem kellett

— Nem, Én Henryt akartam. Tulajdonképpen nem helyes kifejezés, hogy akartam. Úgy éreztem, hogy jó irányban tudnám befolyásolni.

Újabb szünet.

— Henryben tulajdonképpen nagyon sok jó volt — folytatta komolyan. — Csak arra volt szüksége, hogy valaki bátorítsa és kihozza belőle azt a jót.

— De hát akkor miért jelentette be váratlanul eljegyzését George Marlow-val? — kérdezte a főfelügyelő.

— Mert kénytelen voltam. George tudta, hogy Julián megölte Henryt és megfenyegetett, hogy az egész történetet kitalálja, ha nem megyek hozzá feleségül. George-nak könnyű volt; ő nem ölt meg senkit. Ha minden kiderül, legfeljebb azt a pénzt veszti el, amit én adtam neki Juliánt viszont felakasztották volna.

Sűrűn pislogott, és a hangja kissé megtört.

— Én... én tudom, hogy ez mind rémesen hangzik — mondta akadozva. — De Ugye, belátják, hogy bele kellett egyeznem? Victornak tartoztam vele. Ő azt akarta, hogy a pénz az enyém legyen. Teljesítenem kellett Victor végakarátát, George Marlow elröhögte magát. Csúnya, nyers, gúnyos hang volt. Karba tett kézzel ült, sápadtan és csúfondárosan nézte Rose-t.

— Szóval nem akartál hozzám, jönni feleségül? Egy percre sem vágytál arra, hogy velem jöjj, messze mindentől, egy szigetre, ahol egyedül leszünk és boldogok?

Ezeket úgyszólván idézőjelben mondta. Rose sértődöttnek látszott.

— Egy asszony nem mindig válogathatja meg a szavait — mondta méltósággal. — Gondolják meg, hogy milyen nagyon nehéz helyzetben voltam. Az ember nem szeret senkit sem félrevezetni, de néha nincs más választása.

Nem George-hoz beszélt, hanem mindnyájunkhoz. Megpróbálta megmagyarázni, hogy tettei, noha sajnálatosak, elkerülhetetlenek voltak.

— Mrs. Lawson — mondta a főfelügyelő nagyon komolyan —, még egy-két kérdést fogok önnek feltenni. Kérem, nagyon vigyázzon, hogy hogyan válaszol. Nem is köteles válaszolni. Érti, kérem?

— Igen — felelt Rose szelíden. — De ne nevezzen Mrs. Lawsonnak. Hívjon Mrs. Polgennynek. Ez az igazi nevem.

Ez a kérés egy kicsit eltérítette a főfelügyelőt eredeti irányvonalától. Egy pillanatig gondolkodott.

— Talán helyes, ha közlöm önnel, hogy sohasem volt Polgenny felesége — mondta lassan.

— Az ő igazi neve Thomas Binkworth volt. Amikor azt a házassági komédiát eljátszotta önnel Párizsban, már volt egy Manchesterben élő felesége. Az ön egyetlen törvényes férje Victor Lawson volt.

Rose rámeredt, majd elmosolyodott.

— Ó — mondta örvendezve —, akkor a pénz mindenképpen az enyém. Senki se veheti el tőlem,

— Úgy van — ismerte el a főfelügyelő. — Nos, Mrs. Lawson, ön azt állítja, hogy Polgenny gyilkolta meg Sir Henry Manningtree-t? Feltételezem, hogy emiatt az információ miatt történt, amit Sir Henry Párizsban szerzett, így van?

— Igen. Természetesen, Abból, amit Henry Veszekedésük során George-nak mondott, sejtettük, hogy nyilván, tudomást szerzett kapcsolatunkról.

— Ön tudta, hogy Sir Henry Mass Trevennickkel remélt találkozót a kisöbölbeli kunyhóban aznap este.

— Igen — mondta Rose óvatosan, — De ezt nem mondtam meg Juliánnak. George mondhatta meg neki. Én nem tudtam, hogy meg akarja ölni Henryt.

— Neeem? No jó, Mrs. Lawson. Menjünk egy kicsit tovább. Mikor utoljára beszéltem önnel, ön azt sejtette, hogy Mr. Claymore ölte meg Polgennyt. Valóban hitte ezt?

— Igen — mondta Rose habozás nélkül. — Tod ölte meg és Sabrina nyitotta ki a dolgozószoba két ajtaját. Hát nem nyilvánvaló?

— Ezt már az előbb is mondtad és tudod jól, hogy nem igaz — vágott közibe Sabrina.

— De igaz — erősködött Rose szelíden. — Csak annyit tudok, hogy nem a dolgozószoba ajtaján keresztül jöttél ki. Ebben tévedtem.

A főfelügyelőre pillantott és bizalmasan mondta neki, mintegy befogadva őt társnak:

— Sabrina azt állítja, hogy a kórházból hazatérve a főajtón jött be és felment a szobájába. De, azt hiszem, ez nem igaz. Először a dolgozószoba ablakán jött be. Egészen sötét volt kint, senki sem láthatta. Kinyitotta az ajtókat és ismét az ablakon keresztül ment ki. Csak azután jött be a főbejáraton és ment fel a szobájába,

— Ez az ön elképzelése? — kérdezte a főfelügyelő, majd hozzám fordult: — Nos, Mr. Claymore, mást hallunk magától is? Kezdjük azzal, hogy beszámol nekünk arról, mit csinált hétfőn reggel egészen addig, amíg elhagyta a farmépületet.

Izzadni kezdtem. Bekövetkezett tehát, amitől félttem és a valóság rosszabb volt, mint amit előre elképzeltem. Már egy tucatszor vártam ezt a kérdést és még mindig nem tudtam, hogy mit is fogok mondani.

— Hétfőn reggel korán jöttem le — mondtam szorongva. — Fel akartam készülni a franciaországi útra.

Kicsit vártam, hogy ezt megeméssék. Fontosnak tartottam, hogy mindenki tisztában legyen velem, hogy franciaországi utamat már Polgenny halála előtt tervbe vettem.

Azt már azután igazán nem tudtam, hogy innen hogy folytassam. Mindenki rám nézett és várt. Sabrina arca aggodalmat és várakozást fejezett ki, mintha szavak nélkül kérlelné, hogy mondjak valamit. Rose szemérmesen, önelégülten ült, ajkai körül mintha mosoly játszadozott volna. És szép volt. Kétségbeesve eszméltem rá, hogy ellenem fordította a dolgokat Bűnös volt, mint a sátán, de eddig még semmi komoly vádpont sem merült fel ellene. Az eddigi bizonyítékok alapján nem volt vád alá vonható. De Sabrina és én igen,

— Megreggeliztem — folytattam akadozva, — Röviddel a reggeli után jött a rendőrség, és letartóztatta Gawe ezredes

— Igen, ezt tudjuk — mondta Williams főfelügyelő. — Arra a beszélgetésre vagyok kíváncsi, melyet állítólag Polgemnyvel folytatott, röviddel azelőtt, hogy valaki meggyilkolta. Erről beszéljen, Mr. Claymore.

Hangja precíz és udvarias volt, arckifejezése türelmes. Vele ellentétben a rendőrfőnök, aki mellette foglalt helyet, homlokráncolva, vadul meredt rám, mintha gyűlölné.

— Itt álljunk meg egy pillanatra — mondta.

Az alacsony, zömök ember felállt, alsó ajkát harciasan előretolta,

— Még mindig én vezetem ezt a nyomozást és mielőtt továbbmennénk, valamit mondani fogok, önre vonatkozik, Mrs. Lawson — tette hozzá hangosabban,

Vadul forgó szemeit hirtelen Rose-ra vetette, a fejét is előrenyújtotta feléje.

— Az ön feltevése szerint Miss Trevennick a dolgozószoba ablakán keresztül távozott. Annak a szobának az ablaka előtt virágágy van, azt pedig öt napja hó takarja. Tehát, ha ott ment ki, ott lábnyomoknak kellene lenni. Hmmm?

— Gondolom, igen — hagyta helyben Rose.

— Maga ezt nem gondolja — üvöltött brutálisan a rendőrfőnök —, hanem nagyon is jól tudja, hogy lábnyomok vannak ott, mert figyelt minket kedd reggel, mikor azokat vizsgáltuk. Nem igaz?

— Igen — ismerte be Rose hűvösen. — Na és?

— Csak annyi — dörögte a rendőrfőnök monumentális dühbe lovalta bele önmagát —, hogy nem Miss Trevennicktől származnak azok a lábnyomok, hanem magától, Mrs. Lawson!

— Tőlem nem származhatnak. Nevetséges!

— Úúúgy? Nevetséges? — A rendőrfőnök kihúzta magát és kidüllesztette a mellét. Mutatóujját Rose orra előtt rázogatta. — Engedje meg, hogy ismételjem: azokat a lábnyomokat maga csinálta, és ugyanakkor egy hibát is elkövetett. Buta hibát. Tudja, mi volt az?

Mániakusan ordított rá, durván, fenyegetőjén. Rose arcán kis aggodalom suhant át, de még mindig nyugodt volt.

— Fogalmam sincs, mire gondol.

— Akkor megmondom. Valamit elfelejtett. Elfuserálta az égeszet. Hát nem tudja, hogy ha azt akarja velünk elhitetni, hogy azok Miss Trevennick lábnyomai, akkor az ő cipőjét kellett volna viselnie? Átkozottul ügyetlen volt. Még ilyen egyszerű dologra sem gondolt!

Feldühödött légi marsall volt, aki összeteremti egyik alárendeltjét, mert nem teljesítette a kötelességét. Rose arca tökéletes zavarodottságot tükrözött. A támadás egy pillanatra leverte a lábáról. Megpróbált gyöngén, védekezni.

— De hiszen ön téved — tiltakozott. — Hiszen én Sabrina cipőjét viseltem,

A szobában különös csend lett. A rendőrfőnök Rose-ra meredt, majd jól kifújta magából a levegőt. Ezzel együtt látszólag elhagyta minden szenvedély és düh, valósággal összeesett, mint egy kipukkadt léggömb. Kis gesztust tett a főfelügyelő felé, mintha azt mondaná: "Ez most már a maga dolga", és leroskadt a székre.

Rose mély lélegzetet vett és kezét ijedten a szája elé emelte.

— Jaj, nem így értettem. George-hoz fordult. Hangja vad, könyörgő kiáltássá vált.

— George! George! Mondd meg nekik az igazat!

Ölében összefonta kezeit és hozzátette: — Sajnálom, George. Nem tehetek róla. Meg kell mondanom nekik.

George-tól a főfelügyelőhöz fordult és sebesen beszélni kezdett: — George volt. A dolgozószobában tartózkodott és hallotta, amint Tod és Julián veszekednek. Tod leütötte Juliánt és kiment a szobából.

Akkor George kijött a dolgozószobából és egy ébenfa vonalzóval agyonütötte Juliánt. Azután kiugrott a dolgozószoba ablakán és a vonalzót a kútba dobta,

— Ő mondta ezt magának? — kérdezte Williams főfelügyelő.

George ismét nevetett. Mélyen elterpeszkedett a karosszékekben, lábait előrenyújtva. Rose-ra vetett pillantásában amolyan fáradt megvetés volt,

— Csak az a bibi, hogy hétfőn reggel tíztől háromnegyed tizenkettőig a kéthektáros mezőn voltam Johnny Moppal. Egy kerítésajtót javítottunk. A rendőrség tudja, mert ellenőrizte. Sajnálom, drágám, de valami mást kell kitalálnod.

— Ó! — sóhajtott Rose.

Egy pillanatig előtte állt, tágra nyílt szemmel, félig nyitott szájjal, kétségbeesetten. Azután teljesen összeomlott. Szánalmasan szipogni kezdett, mint egy gyerek.

— Én nem akartam — zokogta. — Sajnálom, nem akartam... Igazán nem akartam...

A látvány, amit nyújtott, groteszk volt és egyben borzalmas. Kínos volt. Még Poppyt is megrázta.

Még mindig zokogott, mikor a rendőrség elvezette őt és George-ot. George szenvtelenül ment, mint aki nem nagyon bánja, mi történik vele. Az ajtó bezárult mögöttük és a rendőrségi kocsizöreje elhalkult.

Azon kaptam magamat, hogy Sabrina kezét fogom, ő mintha észre sem venné,

— Ó, Tod, borzasztó volt — mondta józanul. — örülök, hogy vége van... de szegény Rose...

— Ha téged felakasztottak volna, ő a legkisebb részvétet sem érezte volna — mondta Poppy zordan.

Mindnyájan átmentünk a konyhába és a barátságos, rendetlen helyiség, a ropogó tűz, az előtte alvó cica valahogy megnyugtatóan hatott a kedélyekre, Sarah az asztalnál ült, ott, ahol hagytam, és nagy igyekezettel rajzolta a cicát.

— Befejeztétek végre a fecsegést? — kérdezte. — Azt hiszem, ideje teázni. Éhes vagyok.

Másnap reggel üzenet érkezett, hogy a rendőrfőnök fél egykor látni kíván. Mikor megérkeztem, a lakására, bevezetett a dolgozószobájába és alaposan letolt.

— Szóval bepalizott — dörögte. — Nagyon jól tudta, hogy Polgenny halott, mikor megszerezte hozzájárulásomat franciaországi útjához. Piszkos trükk volt, Claymore és visszakapnám magát egy hétre a hadseregbe, pokollá tenném az életét.

— Nagyon sajnálom, uram — kértem a bocsánatot. — Úgy éreztem, ez az egyetlen módja annak, hogy az utamat biztosítsam. És nagyon köszönöm, hogy kimentett a csávából, mikor a főfelügyelő engem kezdett vallatni. Akkor azt hittem, most végem van.

— Ördög és pokol — felelte. — Valamit tennem kellett, hogy segítsek a saját szárnysegédemen. Sose hittem, volna, hogy sikerülni fog a mentőakció.

Ünnepélyesen csóválta a fejét,

— Jó voltam, mi?

— Ragyogó!

— Én is azt hiszem — mondta most már barátságosabban, — Most megmutattam!

Magam sem tudtam, hogy megvan bennem ez a képesség.

Felállt. — Na, jó. Leszedtem magáról a keresztvizet, megmondtam magának a véleményemet, úgyhogy erről most már nem kell több szót ejtenünk. Jöjjön a szalonba és igyon egy pohár bort.

A szalonban találtuk Gawe ezredest és Williams főfelügyelőt. Sherryt iszogattak.

A főfelügyelő halvány mosollyal felém biccentett

— Jól szórakozott, Mr. Claymore? — kérdezte.

— Nem egészen. Úgy látom, feltűnő gyorsan nyomomra akadtak Párizsban.

— Igen, Természetesen a Bűnügyi Osztálynak sokkal nagyobbak a lehetőségei, hogy széles körű vizsgálatokat végezzen, mint a helybeli rendőrségnek. Egyik emberünk szerdán Párizsba ment. Tegnap reggel, amikor ön még mindig úton volt visszafelé Angliába, felhívott engem és közölte, hogy mi mindenre jött rá, beleértve az ön tevékenységét is.

— Szóval az eredmény ugyanaz lett volna, ha egyáltalán el se megyek?

— Pontosan ugyanaz,

— Hát ebben nem vagyok olyan biztos — szólt közbe a rendőrfőnök, síkraszállva szárnysegédje mellett, — Ha nem ment volna el, esetleg letartóztattuk volna Miss Trevennicket. Persze, az egész az én hibám. Mindjárt az elején a Scotland Yard segítségét kellett volna kérnem.

Valami még mindig nem volt világos előttem,

— Nem értem a lányomok dolgát. Feltételezem, hogy Rose a dolgozószobájában rejtőzött, mikor én Polgennyvel veszekedtem. Mikor én kimentem, ő bejött, és végzett vele. Azután a dolgozószoba ablakán keresztül távozott.

— Ez az — mondta Williams főfelügyelő.

— És lányomokat hagyott maga után. Ezeket azonban eltörölte. Később, amikor már sötét volt, visszajött és újabb lányomokat "készített", most már Miss Trevennick cipőjében. Veszedelmes asszony, bár elismerem, hogy a maga módján elbűvölő. Az a két férfi, Polgenny és Marlow, azt hiszem, igazán bele volt bolondulva.

— Ez nem akadályozta meg őket abban, hogy zsarolják — mondtam. — Nem tehetek róla, egy kicsit sajnálom Rose-t. Hogy van most? Gondolom, teljesen megtört.

— Nem, — Kis cinikus mosoly játszott a főfelügyelő ajkai körül — Cseppet sem. Ellenkezőleg, tele van tervekkel és készülődéssel a tárgyalásra. Valósággal örömteli várakozással néz elébe,

— Egek! — kiáltott fel Gawe ezredes, — De értem, mire gondol. Annak örül, hogy ő lesz az érdeklődés középpontjában.

— Körülbelül. Látja magát, amint élete legnagyobb szerepét játssza és diadalmasan felmentik,

— Abszurdum — mondta Gawe ezredes.

— De tudják, valahogy tragikus is. — Szótlanul bámult a borospoharába. — Mit gondolnak, mi fog vele történni? Felakasztják? A főfelügyelő kicsit habozott, mielőtt válaszolt volna.

— Ezt persze a bírónak és az esküdtszéknek kell eldönteni, de — köztünk maradjon — nem hiszem, hogy felakasztják. Terhelt család. A nagyanyja elmegyógyintézetben halt meg. Egyik nagynénje most is örültekházában van. Az ügyvédek ezt a körülményt a legteljesebb mértékben ki fogják használni.

— Ki kólintotta fejbe Marlow-t? — kérdeztem. — Rose vagy Polgenny?

A főfelügyelő vállát vonogatta.

— Polgenny meg akart szabadulni Marlow-tól, Marlow meg akart szabadulni Polgennytól, Mrs. Lawson meg akart szabadulni mind a kettőtől. Mrs. Lawson esküszik, hogy nem ő tette, Marlow nem tudja, ki tette, Polgenny pedig már nincs itt, hogy feleljen erre a kérdésre. Mindent összevéve, azt hiszem, Mrs. Lawson tette. Ezért jegyezte el magát olyan hirtelen, még aznap este. Biztosra akart menni, hogy nem fogja gyanúsítani sem Marlow, sem senki más.

— Ez a három ember együttesen sok bajt okozott Sabrinának — mondta Gawe ezredes. — Az a szegény gyerek a poklot szenvedte át. Amire most szüksége van, az egy szép szabadság.

Hirtelen felém fordult.

— Miért nem viszi fel Londonba egy hétre? Vigye el egy-két színházba. Nagyon jót fog neki tenni.

— Mi? — kiáltottam és majdnem elejtettem a poharamat.

— Egészen könnyű dolog lenne, ugyebár? — folytattam. — Csak kérnem kell és ő biztosan jönni fog, és a vikárius el lesz ragadtatva.

— Majd én beszélek a vikáriussal — mondta Gawe.

— Drágám — mondta a vikárius —, hát persze hogy szabadságra van szükséged. Azt hiszem, ez most nagyszerű alkalom.

— De nem mehetek el és nem hagyhatlak itt téged — ellenkezett Sabrina.

— Miért nem? Nagyon jól gondomat viselik és szépen javulok. Ferguson doktor nagyon meg van velem elégedve. És miután Gawe ezredes olyan kedvesen elintézte, hogy a nővérénél lakj Knightsbridge-ben, Claymore pedig felajánlotta, hogy felvisz a kocsiján, minden remekül

összevág. Ne vitatkozz, Sabrina — mosolygott a lányára. — Beteg ember vagyok, nem szabad engem izgatni. Igaz, doktor?

— Úgy van — mondta Ferguson doktor hozzánk lépve, a betegágyhoz. — Mint Sabrina orvosa, egy hetet írok elő neki Londonban. Ne aggódjék az édesapjáért, kedvesem. Vigyázunk rá, amíg maga távol lesz.

— Összeesküvés az egész — mondta nekem Sabrina, hazafelé a kórházból — Maguk összedugták a fejüket és a hátam mögött intézték el ezt.

— Nem volt szép tőlünk — mondtam. — Egyébként Gawe ezredes említette, hogy a nővére borzasztóan elfoglalt nő, mindenféle mozgalmakban és bizottságokban vesz részt meg ilyesmi. Nem nagyon fogja tudni magát szórakoztatni.

— Nem baj, majd könyvtári könyveket fogok olvasni.

— Micsoda komoly lány! Gondolom, megveti az olyan frivol dolgokat, mint a színház vagy a tánc? Nem felelt.

— Nagyon jó darabok mennek éppen most Az új amerikai musical a Drury Lane-ben és Emlyn Williams darabja a Globe-ban. Azt is hallottam, hogy egy új lokálban, a "Chez Victor"-ban, csodálatos a tánczenekar.

— Maga undok alak, így kísértésbe hozni valakit, aki komoly és erős lelkű akar lenni. Imádom a színházat, imádom táncolni és egyikben sem volt részem ezer éve.

— Maga nagyon keményen bánik velem — mondtam panaszosan. — Csak egy kis kedvességet várok magától, maga pedig csak sérteget.

Rám mosolygott és hirtelen a karom alá csúsztotta a kezét.

— Igazán egész kedvesen érzek maga iránt, Tod — mondta lágyan. — De... ó, mi értelme? Kis szünet után hozzátette: — Miért ne? Végül is csak egy hétről van szó. Azután visszajövök ide, és soha többé nem találkozunk.

— Gondolja? Akkor hadd közöljem magával, hogy egy-két hónap múlva, ha elvégeztem bizonyos folyamatban levő dolgaimat, visszajövök ide könyvet írni

— Stacey-be?

— Nem — mondtam szilárdan. — A földet is imádom Poppy lába alatt, de el tudja képzelni, hogy valaki könyvet tudjon írni Staceyben? Elborzadok már a gondolatától is.

— Hát akkor hova megy?

— Még nem tudom biztosan. A rendőrfőnök is meghívott, Gawe ezredes is. De igazán nem is tudom

...

— Úgy látom, bőven kapott meghívásokat. Azt hiszem, mind a rendőrfőnöknél, mind Gawe ezredesnél meglesz minden kényelme.

— Igen. Minden bizonnyal. De én egy igazán csendes helyre vágyom, ahol hosszú időre megtelepedhetek és dolgozhatok.

— Ó — mondta. Mentünk egy darabkát szótlanul. — Természetesein a paplak nagyon csendes hely.

— Ha ez meghívás, elfogadom — mondtam gyorsan — és nagyon köszönöm.

— Nem meghívás. Legalábbis ... nem is tudom. Nem tudom, akarom-e, hogy jöjjön.

— Engedje meg, hogy jöjjek — sürgettem. — Magam vetem meg az ágyamat, meg minden. Nem lesz velem semmi baja.

— Ebben nem vagyok olyan biztos.

MAGVETŐ KÖNYVKIADÓ Felelős kiadó Kardos György

©

Athenaeum Nyomda, 78.2576 Budapest, 1979 Felelős vezető: Soproni Béla vezérigazgató

Felelős szerkesztő Imre Katalin • Műszaki vezető Sebestyén Lajos • A kötetet Fraunhoffer Péter tervezte • Kiadványszám 4241 •

Megjelent 14,4 (A5) ív terjedelemben, Primusz betűtípusból szedve • MA 3476

ISBN 963 271 003 7 ISSN 0324-3117